

Giới thiệu Yêu Phải Đại Ma Vương

Yêu Phải Đại Ma Vương câu chuyện ngôn tình của tác giả Âu Tinh mang đến những diễn biến bất ngờ gay cấn khiến bạn đọc phải tò mò để tìm lời giải đáp.

Hắn là chàng trai hiếm trong giới quảng cáo mà khiến ai cũng phải săn đón, một con người vừa tài học lại có năng lực, cái tính cũng khùng khùng không kém.

Cô không hiểu vì sao mình lại trở thành cô thư kí của hắn để rồi hôm nào cũng nghe hắn cảm râm như rơi vào địa ngục trần gian vậy, chỉ có thể nói mệnh cô không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“Tổng giám đốc... Đây là nhà anh?” Hoàng Nguyên Cần há hốc miệng, trợn mắt nhìn nơi ở xa hoa trước mắt.

“Nói nhảm, bằng không cô nghĩ tôi dẫn cô đi đâu?” Khang Trọng Lâm nhếch miệng nói.

Tất cả mọi người biết anh là tài tử của giới quảng cáo, có biệt danh “Thiên tài, chàng trai vàng”, năng lực của anh không thua kém người khác, không chỉ có gia cảnh giàu có, còn từng được gọi là “Một trong năm trăm đại danh nhân toàn cầu do nước Mĩ bình chọn”, “Một trong sáu danh nhân nổi tiếng của nước Mỹ”. Là một nhân vật phong vân, giá trị con người thôi cũng lên tới hàng triệu.

Nhưng anh làm việc vô cùng an phận, trong lúc đi làm thì thuê căn nhà trọ nhỏ gần công ty, chỉ có lúc nghỉ dài hạn mới về nhà nghỉ ngơi.

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại www.gacsach.com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

“Tôi tưởng quán ăn chứ, thoát nhìn xa hoa giống như thế.” Cô sợ hãi than nuốt từng ngụm nước bọt. Anh híp mắt nhìn cô, ác ý nói:

“Cô soi gương lại mình xem, tôi mang cô đến quán ăn làm gì? Có quét nhà vệ sinh cũng không tới lượt cô.”

“Rất khó nói, nói không chừng bề ngoài anh là tổng giám đốc công ty quảng cáo, nhưng thật ra là người lái xe cưỡng bức con gái nhà lành mại dâm thì sao.” Càng nghĩ càng có khả năng, cô không khỏi nhăn mặt, thu vạt áo, vẻ mặt sợ hãi.

“Trên đời này không có người lái xe nào đẹp trai, anh tuần lại thông minh nhiều tiền như tôi.” Anh không những không giận mà còn cười, giờ hai ngón tay dùng sức vuốt ve hai gò má mướt mà của cô. “Nhưng cô, loại phụ nữ dinh dưỡng không đầy đủ lại phát triển chưa hết như cô, ai sẽ coi trọng? Ngay cả tư cách bán rở tiếng cười cô cũng không có.”

“Rất đau...” Cô vuốt ve tay anh, xoa xoa hai gò má phát đau, trừng mắt nhìn anh. “Hơn nữa những lời anh vừa nói đều rất xúc phạm.”

Anh dừng bước, chậm rãi đi về phía cô, con ngươi đen nhìn chăm chăm, trong khoảng thời gian ngắn lại cảm thấy thư kí của mình cũng có chút tư sắc, ánh mắt vừa linh hoạt lại giảo hoạt kia rất động lòng người, làm cho anh nhìn không được muốn nhìn nhiều hơn.

Anh dựa vào rất gần, lồng ngực cơ hồ đụng tới mặt cô, hương vị nam tính độc đáo trên người anh cuộn cuộn không dứt đánh úp về phía cô, làm cho ý thức của cô đột ngột trống rỗng.

“Anh nhìn chăm chăm tôi làm gì?” Cô khần trương nhảy về phía sau, vì anh tới gần mà tim đập nhanh hơn.

Anh kịp thời hoàn hồn, vuốt mặt, ý thức đột nhiên định thần lại, bèn tức giận nói:

“Nói đến vũ nhục, cô nói tôi là người lái xe mới vũ nhục nghiêm trọng, tôi tuy rằng không phải người luôn làm việc thiện nhưng cũng là công dân tốt làm việc quy củ, tôi tin tưởng tùy tiện tùm một người dò hỏi thì cũng sẽ nghĩ về tôi như vậy.”

“Anh làm gì phải làm quá lên thế?” Cô mặt nhăn mặt nhăn mũi bĩu môi nói.

“Vậy sao cô cũng cứ làm quá lên thế?” Anh thoải mái tự tại đi đằng trước, cô đành phải đuổi theo phía sau.

“Chờ một chút, tổng giám đốc anh đi quá nhanh.” Cô vừa nói vừa thở hồng hộc. Anh không thèm để ý, vẫn bảo trì tốc độ như trước, tại chỗ rẽ thiếu chút nữa cô không đuổi kịp.

“Tổng giám đốc...”

Anh dừng lại, liếc nhìn cô một cái.

“Đã nói chân cô ngắn, phản ứng chậm lại còn không thừa nhận, làm thư kí của tôi lâu như vậy mà vẫn không đuổi kịp tôi sao?”

Hai con người liếc cô một cái, vừa vận nhìn thấy vòng xoáy trên đầu cô, mới phát hiện cô vô cùng nhỏ nhắn. “Hoàng Nguyên Cần, cô rốt cuộc cao bao nhiêu?”

“Một mét sáu.” Tốc độ trả lời nhanh đến khả nghi. Anh chắc lưỡi, ý cười ở khóe miệng mở rộng.

“Cô cũng quá vô sỉ, nói dối nghiêm trọng, ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cũng không hiểu sao? Theo tôi thấy, cô chỉ khoảng một năm!”

“Nói bậy.” Cô chống hai tay vào thắt lưng, đứng lý hợp tình phản bác. “Tôi một mét năm bảy.”

Anh phớt xịch cười, không nghĩ tới mới thế mà cô đã dễ dàng lộ ra.

Tuy rằng làm thư kí của anh mới ba tháng, nhưng chẳng những luôn nói hươu nói vượn, loạn cào cào, khiến khách hàng phải sửng sửng sốt sốt, nhưng quả thật mới vào đời, rất dễ dàng bị lộ tẩy.

“Cười cái gì... Tôi tuy hơi nhỏ, nhưng chí khí cao, lý tưởng cao, tầm giới cao.”

Đơn giản mà nói, trừ bỏ cái đầu, cái gì cũng cao. Anh cười nhạt, tiếp tục chế ngạo cô.

“Ngay cả cái tay nắm trên xe buýt cũng với không tới, chỉ biết nói mạnh miệng.”

Mặc kệ anh là thủ trưởng của cô, cô thẳng thừng phản bác:

“Liên quan gì chứ, không ngồi xe buýt là được rồi.”

“Tôi thấy cô cũng không biết lái xe! Cô có với tới cái chân ga không?” Anh vẽ mặt hồ nghi hỏi. Thật sự mà nói thì anh là một người cao to, năm hai đại học đã cao một mét tám lăm, cho nên thật sự không thể lý giải người đầu nhỏ sống như thế nào.

“Đương nhiên có thể.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, một bên nheo mắt trộm trừng anh.

Trên thực tế, trước khi cô trúng tuyển vào “Công ty quảng cáo Đại Phong”, cũng đã có ấn tượng vô cùng khắc sâu với công ty này. Công ty quảng cáo Đại Phong này xây dựng hệ thống trang web, thiết kế đa phương tiện, hình tượng xí nghiệp về theo [c9s], điều chỉnh mức tổng tiêu thụ cho xí nghiệp một cách cứng rắn để giúp cho việc đảm bảo công ty hoạt động nghiệp vụ được, bởi vì nội dung quảng cáo vô cùng sáng tạo, đề tài lại độc đáo, cho nên là số một trong giới danh tiếng.

Theo tìm hiểu, năm năm gần đây quảng cáo Đại Phong là do Khang Trọng Lâm lãnh đạo, đây hiệu suất của công ty lên đỉnh cao nhất. Khi đó, cô nghe nói anh chẳng những tuần tú lịch sự, mà còn là chàng trai vàng của giới quảng cáo, thiên tài, bá chủ.

Nghe nói anh rất sáng tạo, năng lực thuyết phục cao, khả năng tư duy là số một, mỗi lần tham dự quảng cáo đều khiến cho giới truyền thông bàn tán cùng thảo luận, không mất một xu tiền mà hiệu quả tuyên truyền đạt mười phần, cho nên người chủ động đưa tiền tới cửa chờ anh chụp quảng cáo cho là vô số kẻ.

Nhưng người có năng lực cùng tài hoa luôn có một chút cổ quái, nghe nói anh tính tình táo bạo, ác liệt, mỗi lần họp đều vút đề án cùng bản thảo lên đầu đối phương, hơn nữa nói chuyện ác độc, cay độc, ngay cả lúc chụp quảng cáo cũng gặp phải không ít tranh cãi cùng kiện tụng.

Hoàng Nguyên Cần giờ phút này mới chính thức hiểu được, cái gì là không có lửa làm sao có khói, mọi việc đều do người làm, đồn đãi cùng sự thật ăn khớp mười với mười... Bởi vì những lời phản đối hay đồn đãi dành cho Khang Trọng Lâm căn bản đều là tự anh tạo ra, anh vốn ác liệt đến chết, là đại – ma – vương không hơn không kém.

Từ ba tháng trước không hiểu vì sao lại được thăng làm thư kí của anh, cô liền lâm vào địa ngục nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày bị anh vắt kiệt sức lực không nói, anh còn bắt cô mỗi ngày phải theo anh xã giao, họp, hại cô mỗi ngày đều lộ đôi mắt thâm quầng đi làm.

Buổi tối hôm nay cũng bởi vì cô theo anh đi xã giao, kết quả người phục vụ không cẩn thận đánh đổ rượu, lại đổ lên trên người anh, anh ghét người thấy mùi gì trên người, mặc kệ khách khứa ở đây nghĩ gì, tự tuyên bố nói phải về nhà thay quần áo.

“Tôi có thể tan tằm trước không?” Khi đó hai mắt cô sáng ngời cố gắng đè nén tâm tình quá mức hưng phấn, nghĩ đến có thể về nhà trước tám giờ tối.

Không nghĩ tới... anh lấy ngữ điệu mềm nhẹ khó có được nói với cô:

“Không được, cô phải theo tôi về nhà, thuận tiện nói lại bản báo cáo của cô gần đây cho tôi, như vậy sẽ sẽ không lãng phí thời gian.”

Một giây đó, cô thấy trong mắt anh lóe ra tia tà ác, vừa tức vừa giận, nhưng cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ thờ dài, lựa chọn đi theo anh trở về nhà riêng, miễn cho công việc biến mất.

“Hoàng Nguyên Cẩn, cô đứng đó ngơ ngẩn cái gì thế? Nhớ ai hả?” Anh đang đi đằng trước đột nhiên quay đầu, thấy cô đứng ngơ ngác, không khỏi hồ.

“Đến đây.” Cô lắc lắc đầu, vội vàng chạy lại. Bọn họ đứng ở trước thang máy, tay anh vung lên trước màn hình nhỏ, thang máy liền mở ra.

“Oa! Thật hiện đại, đây là mở bằng vân tay sao?” Cô thấy mới lạ mở to mắt, tò mò hươu hươu cánh tay nhỏ bé trước màn hình. Anh ở trong thang máy trừng mắt nhìn cô đùa nghịch vui vẻ, cố gắng duy trì giọng nói bình thường.

“Nếu cô còn vậy nữa, một đồng bảo vệ sẽ lôi cô đi vì tội xâm phạm nhà riêng người khác.”

Cô hoảng sợ, vội vàng theo anh đi vào thang máy, lăm bậm nói:

“Thiết bị ở đây thật không có tính người.”

“Nhưng rất tiện lợi, an toàn.”

“Nếu anh bị đứt tay, còn có thể vào thang máy không?” Cô đột nhiên hồ nghi hỏi. Anh dừng lại không nói gì, nhưng lại muốn cười, bởi vì chưa từng có người hỏi anh như thế này.

“Anh muốn thử không?” Cô nhiệt tình đề nghị, không biết khi nào trong tay xuất hiện một con dao nhỏ, mài dao soàn soạt nóng lòng muốn thử.

Anh căn bản không ngăn cô, ngậm chặt miệng sợ rằng sẽ cười ra tiếng. Từ khi làm cho cô đảm nhiệm làm thư kí của anh, anh phát giác bản thân hay muốn cười, vì bảo trì hình tượng, anh phải bảo trì thái độ nhất quán bình tĩnh tao nhã.

“Chẳng lẽ các hộ gia đình ở đây đều chưa bị tình huống này sao? Nếu ngón tay gãy xương hoặc bị đứt tay, hoặc là dính kẹo cao su cũng sẽ không có vấn đề sao?” Cô quán quít lấy anh như trước, tản ra cô hiểu kì nồng đậm.

Anh nén cười, đứng đắn nói:

“Mọi người đều bề bộn nhiều việc, không có thời gian rồi đi thử nghiệm tình huống này.” Nói đơn giản, cô là người nhàm chán.

“Rất không thú vị.” Con dao của cô không biết đã cắt đi từ lúc nào.

“So vân tay không đơn giản như vậy, ngoại trừ so các đường vân, còn so hình dạng, bao gồm các chấm nhỏ, đốt tay, hình tam giác và hơn mười loại khác, sẽ không vì một nơi nhỏ bị thương mà không đối chiếu thành công.” Không biết vì sao, anh đột nhiên nghiêm túc giải thích.

“Thì ra là thế.” Kỳ thật cô có nghe không hiểu, nhưng vẫn gật gù đầu làm bộ hiểu biết. Bọn họ đứng ở tầng tám, cô thấy anh lấy một cái thẻ từ trong túi tiền ra.

“Sao vào nhà anh phiền toái thế, vừa đối chiếu vân tay vừa phải dùng thẻ?” Cô thật sự rất ngạc nhiên, chẳng lẽ anh giấu mấy triệu tiền mặt ở nhà?

“Vi an toàn.”

“Ai an toàn?” Cô hai mắt sáng ngời, ảo tưởng lát nữa có thể chính mắt nhìn thấy mấy triệu tiền mặt.

“Tôi.”

“Anh? Tôi còn nghĩ nhà anh giấu mấy triệu tiền mặt chứ!” Cô buồn cười nói.

“Tiền mặt còn kiếm lại được, nhưng tôi là vật báu vô giá.” Anh rầm thối nói.

“Cũng đúng! Nhưng... nếu có người vào nhầm nhà anh mà bị điện giật hay nhốt trong lồng sắt thì sao?” Cô vẻ mặt tò mò. “Nếu thật sự như thế, kẻ bắt cóc kết cục còn nguy hiểm so với anh sao!”

“Đó là tình tiết trong phim, không có người vào nhà mà bị điện giật cùng lồng sắt.” Anh buồn cười nói.

“Nhưng...” Cô còn muốn hỏi lại, nhưng lúc này “Tít” một tiếng, cửa tự động mở ra, anh đi vào trước, cô tò mò đi phía sau.

Cô vừa vào cửa, đã thấy một cửa sổ sát đất được làm từ thủy tinh, lúc này đèn rực rỡ được bật lên, từ cửa sổ sát đất có thể thấy rõ ràng thấy đèn đuốc bên ngoài, nhưng loại cảnh tượng này lại làm cho cô cảm thấy choáng váng.

“A... Tổng giám đốc, tôi biết bên ngoài không nhìn thấy trong này, nhưng anh không cảm thấy như vậy rất không an toàn sao?” Cô nghiêm túc nhìn cửa sổ sát đất, nhưng chậm chạp không dám tới gần, cảm thấy làm sao là lạ.

Anh hừ một tiếng, “Sẽ không, tôi có thói quen nắm hết mọi thứ trong tay.”

Cô le lưỡi, quả nhiên là lời nói của kẻ kiêu ngạo và rầm thối.

“Nhưng... vạn nhất đúng lúc anh đang ngoáy mũi thì sao?”

“Tôi là người quan tâm mấy chuyện này sao?” Anh không khỏi bật cười.

“Nói cũng đúng.” Cô gật gật đầu. Tuy rằng những hành động anh làm đều là tiêu điểm chú ý của các nữ đồng sự trong công ty, nhưng anh luôn tự tin và thẳng thắn, không quan tâm tới ánh mắt của người khác,

Khang Trọng Lâm cởi áo khoác, ném tài liệu sang một bên, đi đến phòng tắm. “Giúp tôi cất tài liệu đi, tôi đi thay quần áo trước tiện thể tắm rửa luôn, cô cứ tự nhiên đi!”

“Ách...” Hoàng Nguyên Cần nhìn bóng anh biến mất phía sau cửa, có chút kinh ngạc.

Tuy rằng bọn họ chỉ đơn thuần là thủ trưởng cùng cấp dưới, nhưng anh cũng không thể tùy tiện cùng mặc kệ như thế chứ! Để một mình cô ở phòng khách à.

Cô đặt tài liệu lên bàn, một mình nhàm chán ngồi lên ghế sofa, khe khẽ ách xì một cái. Mấy ngày nay vì tìm kiếm tư liệu làm báo cáo mà không được ngủ ngon, hiện tại ở trong phòng ấm áp, thật buồn ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ở nơi ấm áp, cô cố gắng trợn to hai mắt kháng cự buồn ngủ, nhưng vẫn không thể khắc chế mỗi một ập tới. May mắn không đến mười lăm phút anh đã tắm rửa xong đi ra, làm cô đang chợp mắt bừng tỉnh.

“Cô muốn uống cái gì không?” Anh vừa lau tóc vừa hỏi.

“Không cần.” Cô lắc đầu, vừa thấy anh đi ra, thầm nghĩ nên nhanh chóng giải quyết chuyện báo cáo, sau đó lập tức về nhà ngủ. Anh thoải mái ngồi ở sofa đối diện cô.

Cô lập tức lấy báo cáo ra, chần chờ hỏi:

“Ách... Tổng giám đốc, báo cáo này đã xong rồi, anh muốn xem trước hay không?”

Không biết vì sao như vậy, tuy rằng trên danh nghĩa cô là thư ký của anh, đã quen với việc bị anh hô đến gọi đi, gần đây cô còn quen với việc cùng anh tranh cãi và cười đùa, nhưng lần đầu tiên bị gọi vào nhà anh, lại đối diện với anh vừa tắm xong đang lau tóc, cô không khỏi có chút khấn trương.

“Cô không cần uống gì sao?” Anh lại hỏi, thấy cô lắc đầu lại nói: “Vậy cô đi pha hộ tôi chén trà.”

“A... Được.” Cô đứng dậy hết nhìn đông tới nhìn tây. “Phòng bếp ở đâu?”

“Bên phải.” Anh vung tay.

Miệng cô giác không khỏi run rẩy, bên phải có vài cánh cửa, cô làm sao biết cửa nào đây?! Nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của anh, cô đành phải theo bản năng sờ soạng đến phòng bếp, lục tung một phen mới pha được một li trà bê đến phòng khách cho anh hưởng thụ.

“Báo cáo này...” Cô đứng lên muốn lấy tư liệu đưa cho anh.

“Trong tủ lạnh có kem, đi lấy lại đây.”

“A?” Hiện tại đang là mùa đông, không khí lạnh chưa hết, lạnh đời mạng còn ăn kem? “Tôi hiện tại lập tức đi lấy.” Ở dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu, cô đành phải chạy một chuyến vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đợi đến khi trên bàn đầy đủ hồng trà, kem, bánh ngọt, hoa quả, cô đã ra vào phòng bếp ít nhất bảy lần, mà anh thậm chí ngay cả chưa liếc mắt nhìn báo cáo kia một cái.

Nhìn đồ ăn đầy bàn, nhìn xong lại tự lấy khăn lau tóc, anh không thèm liếc đồ ăn một cái, Hoàng Nguyên Cần nội tâm khóc thét không thôi, kẻ có tiền luôn lãng phí như vậy sao?

“Tổng giám đốc...” Muốn xem không?

Anh quay đầu nói:

“Cho cô ăn hết đây.” Rồi tiếp tục chà đi chà lại cái khăn mặt trên tóc, nước từ đầu bắn vào cả lòng bàn tay cô.

“A?” Anh để khăn mặt trên cổ, mắt đẹp đảo qua.

“Vừa rồi cô ở trên xe không phải oán giận là chưa ăn bữa tối sao? Cho nên mấy thứ này cho cô ăn hết, ăn xong chúng ta bàn tiếp.”

“Ách... Cảm ơn.” Cô thấy kì quái vì đột nhiên anh tốt bụng, tục ngữ nói lễ nhiều tất phải trả, tuy rằng cô đói có thể nuốt hết một đầu trâu, nhưng cần thận một chút vẫn hơn.

Khang Trọng Lâm thần nhiên ngồi ở sô pha nhìn cô, mắt đẹp lóe ra tia quý dị, phảng phất nhất định phải nhìn cô ăn hết mới thôi, cho đến lúc nhìn thấy cô nuốt một miếng bánh ngọt, mới đưa lực chú ý chuyển dời đến chỗ khác.

Cô thật cẩn thận dùng chiếc thìa nhỏ xúc từng miếng bánh, quả nhiên, bánh ngọt vừa mặn lại vừa cay, hắc... Phốc... Làm cho người ta muốn chết bởi hương vị tràn ngập trong khoang miệng, cô nhăn nheo lắm mới không phun ra.

“Đây là cái quái gì thế?” Cô nhin không được oa oa kêu to.

“Khó ăn như vậy mà cô cũng ăn được?” Anh cười meo meo nói.

“A?” Là anh bảo tôi ăn nha!

“Đây là một đồng sự trong công ty tặng tôi vào ngày Cá tháng Tư năm trước, tặng thì tôi nhận thôi.” Anh đắc ý giơ lên khoe miệng. “Cô là thư kí của tôi, căn cứ vào nguyên tắc cộng hưởng, tôi rất hào phóng cho cô nếm thử ăn tươi mà!”

Tháng tư năm trước? Hiện tại là tháng một! Nói cách khác bánh ngọt này đã chín tháng... Cô trừng mắt nhìn khăn mặt trên cổ anh, bắt đầu ảo tưởng đó là một cái dây thừng, tốt nhất là có thể vịn gậy anh cổ càng tốt.

“Có kích thích không?” Anh nghiêng người hỏi.

Hừm. Dạ dày có chút đau, cô thiếu chút nữa nuốt bánh ngọt vừa mới nuốt vào, nhưng vẫn cố gắng đè nén loại xúc động này xuống.

“Hương vị thật kỳ quái.” Cô uống một hớp lớn hồng trà sau đó thành thực nói: “Tóm lại vẫn là vị bánh ngọt, chỉ hơi mặn và cay thôi.”

“Thì ra là thế.” Anh thở dài một hơi, làm như đã nắm rõ tình hình.

Cô đề phòng theo dõi anh, sợ anh lại lấy cái đó cho cô ăn.

Quả nhiên, không biết anh lấy từ đâu ra một hộp gì đó giống kẹo, đủ mọi màu sắc, thoát nhìn giống loại kẹo dừa bé hay thích ăn.

“Bằng không cô ăn thử loại kẹo này đi, nghe nói hương vị ngon lắm, cả đời cô không quên được luôn.” Âm điệu của anh có chút hưng phấn.

Cô nhăn mặt, cảnh giác lùi về phía sau. “Không cần.” Nghe anh miêu tả khiến cho cô cảm thấy có chút sợ hãi.

“Cô sợ tôi hãm hại cô sao?” Anh hai mắt híp lại, cười như không cười.

“Không có.” Cô lắc đầu thật mạnh.

“Nếu không tôi ăn một cái cho cô xem.” Anh mở nắp hộp ra, cầm một viên kẹo màu đỏ bỏ vào miệng, thần sắc tự nhiên. “Tôi ăn rồi, cô sợ gì nữa?”

“Thật sự rất đặc biệt sao?” Cô hồ nghi nhìn anh.

“Đương nhiên.” Anh gật đầu.

“Được rồi!” Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đành phải khách theo chủ, tùy tiện cầm một viên kẹo màu râm nắng lên, thoát nhìn như chocolate, hương vị sẽ không kỳ quái chứ.

Không nghĩ tới, sau khi cắn một miếng.

“Đây là cái quý gì thế!” Eo, thật muốn phun.

“Đây là đậu Reagan.” Anh đứng đắn nói. “Nghe nói cố tổng thống Ronald Reagan[1] của nước Mỹ rất thích ăn kẹo này.”

[1] Ronald Reagan: tổng thống thứ 40 của nước Mỹ.

“Nhưng... sao ăn vào cứ như bùn đất vậy?” Cô thè lưỡi, cảm thấy đầy bùn trong miệng. Anh nghe xong, cười ha ha, cười đến mức ngã vào sô pha.

“Ai bảo cô ăn kẹo màu rắm nắng.” Anh cười meo meo đổ trách nhiệm lên đầu cô.

“Tôi làm sao biết anh sẽ biến thái... Ách, không phải, là tôi ngu ngốc, lại lấy phải loại có khẩu vị quái dị này.”

“Ai bảo cô không lấy màu đỏ, lại lấy màu rắm nắng.” Anh liếc mắt nhìn cô một cái. “Đây, ha ha xem màu đỏ, đây là hương vị có vẻ bình thường nhất.” Anh một bên bắt cô ăn kẹo màu đỏ, một bên vụng trộm uống một ngụm nước lớn, làm bớt đi hương vị kì quái trong miệng.

Cô không dám cãi lại, có chút sợ hãi cảm một viên màu đỏ kẹo bỏ vào miệng, kết quả chỉ cảm thấy mằn mặn.

“Có hương vị gì?” Anh khẩn cấp hỏi.

“Mặn.” Cô đứng đắn nói. Trừ bỏ mặn, không có mùi lạ như anh nói.

Anh nghe xong, phốc một tiếng phun nước ra, còn cười to hơn cả lúc trước.

Cô nắm chặt tay, rất muốn thừa lúc anh không chú ý hung hăng đấm anh một cái, nhưng vẫn vận dụng sự chịu đựng kinh người nhẫn xuống.

“Anh đang cười cái gì?” Cô về mặt vô tội.

Anh cười đến thờ không ra hơi. “Đây là vị cứt mũi, ăn ngon không?”

“Hả?” Ánh mắt cô phun hỏa, đầu lâm vào hỗn loạn, chỉ cảm thấy rất muốn nôn. “Ừ...”

Anh bị phản ứng thẳng thắn của cô làm cho rất vui, liên tục cười ha ha. Cô ở bên cạnh vội vàng uống hết một chén nước đầy, mới miễn cưỡng nhịn xuống cảm giác ghê tởm kia.

Một lúc sau, anh vẫn cười không ngừng.

“Tổng giám đốc...” Cô muốn bảo anh không cần cười đến khoa trương như vậy.

“Cái gì?” Anh dừng lại, hai mắt mang ý cười hỏi cô. Cô yên lặng nghiêng răng nghiêng lợi. “Tổng giám đốc, ăn cũng ăn xong rồi, chúng ta có thể bắt đầu xem báo cáo được rồi đây.”

“Đương nhiên có thể, nhưng...” Anh thật vất vả cố gắng ngừng cười, nhưng nói mới nói một nửa thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng, vì thế anh khụ một tiếng, liếc mắt báo cáo trên tay cô. “Tôi không muốn xem, cô đọc cho tôi nghe đi!”

“Nhưng...”

“Báo cáo trọng điểm là được.”

Cô rất muốn ném tư liệu lên đầu anh rồi hét lên: anh không biết chữ sao? Nhưng cô không dám, tục ngữ có câu: Ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu. Cô đành phải kéo dài hơi tàn báo cáo trọng điểm.

“Loại xe SUV này hợp với những gia đình muốn đi chơi, nên rất ấm áp và thân thiện, cho nên nếu thích thì có thể liên hệ với người ở gian tiêu thụ...”

“Cứ như vậy?” Anh cắt ngang cô, con ngươi sáng đen đảo qua, làm cho cô nhất thời đầu đầy mồ hôi lạnh.

Tuy rằng anh bình thường hay cùng cô cười đùa, lại còn tà ác trêu chọc cô, coi cô như người để vui cười tức giận mắng, nhưng trong công việc, anh có yêu cầu rất cao, mười phần mười nghiêm khắc, chỉ cần có người đọc nước béo còn nhất định bị anh lấy đinh cắm đầy đầu, ngay cả cô cũng kính sợ mặt này của anh, cho nên chỉ cần chuyện liên quan đến công việc, cô không dám tùy tiện làm loạn.

“Tôi còn chưa nói xong...” Ít nhất cũng cho cô nói hết chứ!

“Báo cáo vớ vẩn như vậy, lãng phí thời gian của tôi.”

“Ách... Sẽ không vớ vẩn đi?!” Đây là cô thức đêm ba ngày, mạo hiểm lao tử nguy hiểm vất vả để viết ra đó!

“Người phụ trách quảng cáo này là ai?”

“Là, là Trương tổ trưởng.” Cô vòng vo nói.

Tuy rằng ba tháng trước cô không hiểu tại sao lại bị khâm điểm trở thành thư kí của anh, chỉ cần an bài hành trình cùng phụ trách những văn kiện đã qua tay anh là được, nhưng gần đây anh lại quý dị bắt đầu yêu cầu cô rảnh rỗi tham gia hội nghị của tổ thiết kế quảng cáo, cũng tham dự công việc viết thiết kế, về sau có thể gánh giúp anh một chút trách nhiệm.

Vốn cô tính toán đục nước béo còn là được, ai biết anh tựa hồ nhìn thấu ý đồ của cô, thỉnh thoảng lại hỏi cô gần đây tham dự thiết kế nào, có tự mình tham dự hay không.

“Trương tổ trưởng xem qua thiết kế của cô chưa?”

“Anh ta nói tôi thử làm xem.” Cô thành thực nói.

Kỳ thật Trương tổ trưởng biến cô trở thành kẻ chết thay, bởi vì đề án của cô là cái có vẻ “khả thi” nhất trong tổ, nhưng Trương tổ trưởng cũng hiểu loại đề án này chắc chắn sẽ bị Khang Trọng Lâm gửi trả, cho nên mới để cô ra mặt báo cáo, lường trước đại ma vương sẽ không đến mức gây khó khăn cho thư kí của mình, cho nên trực tiếp đẩy cô lên con đường lửa.

Ánh mắt Khang Trọng Lâm vừa khinh miệt vừa tức giận liếc nhìn cô, lập tức tùy tay để khăn mặt xuống sô pha, hai chân dài đặt tại trên bàn trà đung đưa đung đưa.

“Cô dựa vào cái gì cho rằng đề án của cô khả thi?”

“Ít nhất trong ấn tượng mọi người, xe du lịch là phương tiện có thể chở cả gia đình ra ngoài chơi, cho nên ẩm áp, thân tình là chủ yếu, hơn nữa còn cho nên nếu có chủ ý và thích thì có thể liên hệ với người ở gian tiêu thụ.”

“Không có gì mới mẻ.” Anh lạnh lùng nói ra một câu, nhất thời làm cho Hoàng Nguyên Cần lạnh đến tận xương.

“Nhưng... ít nhất ý tưởng này sẽ không bị lỗi, cũng sẽ làm cho người xem hiểu được thông điệp của quảng cáo, cũng...” Cô giãy dụa cố gắng suy nghĩ để vớt vát.

Anh nhàm chán ngáp một cái, còn đuổi người, anh mặc áo bông bó sát người nên lồng ngực rắn chắc hoàn toàn phô bày trước mắt cô, hại cô nói được một nửa thì hai mắt nhất thời đăm đăm, trông mất thiếu chút nữa rớt ra.

Ác ma chết tiệt này thật đúng cái giá mặc quần áo! Đáng người tốt như vậy nhưng nội tâm đen tối, đáng tiếc cho đáng người mô đen hoàn hảo kia.

Cô nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục báo cáo. “Hơn nữa tôi cảm thấy...”

Anh cầm lấy di động trên bàn, bấm nút nói:

“Alo, Trương tổ trưởng sao... Thiết kế lần này của tổ anh không được chấp nhận, ba ngày sau giao đề án mới, thế đi.” Nói chuyện chấm dứt.

Hoàng Nguyên Cần vẻ mặt nổi giận ù rừ, vất vả làm ra đề án chẳng những bị trả về, hơn nữa đại ma vương này cho cô không đến một phút đồng hồ để báo cáo, căn bản chính là đem kế hoạch của cô làm rác rưởi.

Ai! Nhưng ai bảo anh là người tiên phong cho giới quảng cáo, bá chủ giới quảng cáo, chỉ cần quảng cáo qua tay anh thì số lượng sản phẩm tiêu thụ không cần bàn cãi. Xem ra cô vẫn nên về nhà tiếp tục nghĩ án tử đi!

“Muốn dùng đầu óc nghĩ, thì đừng nghĩ ra ý tưởng không sáng sủa như vậy.” Anh mềm nhẹ nói.

Tiếng nói anh mềm nhẹ, nhưng cô lại cảm thấy cả người nổi da gà, đảm nhiệm làm thư kí của anh ba tháng, cô vô cùng rõ ràng, chỉ cần anh nói chuyện càng dịu dàng, liền tỏ vẻ anh tâm tình càng không tốt.

“Thế nào mới là sáng sủa?” Cô chà chà hai tay, khiêm tốn hỏi.

“Dùng đầu óc nghĩ.”

“...” Cô vẻ mặt hắc tuyến, nói cũng như không.

Reng reng reng reng reng reng.

Khang Trọng Lâm cầm di động lên, nhận điện thoại, vừa nói chuyện vừa cầm điều khiển từ xa trên bàn dỗi tới dỗi lui, tựa hồ quên mất sự tồn tại của cô.

“Cái gì mà mười câu quảng cáo hay nhất? Loại việc nhỏ này mà cũng cần tôi ra mặt bình chọn sao?” Anh hừ lạnh một tiếng, thực tế nói: “Được rồi! Như vậy cậu nói xem nào, ‘Kim cương bền rất lâu, một viên liền phá sản’... Câu này hơi thô tục, tôi cảm thấy... ‘Tiền không là vấn đề, vấn đề là không có tiền’ có vẻ có hài hước hơn... ‘Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể nấu cháo’, những lời này thiếu chiều sâu, dùng trong trò chơi thì được, không thú vị lắm...”

Nguyên bản Hoàng Nguyên Cần sau khi bị nghiêm khắc phủ quyết thiết kế muốn lên lút dẹp đường hồi phủ, nhưng lại không muốn cắt ngang anh nói chuyện, đành phải ngơ ngác ngồi ở một bên, thuận tiện nghe lên anh cùng đối phương nói chuyện.

Khi cô nghe thấy “Kim cương bền rất lâu, một viên liền phá sản” nhin không được cười ra tiếng, khóe mắt liếc thấy tổng giám đốc bắn tới con dao lạnh, đành phải ngậm miệng lại, lại bắt đầu thiên mã hành không[2] miên man suy nghĩ.

[2] Thiên mã hành không: Ý tưởng, suy nghĩ dôi dào, phong phú, không bị bó hẹp.

Rốt cuộc thế nào mới tính là ý tưởng mới mẻ? Chẳng lẽ không nhằm vào gia đình mà là người độc thân? Như vậy có thể kích thích người độc thân mua xe nhiều một chút không?

Đầu cô thật hỗn loạn, không nghĩ ra được cái gì, hơn nữa dưới ánh sáng ngọn đèn chiếu rọi xuống, mí mắt của cô bắt đầu chậm rãi díp lại, đều do vài ngày nay mỗi ngày đều chỉ ngủ ba giờ để làm đề án, làm cho cô mệt đến mức muốn nằm xuống đánh một giấc, nhưng không được đâu! Cô còn chưa về nhà tắm rửa, thay quần áo, nhẫn nại năm phút đồng hồ nữa là có thể về nhà ...

Khang Trọng Lâm vừa nói chuyện điện thoại vừa đổi kênh truyền hình lung tung, liếc mắt nhìn thư kí buồn ngủ bên cạnh. Thân thể thẳng tắp của cô dần dần cúi xuống, hai phút sau, tự động dịch chiếc ghế nhỏ dựa vào trong sofa, ba phút sau bắt đầu ngáy, năm phút sau khóe miệng bắt đầu chảy nước miếng, hiển nhiên cô đã bất tỉnh nhân sự một đường ngủ thẳng lên mây trời.

“Là nha! Cá nhân tôi thích quảng cáo vừa hài hước lại vừa một chút thấy máu...” Khang Trọng Lâm khóe miệng tà ác giờ lên, lá gan thư kí này ghê gớm thật, dám ở trước mặt anh ngủ gà ngủ gật.

Cô xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Hoàng Nguyên Cần, ngủ một mạch thật lâu, thật lâu, cho đến khi cảm thấy lạnh quá cô mới tỉnh.

Cô há miệng ngáp một cái to, bốn mắt ngây ngốc nhìn xung quanh, kỳ quái, sao phòng cô lại lạnh như thế? Rõ ràng là vì mùa đông giá lạnh này, cô đã mua hẳn một cái chăn tơ tằm nha, sao chả thấy ấm áp gì cả, tay chân cô cứng vì lạnh hết rồi ...

A? Đây là đâu? Vì sao trên người cô lại trùm hai tờ báo, mà bóng người trước mắt dĩ nhiên là ...

“A...” Thét chói tai được một nửa bỗng im bật. “Tổng giám đốc?” Xong đời, cô không những ở trong nhà đại ma vương, mà còn ngủ trong nhà đại ma vương nữa.

Bây giờ là mấy giờ?

“Nói nhỏ thôi, tôi đang đọc tạp chí.” Không biết khi nào trên trang phục chỉnh tề của đại ma vương trùm thêm cái chăn ấm, thoải mái ngồi ở sofa xem tạp chí, đèn phòng khách còn cố ý chuyển thành loại đèn nhỏ.

“Khụ... Thực xin lỗi, tôi ngủ quên.” Hoàng Nguyên Cần hất tờ báo trên người ra, xương cốt cứng ngắc cạc cạc gọi dậy, cô thật cẩn thận hỏi anh. “Tổng giám đốc, báo này... sao lại ở trên người tôi?”

Khóe miệng anh giương lên. “Không cần khách khí, tôi lo lắng cô sẽ chết lạnh ở nhà tôi, đến lúc đó phải bỏ thời gian đến cục cảnh sát ghi chép này nọ, phiền toái, nếu không cần thận bị chó săn nhìn thấy, tôi còn phải mang tội danh kẻ khả nghi giết người, cho nên miễn cưỡng cho cô mượn tạm hai tờ báo chống lạnh, ở trên đường nhìn thấy người vô gia cư tôi cũng làm như vậy, cho nên cô không cần cảm kích tôi.”

Vô gia cư? Cô không phải vô gia cư, cô có nhà để về! Không không không, cái này không phải quan trọng, quan trọng là hai tờ báo này không thể chống lạnh được, hiện tại Đài Bắc có mười một độ a!

“Ách... Như vậy tôi sẽ chết lạnh đó!” Cô nhu nhược nói nhỏ, nhịn xuống xúc động muốn đập vào đầu anh, nhưng vẫn hiểu nên dùng đại nghĩa một phen. “Anh có biết hiện đại khối không khí lạnh đang tràn về nên nhiệt độ rất thấp hay không, hàng năm người chết lạnh có bao nhiêu không?”

“Ừ...” Anh đáp có lệ, cúi đầu tiếp tục đọc tạp chí trên tay.

“Anh đang xem cái gì mà chuyên tâm thế?” Bởi vì Hoàng Nguyên Cần vừa tỉnh ngủ nên vẫn còn chút ngốc nghếch, thấy anh gấp quyển tạp chí đặt trên đùi, tò mò đi về phía trước, lập tức kinh ngạc thét chói tai. “Anh đang xem tạp chí phụ nữ lửa thế!”

Cho dù ngốc như thế nào, cô cũng biết đại ma vương đang xem loại tạp chí bị hạn chế, khuôn mặt lập tức hồng lên, hai tròng mắt xấu hổ loạn chuyển. Anh rốt cuộc có coi cô là phụ nữ hay không?

“Ách... Tôi đi về trước, đi về trước đây.” Cô vội vàng đứng dậy, quên tay chân đã bị đông cứng, làm cho cô đi không vững, đá phải tấm thảm suýt ngã xuống dưới đất, may mắn cô đứng lúc bắt được cái bàn, miễn cho vận rủi bị té ngã.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi? Sao phải giả bộ trong sáng... Đọc tạp chí này cũng là một trong những cách tìm kiếm linh cảm quảng cáo được chưa?” Đại ma vương lạnh lùng liếc xéo. Bây giờ còn có người nhìn thấy những hình ảnh hạn chế này mà té ngã sao?

Đây là lời người ta hay nói sao? Chỉ là lấy cớ, anh căn bản bị biến thái.

“Tôi chỉ cảm thấy xấu hổ, anh là đàn ông... mà tôi là phụ nữ...” Hơn nữa bọn họ căn bản không quá thân quen. Chỉ là quan hệ thù trưởng và cấp dưới mà thôi.

“Cô sợ tôi làm gì cô sao?”

“Không, không có.” Đại ma vương có vô số bạn gái, sẽ không coi trọng cô.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi đối với cô thế sao?” Anh tựa hồ rất chờ mong hỏi.

Cô cứng họng, nghe vậy há hốc mồm. Cảm xúc nhất thời dâng lên làm cho cô nhất thời mất lý trí, thốt ra:

“Ánh mắt tôi rất tốt!” Ý là nên sẽ không có ý đồ gì với anh.

Tiếng đại ma vương lạnh lùng bay tới:

“Người tình mắt mà viết ra báo cáo vớ vẩn thế này, rõ ràng nên nhảy lầu lấy cái chết để tạ tội, miễn cho công ty lại tiêu tiền nuôi một con sâu gạo.”

“Anh quản tôi à, dù gì tôi cũng là một con sâu gạo vui vẻ.” Hoàng Nguyên Cần bất chấp tất cả, trực tiếp nói. “Tôi không muốn mỗi ngày mặt thoối bạn rợn công việc, mỗi ngày làm mười mấy giờ, làm ngày làm đêm, đến lúc tiền ở ngân hàng thì người đã ở thiên đường rồi, hối hận cũng không kịp!”

“Nói xong chưa?” Hai trông mắt anh lóe lên một tia quỷ dị. “Xem ra cô vô cùng quan tâm tôi.” Lời nói của cô chính là miêu tả cuộc sống của anh.

“Ai quan tâm anh?” Cô có nói đến chữ quan tâm à?

“Cô tự mình đa tình cũng vô ích thôi, ngu ngốc.”

Bất đắc dĩ, nói chưa được vài câu lại bị anh chế nhạo thành ngu ngốc.

“Chắc... Góc độ này chụp bộ ngực thật phiền tình... Ngọn đèn cùng góc độ phối hợp hợp lý, thoát nhìn sẽ làm người ta có cảm giác mặt đỏ tim đập.” Anh bắt đầu bình luận mấy cô lỏa thể trên tạp chí quảng cáo.

Hoàng Nguyên Cần đỏ mặt, không biết vì sao vừa tức vừa xấu hổ, cô nhảy dựng lên tựa như mộng cháy, lắp bắp nói:

“Àch... Tổng giám đốc, nếu không có việc gì, tôi, tôi đi về trước.”

Cô quyết định phải mau chóng rời xa nơi thị phi này. Tuy rằng mỗi lần đối mặt với cô anh đều làm ra vẻ phi nhỏ, hơn nữa thỉnh thoảng lại đùa dai, dùng đầu gối nghĩ cũng biết anh sẽ không có ý gì với cô, nhưng một hoa cúc khuê nữ như cô đối mặt một người đàn ông đang có ý đang xem hình ảnh phụ nữ lỏa thể, cô cảm thấy mặt mình sẽ cháy mặt.

“Cô chắc chắn?” Anh cười đến siêu vui vẻ.

“Đương nhiên.” Một cổ cổ quái khó hiểu nảy lên trong lòng, vì sao anh cười vui vẻ như vậy?

“Được, không tiễn.” Anh lần đầu tiên phát tay nói tạm biệt. “Bye-bye!”

Hoàng Nguyên Cần tinh thần hoảng hốt sau khi vội vàng ra khỏi nơi ở của Khang Trọng Lâm, đột nhiên phát hiện đầu đường một mảnh yên tĩnh, nơi anh ở lại là khu dân cư, đợi mười lăm phút cũng không thấy có tắc xi đi qua.

Lúc này cô mới theo bản năng nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện kim đồng hồ chỉ vào số 2, mà kim phút chỉ vào số 1, nói cách khác, hiện tại là hai giờ năm phút sáng.

Gió lạnh thổi vù vù, toàn thân cô run lên. Má ơi! Hiện tại trị an không tốt lắm, người phụ nữ xinh đẹp như cô đứng ở đầu đường, tính nguy hiểm trăm phần trăm, nhờ xảy ra tệ nạn xã hội, làm sao bây giờ?

Khóe mắt liếc thấy một người đàn ông mặc áo gió kín mít đang tiến tới gần, vừa thấy đến cô liền mở miệng nói:

“Hắc, tiểu tặc...” Phải là tiểu thư chứ!

Cô toàn thân cứng đờ, đây sẽ không phải là lộ điều quái khách hoặc là tập đoàn bắt cóc trong truyền thuyết chứ!

“Tôi là...” Người đàn ông cười lộ ra hai cái răng cửa bị gãy.

Cô cả người cứng đờ, mặc kệ đối phương nói gì, chỉ hoảng sợ thét chói tai, chạy về hướng vừa mới đi ra.

Gió lạnh thổi qua, người đàn ông đứng trên đường về mặt buồn bực, thì thầm nói:

“Kỳ quái, tôi chỉ muốn hỏi đường mà thôi... Sao chạy giống như lửa đốt đến mong thế?”

Trái tim đập mạnh, Hoàng Nguyên Cần kinh hãi chạy thẳng vào khu nhà của Khang Trọng Lâm, sau đó vội vàng ấn chuông điện nhà anh, vui sướng thấy hình ảnh anh trên màn hình đang đối mặt với bộ đàm.

“Sao thế? Không phải nói phải về nhà sao? Còn chạy đến đây ấn chuông quấy nhiễu giấc ngủ của tôi làm gì?” Tiếng của anh từ bộ đàm truyền đến.

“Hắc hắc...” Cô khần trương nuốt nước miếng, hai tay ở trước ngực tạo thành chữ thập. “Tổng giám đốc, anh là người tốt, vì bây giờ đã khuya, cho tôi ở nhờ ba tiếng thôi?”

Ba tiếng nữa là năm giờ, khi đó trời đã sáng, hẳn là có rất nhiều cụ già đi tập thể dục, có vẻ không cần sợ nữa.

“Vi sao?” Anh đùa nghịch nhìn cô. “Tôi và cô không thân thiết như vậy, hơn nữa tôi là đàn ông, mà cô là phụ nữ...” Anh cố ý dùng những lời cô đã nói đáp lại cô.

Cô cười gượng hai tiếng, tròng mắt, trên mặt lập tức đổi thành tươi cười nịnh nọt. “Đừng như vậy, dù gì tôi cũng là phụ nữ, rạng sáng rảnh rồi đứng ở đầu đường rất nguy hiểm!”

Cô vừa nói vừa đáng thương nhìn anh, chỉ cần anh có thể thu lưu cô, yêu cầu cô làm trâu làm ngựa cũng được. Nhưng trong lòng cô cũng không khỏi thâm oán, kỳ thật đều là anh làm hại, nếu anh không kêu cô đến nhà anh, cô cũng sẽ không rơi vào kết cục buồn cười thế này.

“Cũng đúng! Tuy rằng cô là phụ nữ đầy khiếm khuyết, nhưng có vài người cũng không kén chọn đâu!” Khóe miệng anh giờ lên, ác liệt đã kích cô.

Tuy rằng anh chế nhạo cô, nhưng vẫn ấn mặt mã để cô không cần dẫu vân tay cũng có thể vào được. Tuy anh ác liệt, nhưng chưa đến mức để một phụ nữ lưu lạc đầu đường bị ác lang tha về nhà.

Chỉ chốc lát sau, anh mở cửa nhà ra, để cô sắc mặt có chút tái nhợt tiến vào, chỉ thấy cô cời giày ở trước cửa, mềm yếu đi vào phòng khách, sau đó đặt mông ngồi lên sofa.

“Cô...” Anh vốn định bảo cô đến phòng dành cho khách ngủ.

“Tôi ở phòng khách là được rồi.” Cô mở miệng trước.

Anh nâng mi.

“Tôi không phải sợ anh làm gì tôi, mà là tôi ngủ quen giường, cho nên ngồi nghỉ ngơi ở sofa là tốt rồi.” Cô vội vàng vàng giải thích.

“Ngủ quen giường?” Anh nâng mi. “Vậy vừa rồi ngủ như chết trên sofa mấy tiếng, lại chảy nước miếng nữa là gì?”

Cô có điểm xấu hổ, nhưng vẫn đúng lý hợp tình phản bác. “Đó là bởi vì tôi quá mệt mỏi.” Bị anh làm hại quá mệt mỏi.

“Vậy được rồi!” Anh rất dễ nói chuyện. “Cho cô mượn vài tờ báo trên bàn!”

“Tôi hiện tại không muốn đọc báo nha!”

Miệng anh giờ lên, dừng lại chiêu cũ. “Cho cô mượn báo chống lạnh.”

Nói xong, anh khoanh tay trước ngực, còn nhếch miệng ngáp thật to trước mặt cô.

Nhìn thấy cô há hốc mồm, anh vụng trộm cười, tâm tình khoái trá đi vào phòng ngủ, để lại cô một mình đứng ở tại chỗ.

Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào...

“Đứng lên.”

Có người quấy nhiễu giấc ngủ của cô, còn lay lay bả vai của cô, nhưng cô rất muốn ngủ, căn bản không dậy được.

“Mặt trời phơi nắng đến mong rồi.”

“Được rồi! Đợi năm phút đồng hồ nữa thôi.” Cô có lệ lắm lắm hai câu.

Khang Trọng Lâm thấy Hoàng Nguyên Cần ngủ lăn quay như lợn ở nhà anh, nhin không được dùng tay vuốt ve hai má mướt mà của cô.

Tuy rằng anh thường cố ý bắt nạt cô, nhưng cô không sợ anh chút nào, hơn nữa tuy anh là thủ trưởng, nhưng bản thân cô luôn có nguyên tắc làm việc, ngoài mặt anh bảo đầu làm đó, nhưng bên trong thì lại tự làm theo ý mình, là anh quá mức dung túng sao?

“Hoàng Nguyên Cần, ngủ nữa cô sẽ phải tăng ca.” Anh lại trộm đụng chạm vào khuôn mặt mềm mại của cô, tay phải quý dị không muốn rời khỏi.

Anh nhúm mày nhìn chăm chăm vào tay, lại đem tầm mắt chuyển tới người đang ngủ an ổn kia, không nghĩ tới người phụ nữ này thật tự nhiên, tự mang chân bông từ phòng dành cho khách đến phòng khách, còn ngủ ngon như vậy, quả thực không coi anh là đàn ông.

“Ừm...” Trong lúc ngủ mơ cô không nhận được nhúm mày, dùng tay xoa xoa hai gò má đau nhức.

Cô mở mắt nhập nhèm ngơ ngác nhìn anh, vẫn không hiểu gì. Quái lạ, vì sao cô mơ bị đại ma vương trộm nhéo, hơn nữa hai má cũng thấy đau!

“Cô vẫn chưa tỉnh sao?” Anh đứng ở bên cạnh, cúi đầu nhìn cô.

“Mặt tôi... Há? Tổng giám đốc, vì sao anh lại ở đây?” Bây giờ cô mới phát hiện sự tồn tại của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Vớ vẩn, đây là nhà tôi!” Anh nhìn cô. “Nhanh chóng rời giường đi làm.”

Cô ngơ ngác nhìn anh, một lúc sau mới nhớ tới chuyện phát sinh từ tối qua đến rạng sáng nay. Cô mệt mỏi đuổi thất lưng ách xì một cái, không tự giác lại sờ sờ mặt mình. Kỳ quái, mặt thật sự có chút đau!

“Kỳ quái, sao mặt tôi lại đau thế này, giống như bị ai nhéo ấy?” Cô thì thào tự nói.

“Từ thế ngủ không đúng thì sẽ đau thôi!” Anh thân nhiên tập Thái Cực quyền, đương nhiên sẽ không thừa nhận chính mình trộm véo cô.

“Thật không?” Cô hồ nghi xem xét anh.

“Nếu không đi cô sẽ phải làm tăng ca.” Anh kẻ sát vào cô, nói ở bên tai.

Giọng nam quen thuộc ở bên tai vang lên làm tim cô đập đột nhiên nhanh hơn.

“Anh hừ chết người à! Dựa vào tôi gần thế làm gì?” Cô vỗ vỗ bộ ngực.

“Ít nói nhảm đi, tôi muốn đi làm, nếu cô muốn đi xe cùng tôi, hạn cho cô năm phút đồng hồ chỉnh sửa bản thân. Nếu cô muộn, tiền thưởng tháng này không những hủy bỏ, mà còn...”

Cô lập tức nhảy dựng lên, lao đảo vọt thẳng vào phòng tắm gần nhất mà tối hôm qua đã vào, cũng bỏ lại một câu. “Tôi lập tức xong ngay.”

Khang Trọng Lâm thông dong ngồi ở sô pha đọc báo, nghe thấy tiếng chập chập cheng cheng trong phòng tắm không tự chủ mà nhếch môi cười.

Sáng sớm sau khi bị Khang Trọng Lâm xách đến văn phòng đi làm, anh lập tức muốn cô triệu tập các cán bộ đến phòng anh họp.

Hoàng Nguyên Cẩn làm xong công việc anh giao liền đi vào văn phòng, mở ngăn kéo lấy quần áo, vội vàng chuẩn bị đến WC thay quần áo sạch sẽ. Tối hôm qua ầy khuất qua đêm ở sô pha nhà Khang Trọng Lâm, quần áo trên người vừa nhăn vừa loạn, may mắn cô có thói quen để một bộ quần áo dự phòng trong ngăn kéo công ty, miễn cho hai ngày đều mặc một bộ để người ta chế nhạo.

Giờ phút này, vì chấp hành nhiệm vụ anh giao, cô xoa xoa hai mắt sưng đỏ vì ngủ không đủ, nhưng còn phải gọi điện thoại báo cho từng người, thuận tiện đưa nước trà và văn kiện, và ghi lại nội dung hội nghị nữa.

Hai giờ vất vả chủ quản hội nghị vừa xong, thì ngay sau đó lại có hai hộ khách tới chơi, cô mời bọn họ an vị ở một phòng họp khác rồi mới có thời gian ngồi trên ghế mình mà vụng trộm ngáp.

Đêm qua, cô ngủ ở trên sô pha nhà tổng giám đốc, vì sô pha quá mềm, hai xương sống thất lưng đều đau. Cô xoa bóp thất lưng đau nhức, đột nhiên nhớ tới mình ngủ ở nhà một người đàn ông một đêm, mà lại không nghĩ đến chuyện có bị người đó chiếm tiện nghi hay không.

Không biết vì sao, tâm lý cô vốn hiểu, tuy rằng tổng giám đốc tính tình kém cũng thích tìm cô phiền toái, nhưng anh không phải loại người thừa dịp người khác không chú ý mà giờ trò. Kỳ thật, khi bắt đầu bị anh điều lên văn phòng tổng giám đốc, còn từng ảo tưởng có phải anh vừa thấy cô đã yêu hay không, nên mới điều cô đến bên người gần quan được ban lộc, hại cô trong lòng nai con loạn chàng.

Nhưng sau đó công việc bận rộn nháy mắt đã làm ảo tưởng của cô tan tác không còn một mảnh, cô căn bản không có thời gian tự hỏi vấn đề này nữa. Bởi vì từ lúc anh an bài cô làm bí thư, làm việc cùng anh nửa ngày, cô liền cảm thấy vô cùng kích thích cùng kinh hãi, nhất thời cảm thấy mây đen bao

phủ, một đi không trở lại.

Bởi vì chỉ cần anh mở miệng, là có thể đùa giỡn cô trong lòng bàn tay, làm cho cô hết đường trốn chạy.

Nhưng anh ra sức làm việc đạt rất nhiều thành tựu được cấp dưới ca ngợi, đều cao hứng trong lòng doanh thu năm nay của công ty khá tốt, nhân viên có vẻ sẽ được nhiều tiền thưởng linh tinh.

Chỉ có cô là không thể cao hứng nổi, bởi vì từ lúc cô làm thư kí của anh đã được ba tháng, phàm là cần cu li, lao động, trí nhớ, tâm lực, anh đều kêu cô đi làm, còn mình thì ngồi sau bàn công tác mở miệng chỉ huy, hoặc ngẫu nhiên gọi điện thoại thôi.

Nghe nói trước kia anh có một thư kí cùng hai trợ lý, giúp anh xử lí những công việc khác nhau, nhưng từ khi cô bị khâm điểm trở thành thư kí của anh, tất cả trợ lý đều không thấy, chỉ có một mình cô gánh vác tất cả mọi việc anh giao. Lượng công việc của anh quá nhiều, cô có liên quan mà cũng mệt không thể thở dốc.

Tuy rằng công việc này tiền lương hậu đãi, phúc lợi cũng tốt, nhưng cho dù kinh nghiệm sống của cô chưa nhiều, làm việc thiếu thớt thịt gót rể, cũng bắt đầu buồn bức có phải mình đã từng đắc tội anh hay không, làm anh tra tấn cô như vậy?

Nhưng kỳ quái là, sau khi mọi người biết cô được thăng làm thư kí của anh, đều hâm mộ cô vận khí tốt, bởi vì nghe nói làm việc dưới tay anh, kinh nghiệm học được một năm còn phong phú hơn người khác học ba năm.

Tuy nhiên, ban đầu mỗi ngày cô đều bị tăng ca đến mười giờ, ngày nào cũng thống khổ vô cùng, gọi điện thoại cho bạn bè thân hữu báo cáo anh ác hình ác trạng, nhưng mỗi người đều cho rằng cô có phúc không biết hưởng hơn nữa lại không biết cảm ơn.

Cô còn nhớ rõ vào ngày thứ ba sau khi đảm nhiệm chức thư kí, thừa dịp lúc văn phòng không có ai liền gọi điện cho mẹ báo cáo, hy vọng được đồng tình, không nghĩ tới lại rơi cuộc bị châm biếm.

“Mẹ... Gần đây mẹ có khỏe không? Con có thể... Nhưng mà, con muốn từ chức.” Cô trực tiếp nói rõ. “Thủ trưởng của con là ma quỷ, suốt ngày giao một đống việc cho con làm... Ngay cả thời gian rảnh con cũng không có...”

Mẹ cô cũng không rảnh nghe cô thuyết minh ngọn nguồn sự tình, vừa nghe thấy cô nói muốn từ chức lập tức cắt ngang, thao thao bất tuyệt tận tình khuyên khuyên bảo bảo:

“Hiện tại khởi sắc kém như vậy, con đừng tùy tiện từ chức, hơn nữa sau khi con làm thư kí tiền lương cũng tăng không ít không phải sao...”

“Nhưng mỗi ngày con làm không xong việc...”

“Làm không xong thì từ chức, thế mà là con gái mẹ à?” Mẹ cô ở bên kia điện thoại bắt đầu lớn tiếng quở trách. “Hiện tại sức chịu đựng của người trẻ tuổi đều kém như vậy, như lúc mẹ bằng tuổi này...”

Hoàng Nguyên Cần đem điện thoại di động cách xa tai, bắt đầu hoài nghi mình có phải đứa trẻ mẹ cô nhặt về hay không, nhưng diện mạo của cô và mẹ đúng là trời sinh giống nhau, nhưng sao cô lại chẳng làm được chuyện gì.

“... Còn có, nếu mày dám từ chức về nhà, mẹ sẽ đánh gãy chân mày.”

Sau một hồi giảng giải, mẹ cô hung tợn cứng rắn đe dọa, làm cô sợ tới mức thanh minh cô chỉ dám oán giận một chút chứ không dám từ chức xong, lập tức cắt đứt điện thoại.

Sau đó cô càng nghĩ càng ủy khuất, lại thừa dịp khi tổng giám đốc đi họp, gọi điện thoại cho bạn thân nhất hồi đại học Vương Ngọc Linh oán giận. Vương Ngọc Linh trước mắt là nghiệp vụ viên của công ty bảo hiểm, bởi vì ăn nói khéo, khả năng giao tiếp tốt, công trạng luôn luôn giữ vững trong top ba, là lá bài chủ chốt của công ty bảo hiểm.

“Làm sao bây giờ? Tớ cảm thấy bị chinh thật thê thảm, ngày nào cũng phải làm việc thật lâu, tớ muốn từ chức...”

Wương Ngọc Linh nhanh chóng cắt ngang lời cô, blah blah oán giận một đống. “Cái gì? Từ chức? Sao lại muốn từ chức? Cậu thảm như thế nào?”

Hoàng Nguyên Cần đơn giản đem công việc chưa xong của mình nói cho cô nghe.

“Tớ van cậu! Chuyện nhỏ như con thỏ, chỉ là công tác mệt một chút mà thôi.” Vương Ngọc Linh tinh thần tràn đầy nói. “Cậu biết không? Văn phòng có nhiều cạm bẫy lắm, mấy hôm trước tớ nghỉ đồng bảy ngày, trở về phát hiện trong ngăn kéo của tớ chứa một đồng chuột, còn có con chuột sinh ra một đồng chuột con, lúc đó đám chuột con còn chưa mở mắt cơ!”

“Cái gì?” Hoàng Nguyên Cần nghe ngây người.

“Đã nói văn phòng khủng khiếp mà, không biết đồng sự nào không có thiên lương, lén nằm gác chân rung đùi mở ngăn kéo tớ ra, treu chọc đến một ổ chuột, thật buồn nôn... Tớ thấy nhất định là ghen tị với thành tích của tớ, nhưng mà, tớ sẽ không dễ dàng bị đả bại như vậy đâu, tớ muốn chiến đấu...”

“...” Hoàng Nguyên Cần không nói gì nghe đối phương nói nửa tiếng.

Ai! Hóa ra mỗi người đều có nỗi thống khổ không muốn người ta biết.

Suy nghĩ nửa ngày, căn cứ vào nguyên tắc trả tiền lương vĩ đại nhất của lão bản, hơn nữa cô lại không dám cùng anh cứng đối cứng, cô đành phải bỏ ý niệm từ chức trong đầu mà ngoan ngoãn tiếp tục cố gắng công tác.

Sau một tháng, mỗi ngày cô đều bị áp bức, mệt đến mức ngã đầu liền ngủ, căn bản ngay cả thời gian tự hỏi cũng không có. Cũng may mắn, ngoài việc ban đầu cô chưa thích ứng được, cô rất nhanh đã nắm được phong cách làm việc của anh, cũng chậm chậm theo được tiến độ, cho tới bây giờ cũng đã thuận lợi vượt qua ba tháng thử việc, chính thức đảm nhiệm làm thư kí của anh.

Cuộc sống là vui vẻ hay khổ cực? Khang Trọng Lâm buồn chán suy nghĩ về vấn đề này, với anh mà nói, chỉ cần cuộc sống có điều khó chịu, anh sẽ phát tiết, mượn cố để phân chấn tinh thần. Phương thức phát tiết rất nhiều, bình thường không phải tự ngược mình thì là tìm việc vui, đương nhiên thiên chi kiêu tử như anh sẽ không ngược đến mức tự ngược, mà chỉ biết ngược đãi người khác.

Phong lưu khắp nơi tìm nữ nhân lên giường không phải là việc mà người thích sạch sẽ như anh có thể làm được, hơn nữa căn bệnh thể kỷ AIDS hiện nay đang hoành hành, anh khinh thường cũng không muốn làm chuyện này.

Bình thường, những hành động để phát tiết của anh rất bình thường, không phải tập thể dục thì là chơi xe, chơi trò chơi, ở phòng tập thể thao chạy bộ đến mồ hôi ướt đầm, mệt là, hoặc lấy du thuyền đến gần biển du lịch.

Đương nhiên anh cũng có thể nửa đêm đi xe gắn máy dẫn bạn bè đến chỗ đường cái trông trải đua xe, đua đến lúc cảnh sát đuổi ở phía sau thì thôi, may mà tốc độ xe cảnh sát Đài Loan cũng không nhanh lắm, không lần nào theo kịp bọn họ...

Mà gần đây cách anh phát tiết cảm xúc khó chịu chính là cố ý bắt nạt Hoàng Nguyên Cần. Anh cố ý đem thật nhiều công việc đổ lên đầu cô, làm cho cô tăng ca đến hồ thiên thường địa, gọi điện thoại khắp nơi nói xấu anh, cầu cứu, anh vui vẻ dằn vặt ý ở văn phòng.

Ban đầu anh buồn bực vì cô đều nhận nhin, mỗi ngày tăng ca đến mười giờ mà vẫn bất động thanh sắc, cho đến một ngày anh nghe lén cô gọi điện thoại kể khổ với mẹ, không nghĩ tới cô lại bị mẹ cô chửi mắng một trận, cuối cùng đành phải vội vàng cắt đứt điện thoại, trừng mắt nhìn điện thoại cho hả giận. Khi đó, phó tổng bộ nghiệp vụ Sở Duyên Vũ mới từ tầng năm đi thang máy lên tầng chín tìm anh, đi qua chỗ của thư kí mới, phát hiện cô ngơ ngác nhìn điện thoại, đáng vẻ bị thương ừ ừ, nhin không được cảm thấy buồn cười.

“Thư kí mới của cậu làm sao vậy? Cứ như ngày tận thế ấy, ngay cả đại soái ca vô địch trên đời như mình đi qua cô ấy, mà cô ấy cũng chả buồn chú ý, ánh sáng cũng phải mặt mày ừ dột nha.” Sở Duyên Vũ thú vị hỏi Khang Trọng Lâm về mặt biến hoá kỳ lạ ngồi trong văn phòng.

“Đại khái là tâm trạng cô ấy không tốt! Phụ nữ một tháng thì nửa tháng tâm trạng luôn lên xuống vì vấn đề sinh lý, cô ấy cũng như thế.” Anh có lệ nói. Không biết vì sao, anh không muốn nói nhiều cho Sở Duyên Vũ biết.

Kỳ thật, anh biết rõ có chuyện, là lúc cô nói chuyện điện thoại nghĩ anh không ở đây, nhưng không dự đoán được đúng lúc anh đứng ở sau lưng cô nghe lén.

Anh không cảm thấy bản thân nghe lén là không đúng, là do cô nghĩ anh không ở đây đó chứ, nói ầu nói tả, cho nên người phạm sai lầm là cô không phải anh.

Anh biết mình đã bị hãm quá sâu vào trò đùa dai lạc thú này rồi, làm không tốt còn có thể bị bầm thây vạn đoạn, nhưng lại hút độc như chơi nghiện, một ngày không ác với cô tựa như có vạn con côn trùng chui vào xương cốt, cả người khó chịu. Vì thế, khi tâm trạng anh không tốt, rất có hứng thú trêu đùa cô.

Hoàng Nguyên Cần là nhân viên “Đại phong quảng cáo” từ năm ngoái, trước kia cô ở công ty tính số lượng khách đặt hàng thiết kế, làm các hạng mục chuyên án hoặc là làm ở ban quan hệ xã hội, đảm nhận luôn việc liên lạc cùng giới truyền thông.

Anh căn bản không quá chú ý đến cô. Dù sao nhân viên công ty quảng cáo lưu động như dòng nước, bình thường có người ngày đầu tiên đi làm tới buổi chiều không chịu nổi áp lực từ chức, bởi vì áp lực công việc quá lớn, còn có người từ vong vì lao động quá nặng nhọc.

Nhưng công việc đang hot nhất hiện nay vẫn hấp dẫn một đồng người trẻ tuổi trẻ già măng mọc lần lượt chạy tới, dưới sự cạnh tranh khốc liệt, mọi người chỉ chuyên tâm vào làm quảng cáo để được thành tích sáng tạo, không ai có thời gian rỗi đi chú ý người khác.

Trừ lần đó ra, công ty anh vô cùng nể trọng nhân tài, không những anh vô cùng được yêu mến, mà người tự động tới cửa nhận là người quen của anh quá nhiều, anh tránh còn không kịp, nên sẽ không chủ động chú ý người anh không biết.

Chính vì vậy, anh căn bản không chú ý tới nhân vật nhỏ bé Hoàng Nguyên Cần, cho đến ba tháng trước anh tăng ca đến chín giờ, bữa tối không kịp ăn nên đói muốn chết, hơn nữa lại đang bị cảm mạo, cả người nóng nẩy, buồn bực, áp suất thấp làm không ai dám tiếp cận anh.

Thiên chi kiêu tử: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Hán Thư – Truyện Hung Nô”. Hai chữ “Kiêu tử” ở đây là chỉ đứa con cưng. Nguyên ý là chỉ người Hung Nô là con cưng của trời, về sau mới chỉ rộng ra các dân tộc thiểu số cường thịnh sinh sống ở khu vực biên cương. Hung Nô là chi dân du mục cổ xưa ở miền bắc Trung Quốc. Người Hung Nô rất dũng mãnh và thiện chiến, đã lần lượt chinh phục được nhiều dân tộc thiểu số ở miền tây, miền bắc, miền đông bắc Trung Quốc, và từng nhiều lần xâm phạm lãnh thổ khu vực biên giới của triều nhà Hán.

Nhà vua dựng nước triều nhà Hán là Lưu Bang từng thân hành dẫn 300 nghìn quân giao chiến với Hung Nô, nhưng đã bị quân Hung Nô bao vây suốt bảy ngày đêm, sau mới may mắn thoát khỏi vòng vây. Do đó, các đời vua triều nhà Hán đều rất kiêng nể người Hung Nô. Sau khi Hán Võ Đế lên ngôi

bền quyết tâm diệt trừ mối họa lớn này. Nhà vua đã trước sau cử các đại tướng Hàn An quốc, Vê Thanh, Hoắc Khứ Bệnh dẫn quân tiến đánh Hung Nô, và giành được nhiều thắng lợi to lớn.

Năm 90 trước công nguyên, Hán Võ Đế cử Lý Quảng Lợi, Thương Khuru Thành và Hầu Mãng Thông dẫn quân chia làm ba đường tiến đánh Hung Nô. Sau khi giao chiến, ba đạo quân này đều bị thất bại thảm hại. Vua Hung Nô mới cử sứ giả đưa thư sang nói với Hán Võ Đế rằng: “Há chẳng biết miền nam có đại Hán, miền bắc có cường Hồ, người Hồ là con cưng của nhà trời sao?”

Trải qua nhiều lần đọ sức, Hán Võ Đế mới ý thức được không thể một lúc tiêu diệt xong Hung Nô, nên đã có ý giảng hòa. Từ đó về sau, giữa Tây Hán và Hung Nô luôn xảy ra lúc đánh lúc hòa, tình trạng này cứ dai dẳng mãi trong nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khang Trọng Lâm mệt mỏi mang tập tài liệu vào thang máy đi xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm, một hồi lâu sau anh mới ảo não nghĩ rằng phải lên tầng năm bộ nghiệp vụ tìm học đệ cũng là trợ thủ đắc lực của anh, Sở Duyên Vũ để thảo luận một chuyện.

Không nghĩ tới vừa mới đáp thang máy đi vào tầng năm, cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy một người con gái nhỏ nhắn cẩn thận liếm kem cây đi qua trước mặt anh.

Không biết hôm đó làm sao, bình thường anh cũng không phải người thích gây chuyện thị phi, nhưng ngày đó tính tình anh đặc biệt kém, lửa giận lại không có chỗ phát tiết, cộng thêm thân thể không khoẻ, anh lạnh lùng gọi cô lại, muốn tìm một người để mắng.

“Chờ một chút, khụ.” Yết hầu ngứa làm cho anh không khỏi ho ra tiếng.

“Anh gọi tôi sao?” Cô gái quay đầu nhìn anh, vẻ mặt vô tội.

Hoàng Nguyên Cần vẻ mặt buồn bực, cô chỉ là một cái đinh ốc nhỏ bé trong công ty, tuy rằng đã từng thấy tổng giám đốc Khang Trọng Lâm ở trên tạp chí, nhưng chưa bao giờ cùng anh mặt đối mặt nói chuyện, cho nên có chút khấn trương.

“...” Anh trừng mắt nhìn cô, cũng thuận tiện trừng mắt nhìn cây kem cô đang liếm.

Cô mở to đôi mắt linh hoạt, ánh mắt đảo qua đảo lại. “Ách... Anh nhìn tôi như vậy là muốn ăn kem que sao? Tôi còn có một que trong tủ lạnh nhỏ...”

Mỗi ngày nghĩ tin tức bản thảo cùng với chăm sóc khách hàng mà cảm thấy mệt, cô đều tìm thứ gì đó ăn, sau đó lấy lại tinh thần cố gắng công tác.

Nhưng vì tủ lạnh nhỏ nhiều ngày không được tiếp tế lương thực, chỉ còn lại có hai que kem, cô miễn cưỡng chọn một que, vừa vặn còn thừa một.

“Cô ở tổ nào? Khụ, khụ...” Anh lạnh lùng hỏi, bởi vì yết hầu càng ngày càng không thoải mái, cho nên giọng nói có vẻ khàn khàn.

Ở công ty quảng cáo Đại Phong, tầng năm là tổ quảng cáo nghiệp vụ chuyên án, gồm bốn đội công tác, phân công hợp tác lại trợ giúp cho nhau, vừa là ngành tinh nhuệ nhất của công ty vừa là ngành kiếm nhiều tiền nhất.

Cô không có trả lời câu hỏi của anh, ngược lại tò mò tới gần, trừng mắt nhìn mặt anh.

“Tiểu thư, cô giẫm lên chân của tôi.” Anh lửa giận ngút trời.

“A, thực xin lỗi.” Cô vẫn nhìn anh chăm chăm.

“Tiểu thư, mời cô bỏ chân ra ngay lập tức.” Khang Trọng Lâm nghiêng răng nghiêng lợi. “Còn nữa, thần kinh cô bị hỏng hay vốn đã không có thần kinh? Chẳng lẽ cô không phát hiện mình giẫm lên chân người khác sao?”

Cô không để ý tới anh, ngược lại vừa nói vừa vuron một bàn tay sờ trán anh. “Kỳ quái, mặt của anh rất đỏ, ánh mắt cũng đỏ, trán ngập tơ máu, có phải phát sốt hay không?”

Anh há hốc mồm, ngơ ngác để cô sờ soạng.

Anh luôn làm theo ý mình, một mình một người, không nghĩ rằng có người chưa được sự đồng ý của anh dám sờ trộm anh, chết tiệt...

“A... Nóng quá, anh sốt thật rồi.” Cô kêu to, trực tiếp đem que kem ăn được một nửa nhét vào miệng của anh đang kinh ngạc mà mở lớn. “Giữ lấy, hạ

nhật độ.”

Tiếp theo, cô vội vàng vàng chạy đi, chỉ chốc lát sau mang đến thuốc pha chế sẵn cùng nước sôi, khi anh vẫn chưa hoàn hồn, bỏ que kem trong miệng anh ra, đổ thẳng thuốc vào miệng anh, sau đó đổ nước vào miệng anh như đổ cho một con dế mèn.

Anh bị nước làm nghẹn đến mức ho khan, bị bắt đắc dĩ đành phải nuốt thuốc vào, cho đến khi lý trí khôi phục, bỗng nhiên rống to:

“Cô bị thần kinh à? Tự nhiên bắt tôi uống thuốc?!” Lát nữa anh phải tới bệnh viện rửa ruột, miễn cho bị độc chết.

“Đừng nóng vội, đây là thuốc hạ sốt, anh có biết người làm ngành quảng cáo rất vất vả hay không, làm ngày làm đêm, ngay cả thời gian sinh bệnh cũng không có, cho nên mọi người chuẩn bị một đồng thuốc trong ngăn kéo, phòng trừ cho mọi tình huống, không nghĩ tới hôm nay lại phát huy công dụng.” Đáng vẻ cô vô cùng từ bi. “Nhưng có vẻ anh bị sốt rất nghiêm trọng, đi gặp bác sĩ vẫn tốt hơn.”

“...” Anh vỗ trán, đột nhiên cảm thấy vô cùng chóng mặt.

Chẳng lẽ độc được cô bắt anh ăn có hiệu lực?

“Anh muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Cô tới gần, nâng cánh tay anh.

Anh ác liệt hất tay cô. “Tránh ra.”

Lúc này, lại có người từ thang máy đi ra.

“Trọng Lâm? Cậu làm sao vậy?” Người tới vừa vặn là Sở Duyên Vũ mà Khang Trọng Lâm muốn tìm.

“Cậu tới thật đúng lúc, tôi có chuyện muốn nói với cậu...”

Anh quyết định xử lý việc công trước rồi mới dạy dỗ cô gái không có mắt bên cạnh, nhưng trước mắt đột nhiên một mảnh tối sầm, kéo theo một trận choáng váng kịch liệt, bước đi của anh lao đảo một chút rồi lập tức té sấp về phía trước.

“Tổng giám đốc...” Sở Duyên Vũ vội vàng tiến về trước giúp Khang Trọng Lâm.

“Này, anh tỉnh lại đi.” Hoàng Nguyên Cần cũng chạy nhanh về phía trước vỗ vỗ hai má anh.

“...” Bên tai anh truyền đến từng trận kinh hô cùng tiếng kêu, nhưng anh vô lực đáp lại.

Trước khi anh mất đi ý thức, đang cố gắng khắc chế choáng váng, cảm giác được mặt mình bị một đôi tay nhỏ bé mạnh mẽ vỗ về...

Mặt đau quá. Nhất định là chuyện tốt do người phụ nữ đáng giận kia làm, chờ anh tỉnh lại, anh nhất định sẽ tát cô một cái bay tới Bắc Cực, sau đó điều cô đến khu vực không ai quản lý, để cô tự động rời cương vị công tác, cả đời này anh không bao giờ muốn gặp cô nữa.

Sau đó, bởi vì bị cảm nặng cùng khẩu vị không tốt tra tấn, Khang Trọng Lâm ở bệnh viện truyền nước một ngày, sau đó nghỉ ngơi ở nhà hai ngày mới khôi phục sinh long hoạt hồ.

Ngày đầu tiên trở lại công ty, anh liền buộc Sở Duyên Vũ thả người, Sở Duyên Vũ buồn bực lại có hứng thú theo dõi anh, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Khang Trọng Lâm anh giả ngu cũng rất lợi hại.

“Cậu xem trọng Hoàng Nguyên Cần ở điểm nào nhất?” Sở Duyên Vũ liếc mắt nhìn anh một cái.

Tuy rằng Hoàng Nguyên Cần không phải là nhân vật lợi hại hay không thể thiếu, nhưng dù gì làm việc cũng chăm chỉ, tuy rằng vào công ty mới hơn một năm, nhưng cũng biết sự trung quy trung cự, tự dưng bắt anh thả người, anh cũng có chút không tình nguyện.

“Không có gì.” Khang Trọng Lâm vẫn đậm phong khinh nói. “Chỉ là thư kí của tôi quyết định về nhà chuyên tâm dạy dỗ con cái, mà tôi vừa vặn thiếu một thư kí, cho nên tôi quyết định ‘Thăng nhiệm’ Hoàng Nguyên Cần đảm nhiệm làm thư kí cho tôi.”

“Người nhiều như vậy, vì sao lại là cô ấy?” Sở Duyên Vũ buồn cười nói.

“Tôi thấy cô ấy có vẻ thuận mắt.” Kỳ thật là anh thấy cô không vừa mắt, nhưng sao anh có thể đem tâm tư để lộ ra được.

Sở Duyên Vũ có chút dăm chiêu nhìn anh một cái, cố gắng áp chế ý cười. “Được rồi!”

Tuy rằng Sở Duyên Vũ biết sự tình không đơn giản như vậy, cũng chỉ có anh mới hiểu được cá tính cùng thói hư tật xấu của Khang Trọng Lâm, tự nhiên điều Hoàng Nguyên Cần đến làm thư kí cho mình, là chuyện mà anh khó tưởng tượng được.

Có lẽ, Khang Trọng Lâm có dụng ý của bản thân, anh ở một bên xem diễn là được. Hơn nữa kỳ thật Khang Trọng Lâm mặc kệ Sở Duyên Vũ anh có

thả người hay không, công ty hết thấy đều là anh ta định đoạt, hỏi qua anh chỉ là để cho anh mặt mũi mà thôi.

Quả thực, sau khi Khang Trọng Lâm điều Hoàng Nguyên Cần làm thư kí cho mình, hơn nữa điều cả hai vị trợ lí đi, để lại một mình cô chống đỡ đại cục. Tất cả những việc qua tay anh đều để Hoàng Nguyên Cần tự sinh tự diệt, khiến cô oa oa kêu to, ở anh sau lưng nguyên rủa oán giận.

Chỉ cần mặt cô càng thối anh càng cao hứng, ai bảo cô dám tùy tiện sờ anh... Mà từ đó đến nay, Khang Trọng Lâm mới phát hiện bản thân cũng có thói xấu đùa dai.

Khi đó toàn công ty đều nghĩ rằng Hoàng Nguyên Cần có vận cứt chó, vào công ty mới hơn một năm đã một bước lên mây, một bay lên trời. Chỉ có Sở Duyên Vũ cảm thấy thú vị, thỉnh thoảng còn cố ý thăm dò tâm tư người kia.

Mấy tháng nay, Sở Duyên Vũ đem những hành động của Khang Trọng Lâm cùng Hoàng Nguyên Cần xem ở trong mắt, coi như giải trí. Hoàng Nguyên Cần có thể nhận nại bị Khang Trọng Lâm chinh ác lâu như vậy, thật là wonderful.

“Trọng Lâm, chúng ta quen nhau đã lâu phải không?” Sở Duyên Vũ tươi cười hỏi.

Khang Trọng Lâm nhú mày. “Nói nhảm.”

“Chúng ta từng cùng nhau vượt qua M.A[3], cùng nhau điên cuồng uống rượu cả ngày, đúng không?” Sở Duyên Vũ vẻ mặt tràn đầy ý cười.

[3] M.A: master of art: thạc sĩ của những môn xã hội...

“Nếu cậu đào bẫy để mình nhảy xuống, mình khuyên cậu miễn đi!”

“Nói vớ vẩn, bệnh đa nghi thật trầm trọng.” Sở Duyên Vũ ý cười càng đậm.

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Khang Trọng Lâm nhú mày.

“Mình chỉ muốn biết, vì sao ngày trước cậu kiên trì điều Hoàng Nguyên Cần làm thư kí của cậu? Trừ việc thấy cô ấy thuận mắt ra, phòng thư kí có một đồng người đã được huấn luyện có thể dùng, vì sao lại là cô ấy?”

Sở Duyên Vũ thật sự nghĩ không ra cũng xem không hiểu dụng ý hành động này của anh, nếu muốn làm cho cô biến mất, có trăm ngàn phương pháp có thể sử dụng, nhưng anh lại trọng dụng cô, mấy tháng nay còn thành lập giao tình với cô, có khi còn cùng cô nói chuyện trên trời dưới đất, ngay cả anh cũng không hiểu được tác phong này của Khang Trọng Lâm.

“Mình thích thế.” Khang Trọng Lâm bá đạo nói.

Sở Duyên Vũ mỉm cười nói:

“Hình như cậu có hứng thú với cô ấy.”

Khang Trọng Lâm nhún nhún vai, thẳng thắn nói:

“Mình chỉ cảm thấy hành động của cô ấy rất thú vị.”

“Xem ra hành động thẳng thắn không che giấu của cô ấy, trực tiếp bắn vào trong tâm khảm bình tĩnh không gợn sóng của cậu chứ gì! Không nghĩ tới bao nhiêu thiên kim danh môn muốn lấy được sự chú ý của cậu đều bị sập cửa vào mặt, cậu lại bị một nhân viên bình thường tác động tâm tư, ngấm lại cũng thật sự là kỳ diệu.”

Khang Trọng Lâm liếc mắt nhìn anh ta một cái. “Nói ít thôi!”

“Nhưng cậu điều cô ấy làm thư kí của mình, thỉnh thoảng lại vụng trộm bắt nạt, thoạt nhìn giống như đứa trẻ con trong vườn trẻ bắt nạt bạn gái mình thích.” Sở Duyên Vũ làm bộ không phát hiện ánh mắt sắc bén được bắn tới, không sợ chết hỏi: “Rồi sao? Tóm lại cậu muốn làm gì?”

Không ngờ rằng Khang Trọng Lâm không bảo anh bớt lo chuyện người khác, mà ngược lại trầm tư một lát rồi nói:

“Không biết, chờ mình hiểu rõ sẽ nói sau.”

Tháng hai, thời tiết vẫn có chút lạnh.

Sáu giờ sáng, khi bầu trời vẫn nhiễm chút bụi u ám thì tiếng chuông ở nhà trọ Khang Trọng Lâm thuê vang lên.

“Mới sáng ra đã phá giấc ngủ người khác, là ai?” Anh ấn bộ đàm, tức giận hỏi. Tuy rằng anh đã rời giường tập thể dục, nhưng tập được một nửa bị quấy rầy làm cho anh bị mất hứng.

“Mình.” Người ngoài cửa nghĩ rằng anh có thể nhận ra mình.

“Mình là ai? Quý à?” Khang Trọng Lâm tức giận nói.

“Minh là Sở Duyên Vũ.”

Cửa vừa mở ra, Sở Duyên Vũ thần thanh khí sảng đi vào như không có việc gì, sau đó mở tủ lạnh, lấy sữa đổ vào cốc thủy tinh, uống, tự nhiên như ở nhà mình.

“Sáng sớm gặp cướp à?” Khang Trọng Lâm lạnh lùng nhìn tất cả hành động của anh ta, vừa dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán.

Sở Duyên Vũ cười meo meo:

“Đường đi đến nhà cậu tiêu hao không ít nhiệt lượng, đừng nhỏ mọn như vậy chứ!”

Khang Trọng Lâm bắt vi sở động. “Sao sáng sớm chạy tới đây, có việc thì gọi điện cũng được.”

“Nói qua điện thoại không rõ lắm, nói trực tiếp thú vị hơn.” Kỳ thật anh muốn nhìn vẻ mặt của Khang Trọng Lâm nên sáng sớm đã chạy tới.

Khang Trọng Lâm xem thường, quyết định không quan tâm Sở Duyên Vũ, xoay người trở lại phòng tập thể thao tập thể dục.

Sở Duyên Vũ buông cốc sữa mới uống một nửa, vội vàng ngăn cản. “Cậu muốn đi đâu?”

“Tập thể dục.”

“Minh còn chưa nói xong!”

“Nghe mấy điều làm nhảm chỉ làm ô nhiễm lỗ tai của mình.”

Sở Duyên Vũ nhếch miệng cười nói:

“Khoan đã, khoan đã, mình thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.”

“Không quan tâm.” Anh xoay người muốn đi.

“Này này, cậu sẽ không tin hôm qua mình gặp ai ở sân bay Đào Viên đâu?”

Khang Trọng Lâm quay lại, khoe miệng giương lên. “Hồ Cẩm Đào? Obama? Hay là người ngoài hành tinh?”

Sở Duyên Vũ cười ha ha. “Cậu thật hài hước.”

“Bớt ăn nói lung tung đi.” Anh bắt đầu đi lắc đầu.

Sở Duyên Vũ nhìn anh không kiên nhẫn, mới thần bí nói:

“Minh gặp bạn gái cũ của cậu.”

“Ai?” Khang Trọng Lâm nhảm chán hỏi. Anh từng hẹn hò với vài người bạn gái, nhưng đều chia tay trong lí trí, cho nên không có chuyện gặp mặt làm như không thấy hoặc tạt a xít sulfuric như xã hội hay đưa tin.

“Khô cho cậu lại tới ngày này.” Sở Duyên Vũ nhin không được vui sướng khi người gặp họa.

“Cậu sẽ không nhảm chán đến mức nói loại chuyện nhảm chán này đi?!”

“Cậu đừng không có lương tâm như vậy, mình mà nhảm chán như vậy sao?” Sở Duyên Vũ chép miệng lắc đầu. “Mình muốn nói cho cậu biết, mình nhìn thấy Hạ Lâm ở sân bay, hình như cô ấy học xong rồi nên về.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hạ Lâm là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với Khang Trọng Lâm, cha cô là trùm nghiệp khoa học kỹ thuật, gia cảnh hậu đãi, nhưng bởi do sự giáo dục từ bé, khiến cô ngốc nghếch tùy hứng lại kiêu căng xấu tính.

Thật ra mà nói, Khang Trọng Lâm không chán ghét cô, bởi vì anh biết Hạ Lâm là cô gái vô cùng lương thiện, chỉ là chưa bao giờ bị cản trở điều gì, cho nên động một chút liền vũ lấp miệng em hoặc vênh mặt hất hàm sai khiến, khiến anh đau đầu vô cùng, thậm chí không chịu nổi tính cách của cô nàng được nuông chiều.

Ngày trước mẹ anh từng cố ý ghép bọn họ thành đôi, anh từ chối cho ý kiến, chẳng qua là dùng cách thức khác nói cho mẹ biết anh không phải người có thể tùy ý người ta sắp đặt, cho nên mẹ anh đành phải rung rung buông tha.

Nhưng Hạ Lâm dường như rất có tình cảm với anh, thỉnh thoảng đến nhà anh tìm, không thì thường lui tới những nơi anh thường ra vào, anh thấy rất phiền phức, cho đến khi cô bị người nhà tổng đi du học, mới làm cho anh trở về cuộc sống bình yên.

Khang Trọng Lâm nhướn mày. “Thì sao?”

Sở Duyên Vũ vỗ vỗ vai anh, càng ngày càng vui sướng khi người gặp họa. “Cậu không cần làm bộ, kỳ thật trong lòng cậu vô cùng ảo não phải không, có cảm xúc gì thì cứ phát tiết ra đi, mình sẽ giúp cậu giữ bí mật.”

“Hình như cậu rất vui?” Khang Trọng Lâm lườm anh ta một cái.

“Mình là đồng cảm với cậu, mình thấy ngày trước cậu đối với Hạ Lâm chỉ sợ tránh không kịp.” Sở Duyên Vũ làm bộ thờ dài một hơi. “Mà khổ thân cậu được sống yên bình ba năm, bây giờ Hạ Lâm đã trở lại, ngày lành của cậu cũng đã hết, lại bắt đầu ngày tháng cô ta đuổi cậu trốn.”

Khang Trọng Lâm giận tái mặt. “Cô ta chắc đã quên mình rồi!”

Sở Duyên Vũ chắc chắn lắc đầu, đưa tay đặt lên vai anh, có chút đầm chiêu. “Cậu quá coi thường tính nhẫn nại của phụ nữ rồi, chỉ cần họ quyết tâm, có thể đuổi theo cậu tới địa ngục.” Phụ nữ là động vật có tính nhẫn nại nhất trên thế giới.

“Có vẻ cậu bị đuổi tới địa ngục rất nhiều lần.” Khang Trọng Lâm liếc mắt một cái, hất cánh tay đang ở trên vai ra, thông thả nói: “Cậu lo lắng hộ mình làm gì, cậu nên lo cho bản thân có phải quá lạm tình hay không đi, lần trước bạn gái đương nhiệm cùng bạn gái cũ của cậu không phải liên hợp lại mà nói, ám chỉ cậu có bệnh lây qua đường sinh dục không muốn cho ai biết sao?”

Sở Duyên Vũ cứng lại, có điểm ảo não, nhưng chỉ chớp lát sau lại khôi phục thái độ tươi cười. “Mình vừa đẹp trai lại vừa có duyên, họ không chiếm được mình nên vu oan cho hả giận thôi.”

“Lão tổ tông nói ba người thành hồ, cậu cần phải cẩn thận một chút.”

“Đừng nói mình.” Sở Duyên Vũ phát tay. “Cậu nên giải quyết chuyện Hạ Lâm đi!”

Khang Trọng Lâm nhún vai. “Không có cách, cô ta cứ như kẹo cao su dán vào mình. Nếu qua ba năm rồi mà vẫn không thay đổi, mình sẽ đổi mặt bằng thái độ mãnh liệt.”

“Chỉ thế thôi á?” Có phải sẽ có trò hay xem không.

“Không thì thế nào?” Đối với người anh không cần, anh lười dùng nhiều tâm tư.

“Nói không chừng cô ta thay đổi, cậu vừa thấy sẽ giật nảy mình.” Sở Duyên Vũ ái muội chớp mắt. “Nếu tiếp tục đoạn nhân duyên tuyệt vời như vậy thì...”

“Nói nhảm vừa thôi, cậu về được rồi đấy.” Khang Trọng Lâm cắt đứt Sở Duyên Vũ nói hươu nói vượn, đi đến phòng tập thể thao, chuẩn bị chạy bộ tiếp một giờ để rèn luyện thân thể.

Sáng sớm hôm nay tinh thần Hoàng Nguyên Cần không tốt, tới hôm cả đêm qua gặp ác mộng, hại cô mới làm được nửa ngày đã ngáp lên ngáp xuống. Để phấn chấn tinh thần, cô đứng lên trái xoay phải uốn hai cái, hy vọng có thể tăng sự tập trung một chút.

Lúc này, máy nội bộ trên bàn vang lên, cắt ngang thời gian đuổi người của cô, cô lập tức nhận điện thoại, nói như công thức:

“Văn phòng tổng giám đốc xin chào.”

“Tổng giám đốc có ở đó không?” Bên kia truyền đến tiếng nói nũng nịu.

“Xin hỏi cô là ai?” Cô vội vàng lấy danh sách hẹn trước cùng lịch làm việc ra xem.

“Tôi họ Hạ.”

“Thật xin lỗi, Hạ tiểu thư không có hẹn trước, cho nên khả năng tổng giám đốc không rảnh nhận điện thoại của cô.” Cô nghĩ nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Tuy nhiên nếu cô có việc gấp, có thể để lại số điện thoại, tổng giám đốc sẽ gọi lại trả lời sau.”

“Cái gì? Cô là ai mà dám ra lệnh cho tôi.” Đối phương truyền đến tiếng chất vấn bén nhọn, hại cô phải đem microphone ra xa một chút, miễn cho màng tai bị hỏng.

Hoàng Nguyên Cần bắt đầu giả làm cái mặt quý. “Thật sự xin lỗi, tôi thật sự không thể tùy tiện thay tổng giám đốc sửa đổi hành trình.” Đùa à, một khi cô làm như vậy, sẽ bị anh hành hạ đến mức nào chứ.

Đồng sự chỉ nghĩ đến việc cô thắng chức, chỉ cô mới biết công việc của anh bận rộn ra sao, cô là người liên quan mà mỗi ngày cũng bận tới mảy mòi mặt, cô cũng không muốn sau khi phá hỏng hành trình của anh, bản thân lại phải dành thời gian giải quyết hậu quả.

Hơn nữa bây giờ xin việc không dễ, công ăn việc làm vô cùng thiếu, cô không muốn bản thân đánh mất công việc vất vả mới thi vào được, dù sao nâng bát com người khác cũng không dễ dàng.

“Cạch!” Trong lúc ngẩn ngui cô hoảng thân, đối phương đột nhiên ác liệt đập microphone, làm hại cô đột nhiên bị giật mình.

Sao bây giờ lại có người không lịch sự như thế, mới không thuận ý đã đập máy?

Hoàng Nguyên Cần nói thầm trong chốc lát, sau đó tập trung hết tinh thần vào công việc, trong tay cô bây giờ còn có mấy văn kiện chưa làm, nhờ tổng giám đốc hiện tại muốn xem làm sao bây giờ? Anh ta sẽ được thể mặt cô mất!

Thật vất vả lợi dụng thời gian rảnh tiêu hóa mấy văn kiện, Hoàng Nguyên Cần mệt đến mức không uống nổi chén nước.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, giày cao gót va chạm đá cẩm thạch tạo nên âm thanh lách ca lách cách nghe vô cùng chói tai.

Cô buồn bực nhìn về phía cửa văn phòng, nghĩ rằng là ai đó tới đưa văn kiện, không ngờ tới lại nghe thấy tiếng thét kinh thiên động địa cùng âm thanh va chạm.

“A...” Tiếng phụ nữ, còn có âm thanh té ngã, làm cho cô sợ hãi kêu lên một cái.

Tại sao lại như vậy? Hoàng Nguyên Cần lập tức đứng dậy mở cửa văn phòng, phát hiện một cô gái trẻ tuổi hừ hừ thực thực ngồi ở cửa khóc thét vì bị ngã.

“Làm sao vậy?” Cô lập tức tiến lên đỡ đối phương.

“Sao lại hỏi tôi chuyện này?! Sàn của các cô bị sao vậy? Sao lại ướt như thế? Là cố ý hãm hại tôi sao?”

Người bị hại hiển nhiên có chứng vọng tưởng. Hoàng Nguyên Cần nhìn sàn sạch sẽ, nhìn kệo cao su dính trên đôi giày cao gót năm phần, sau đó lại nhìn đôi kính râm to đùng trên mặt, rõ ràng là đối phương không biết đã giẫm lên kệo cao su, ở trong phòng còn đeo kính, xui xẻo ngã trước cửa văn phòng, lại đổ tội lên người cô.

“Cô không sao chứ?” Dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện là nguyên tắc xử sự của cô.

“Mông tôi đau muốn chết, sao lại không có việc gì được!” Cô gái đeo kính râm trên sống mũi bén nhọn nói, vừa thấy khuôn mặt của cô, lập tức nghi ngờ kêu. “Hoàng Nguyên Cần?”

“Đúng vậy, tôi là Hoàng Nguyên Cần.” Cô nhìn cô gái vẫn ngồi dưới đất như cũ, trong ấn tượng căn bản không biết đây là ai.

Đối phương tháo kính xuống, lộ ra đôi mắt được dán lông mi giả thật dài. “Tôi là Hạ Lâm.”

“Hả?” Là bạn học cùng cô một năm hồi cấp ba Hạ Lâm sao.

“Cô là... thư kí Khang tổng giám đốc?” Hạ Lâm trừng mắt. “Cũng chính là người vừa mới không giúp tôi chuyển lời?” Cô vất vả mới lấy được bằng tốt nghiệp, vừa về nước hứng trí bưng bưng tìm Khang Trọng Lâm, không ngờ lại bị ngăn cản ở ngoài cửa.

“Tôi không phải không giúp cô chuyển lời, mà là...” Hoàng Nguyên Cần vô tội cười gượng. “Chuyện đó... Đây là chức trách của tôi, hơn nữa tôi cũng không biết cô là người tôi quen biết.”

Tuy rằng các cô không phải rất thân thiết, nhưng ít nhất cũng học cùng trường một năm, chẳng qua sau đó nghe nói Hạ Lâm sau khi tốt nghiệp trung học đến Thụy Sĩ học đại học.

Nói qua cũng phải nói lại, cho dù cô ta là Hạ Lâm, là bạn học trung học của cô, cô cũng không dám tùy tiện thay đổi lịch trình của tổng giám đốc, dù sao cô cũng chỉ là theo quy tắc trò chơi của anh mà thôi.

“Thôi thôi!” Hạ Lâm vịn vào cô đứng lên. “Cô không biết quan hệ giữa tôi và anh Trọng Lâm đúng không?”

“Anh Trọng Lâm?”

“Đúng vậy! Chúng tôi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, là thanh mai trúc mã.” Cô ta đẩy sự giúp đỡ của cô, hua hua bàn tay mình, vừa lòng phát hiện hoa văn trên móng tay không bị nhòe.

“Ngày trước tôi không cần hẹn trước, lúc nào cũng có thể tới gặp anh ấy.”

“Ặc...” Hoàng Nguyên Cần nghĩ ngợi. “Nhưng lần trước tổng giám đốc dạy bảo tôi rằng, cho dù tổng thống tới chơi mà không hẹn trước cũng không gặp.” Cũng chỉ có Khang Trọng Lâm mới có lá gan lớn như thế!

“Cô có ý phải không?!” Hạ Lâm hồn hển trừng mắt nhìn cô, thầm nghĩ cô có phải hay không có ý chế ngạo, châm chọc cô ta. Nhưng thấy vẻ mặt vô tội của cô, tựa hồ lại không giống như ác ý.

“Cái gì?” Hoàng Nguyên Cần về mặt vô tội.

“Cố ý trở ngại tôi gặp anh Trọng Lâm?” Hạ Lâm tức giận nói.

Hoàng Nguyên Cần về mặt vô tội. “Đừng như vậy, bạn học vô duyên ạ, tôi chỉ là người nghe lệnh làm việc lĩnh tiền lương, tôi không cần phải ngăn cản con đường của cô.”

“Quên đi, tổng giám đốc ở bên trong hả?” Hạ Lâm mặc kệ Hoàng Nguyên Cần, ở trong mắt cô, Hoàng Nguyên Cần chỉ từng là bạn cùng lớp, không có nghĩa các cô có thể thổ lộ tâm tư cho nhau, huống hồ, cô ta chẳng giúp gì được cô, cho nên lập tức bỏ qua sự tồn tại của cô ta.

“Anh ấy ở phòng họp bên kia.” Nếu không nghe tiếng va chạm lớn thế đã sớm chạy đến mắng người.

“Ở đâu? Họp đến mấy giờ?” Hạ Lâm đeo kính vào, không thèm nhìn tới cô, tự hỏi.

Hoàng Nguyên Cần bắt đầu dĩ thờ dài, cô luôn chịu không nổi loại người kiêu căng lại vô lễ, tựa hồ người khác phải tuân theo quy tắc trò chơi của cô ta mới được, không thuận theo thì cô ta tức giận nằng chừ.

“Vậy thế này, cô đến phòng khách chờ một lát, đợi lát nữa khi tôi đi vào đưa tư liệu, lập tức thông báo cho anh ấy rằng cô đã đến.”

“Cô lại bắt tôi chờ à! Chờ bao lâu?”

“Ít nhất nửa giờ.”

“Được rồi!” Hạ Lâm phối hợp đi về phía phòng khách.

Hoàng Nguyên Cần bắt đầu dĩ thờ dài, lo lắng bây giờ vào báo cáo lại chọc tổng giám đốc tức giận, làm sao bây giờ?

Mười phút sau, cô đứng ở trước cửa phòng họp đóng một nửa, khi đang muốn mang trà vào thì đột nhiên cửa mở ra, Khang Trọng Lâm dẫn đầu đi ra ngoài.

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, đột nhiên giới thiệu cô cho khách. “Dịch tổng. Âu chủ nhiệm, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, họp đồng sau này sẽ do thư kí của tôi toàn quyền xử lý, tin rằng chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp.”

Cô nhất thời sững sốt, không ngờ rằng anh chỉ cần năm mươi phút đã giao dịch xong với đối phương, cô nghĩ ít nhất phải mất hai tiếng.

“Không thành vấn đề.” Hai hộ khách dường như rất vui mừng được Khang Trọng Lâm thiết kế quảng cáo cho bọn họ, cười meo meo gật đầu thăm hỏi Hoàng Nguyên Cần.

Cô thông minh mời bọn họ đến một phòng họp khác, sau khi mời bọn họ hưởng dụng trà bánh, lập tức lấy ra họp đồng để trên bàn, giảng giải cùng thuyết minh với khách.

Không đến hai mươi phút, khách vừa lòng cầm họp đồng rồi đi, Hoàng Nguyên Cần thở ra một hơi, vốn định tranh thủ nghỉ ngơi trong chốc lát, nhưng mới ngồi vào ghế, điện thoại trên bàn liền vang lên, cô bắt đầu ấn phím trò chuyện nội bộ, truyền đến tiếng nói Khang Trọng Lâm.

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, vào đây một chút.”

Anh lại lần nữa triệu hồi cô, công việc hôm nay rõ ràng đã hoàn thành, thật không biết anh còn có chuyện gì.

“Không xong...” Lúc này cô mới nhớ quên thông báo cho tổng giám đốc Hạ Lâm đã đến.

Cô nơm nớp lo sợ gõ cửa đi vào văn phòng tổng giám đốc, đập vào mắt đầu tiên là bàn gỗ to lớn, tiếp theo mới là thân hình anh, nhưng anh lại đang chuyên tâm viết cái gì đó.

“Ặc... Tổng giám đốc.” Cô thật cẩn thận nói: “Có vị Hạ Lâm tiểu thư tới chơi, đang ở phòng khách chờ ngài.”

Hạ Lâm? Khang Trọng Lâm nghĩ đến nhắc nhở của Sở Duyên Vũ vui sướng khi người gặp họa, không ngờ rằng khi cô ta về nước lại tới tìm anh thật, khiến anh cảm thấy không thể tiếp tục cho Hạ Lâm tùy hứng như vậy nữa.

“Cô ta có hẹn trước không?” Anh cũng không ngần ngại đầu lên nói.

Hoàng Nguyên Cần sững sốt, cắn răng nói:

“Không có.”

Khang Trọng Lâm ngừng đầu lãnh đạm liếc cô một cái. “Cô rảnh như vậy thì đi gặp cô ta đi.”

Nghe chưa, đây là lời mà một người nên nói à? “Nhưng... cô ta nói là thanh mai trúc mã của anh, rất thân thiết với anh. Chẳng lẽ cô ta nói dối?” Cô vẻ mặt hoang mang.

Khang Trọng Lâm cố gắng không chế biểu tình trên mặt. “Thế chẳng lẽ bây giờ một con chó hay một con mèo nói rằng nó thân với tôi, hơn nữa chỉ đích danh muốn gặp tôi, cô cũng cho bọn chúng vào sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Cô cũng biết loại trừ chứ.

“Thế thì tốt.” Anh nói xong lại cúi đầu không biết viết cái gì.

Cô bất đắc dĩ thở dài, thấy anh không nói nữa, đành phải nhàm chán bắt đầu thu dọn văn kiện tán loạn ở gần tủ xung quanh. Anh đúng là chàng trai vàng sáng tạo vô hạn của giới quảng cáo, nhưng lại hay ném văn kiện lung tung, cho nên anh mỗi ngày đều phải tốn nhiều thời gian thu dọn.

“Bây giờ xã giao tối nay chuyển sang đêm mai.” Anh kết thúc công việc trong tay đột nhiên nói.

“Ách... Dạ.” Cô cao hứng hai mắt sáng lung linh.

“Chiều nay cô có thể tan ca sớm.”

“Thật sao?” Cô không thể khác chế hưng phấn.

“Nếu cô thích ở lại tăng ca cũng không sao! Tôi có thể làm ra một đồng việc cho cô làm.”

Anh chế nhạo cô theo thói quen.

“Không, không, tôi muốn tan tầm.” Cô lập tức nói.

“Vậy cô ra ngoài trước đi!”

“Dạ.” Cô vui vẻ đi ra cửa, lại đột nhiên quay đầu nói với anh: “Tổng giám đốc, Hạ Lâm tiểu thư còn ở phòng khách chờ anh.” Vừa nói xong, cô lập tức chuồn ra ngoài cửa.

Khang Trọng Lâm vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hình bóng cô rời đi. Không ngờ Hoàng Nguyên Cần lại dùng chiêu này để đối phó anh, biết anh không muốn đi gặp Hạ Lâm, cho nên bỏ lại một câu trước khi chạy trốn, miễn cho bị lửa đạn của anh oanh kích.

Anh đúng là biết Hạ Lâm, cũng coi như là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nhưng không có nghĩa là cô ta có thể tùy tiện chạy vào văn phòng anh đòi gặp anh. Nếu bỏ qua lần này, chắc chắn Hạ Lâm sẽ như da trâu dán vào anh, bỏ cũng không xong.

Loại hành động vô lễ này khiến anh thật đau đầu, nhưng vì giao tình từ nhỏ đến lớn, anh lại không muốn phá hỏng. Xem ra, anh phải nói chuyện cùng Hạ Lâm một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Mười hai rưỡi trưa, các nhà ăn đều chật ních người.

“Anh Trọng Lâm, em ở đây.” Hạ Lâm hưng phấn phát tay với Khang Trọng Lâm. Cô đi qua do lệch giờ và hưng phấn quá độ nên mắt ngủ, nghĩ đến được gặp anh Trọng Lâm mà mình quý mến nhất, hiện tại vẫn bị phấn khởi bao phủ.

Tuy rằng cô đợi ở phòng khách công ty mấy tiếng mới gặp được anh, nhưng anh lập tức hẹn cô ăn cơm, cũng không uổng công cô vừa về nước đã tìm anh.

Vì thế, cô lập tức bắt tay đặt chỗ ở nhà hàng Nghĩa Đại nổi tiếng này, cũng hưng phấn tới mức mười một giờ đã chạy đến đây chờ anh.

“Hạ Lâm, xin lỗi, họp đến mười hai giờ, nên đến muộn một chút.” Khang Trọng Lâm chào Hạ Lâm sau đó nhanh chóng ngồi xuống.

“Không sao.” Hạ Lâm sẵn sàng nói.

“Em tốt nghiệp rồi à?” Lăn lộn nhiều năm chắc cũng được cái bằng chứ!

Hạ Lâm hưng phấn mà gật đầu. “Đương nhiên. Em vẫn muốn về nước, nhưng ba ưy hiếp không lấy được bằng thì đừng có về, may mắn em không bị đá ra khỏi nhà.”

Khang Trọng Lâm gật gật đầu. “Trương lai có dự định gì chưa?”

Hạ Lâm thần sắc biến đổi, hai mắt hàm oán nhìn anh, thẳm oán anh vừa gặp mặt đã hỏi vấn đề mất hứng như vậy. Cô lấp bắp mở miệng: “Em còn chưa nghĩ tới!”

“Tuổi không nhỏ, không nên như vậy.”

Hạ Lâm khó chịu, phớt môi. “Anh Trọng Lâm, như thế mất hứng lắm, em mới về nước chiều hôm qua, hôm nay tìm anh ôn chuyện. Anh không thích chút nào sao?”

Khang Trọng Lâm không trả lời ngược lại cố ý hỏi:

“Em vội vã đến công ty tìm anh, có chuyện gì quan trọng sao?”

“Em. . .” Hạ Lâm đột nhiên xấu hổ. Cô vất vả cố lấy dũng khí nói: “Anh Trọng Lâm, chắc anh cũng biết tâm ý của em. . .”

Khang Trọng Lâm lập tức cắt ngang lời của cô. “Hạ Lâm, anh vẫn coi em là em gái của anh, nếu em gặp khó khăn gì có thể tới tìm anh, anh nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ.”

“Em gái?” Hạ Lâm cứng lại.

Khang Trọng Lâm tứ lạng bạt thiên cân[4] nói:

“Em quên rồi sao? Chúng ta mới trước đây thường hay cùng đi chơi, tuy rằng có cách biệt tuổi tác, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta.”

[4] Bốn lạng đánh bạt được cả ngàn cân.

“Nhưng em rất thích anh.” Hạ Lâm cố lấy dũng khí nói.

“Anh biết em thích anh làm anh trai em.” Khang Trọng Lâm vẻ mặt lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, nói thẳng. “Hon nữa em cũng biết con người của anh luôn luôn yêu hận rõ ràng, người có thể hòa bình ở cùng anh rất ít, nhưng nếu anh coi đối phương như người một nhà, nhất định sẽ đối xử chân tình, nhưng một khi anh biết đối phương không trung thực, sẽ bị xếp vào loại cự tuyệt lui tới.” Anh ngừng khí vô cùng bình thản, có cả đe dọa không tha thứ.

Hạ Lâm sợ hãi cả kinh, vô cùng hiểu được sự ám chỉ trong lời nói của anh. Nếu cô có ý đồ gì khác với tình cảm thông thường, thì ngay cả bạn bè bọn họ cũng không làm được.

Thành phố phồn hoa, khi thành phố mới lên đèn rực rỡ, rất nhiều con cú mới bắt đầu hoạt động.

Mười giờ tối, sau khi Khang Trọng Lâm đỗ xe ở bãi đỗ, đi thang máy trở về chỗ ở trong nội thành. Anh mệt mỏi lấy chìa khóa từ trong túi ra, sắp nhập ổ khóa, khanh khách mở ra

“Anh đã về!” Mới mở ra cửa nhà trọ, chợt nghe thấy câu nói quen thuộc.

“Tân Khải?” Khang Trọng Lâm lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn người đẹp trai trẻ tuổi trước mắt. “Xú tiểu tử cũng biết phải về sao! Về bao giờ thế?”

Tân Khải là con của bác Khang Trọng Lâm, tuy rằng nhỏ hơn Khang Trọng Lâm năm tuổi, nhưng bọn họ thường đi lêu lổng cùng nhau, ngay cả khi Khang Trọng Lâm đi ra nước ngoài nghiên cứu, sau khi Tân Khải tốt nghiệp cũng theo chân anh sang đó du học, cho nên giao tình giữa hai người không phải là ít.

“Trở về vài ngày thôi.” Tân Khải cười nói. “Anh họ, không ngại cho em ở đây chứ?”

“Cậu đó, sao không liên lạc trước, vốn anh hôm nay phải về nhà, nhưng do sáng sớm ngày mai có hội nghị, cho nên mới trở về đây ngủ.” Khang Trọng Lâm cười nói.

“Em muốn cho anh bất ngờ, khi em lấy chìa khóa từ chỗ cậu, còn đặc biệt dặn dò không được để lộ tin tức em trở về!” Tân Khải cười nói. “Có ngạc nhiên hay không?”

“Có, ngạc nhiên suýt rớt cằm rồi đây.” Khang Trọng Lâm tức giận nói.

“Vậy thì tốt.”

“Cậu về lấy bằng tốt nghiệp sao?” Khang Trọng Lâm liếc anh ta một cái. “Đừng nói với anh mấy lời ngu xuẩn là cậu không cần bằng cấp chỉ cần kinh nghiệm nhé.”

“Những lời này cũng không có gì sai, kinh nghiệm quả thật quan trọng hơn bằng cấp rất nhiều.”

“Vấn đề là cậu không có tí kinh nghiệm làm việc nào cả.” Tân Khải gia cảnh rất tốt, trừ bỏ thực tập ở xí nghiệp gia tộc, chưa từng làm việc ở công ty của anh.

“Đừng xem thường em, em cũng rất cố gắng học tập đó.” Đương nhiên, cũng rất cố gắng đùa.

“Tốt nhất nên thế.” Khang Trọng Lâm thông thả nói. “Suốt ngày tán gái mà dám nói rất cố gắng học tập, cậu nói mà anh không thể nghe được!”

“Nhân bất phong lưu ổng thiếu niên[5].” Tân Khải khoanh tay, cũng không biện giải chính mình đa tình.

[5] Nhân bất phong lưu ổng thiếu niên: người không phong lưu ổng đòi thiếu niên.

“Cẩn thận căn bệnh thể kị tới tìm cậu.”

“Yên tâm, em đều dùng bao cao su hai lớp.” Tân Khải đắc ý nói, anh ở trước mặt anh họ luôn có chuyện gì nói đó.

Khang Trọng Lâm đe dọa:

“Khó lòng phòng bị.”

“Đừng dọa em.” Tân Khải tức giận nói.

Khang Trọng Lâm không để ý tới anh, tự rót ra hai cốc nước. “Uống nước đi! Nhưng mà... cậu về rồi, có tính toán gì chưa?”

“Hôm nay là xảy ra chuyện gì thế, sao ai cũng hỏi em có tính toán gì cho tương lai không?”

Tân Khải bắt đắc dĩ nói. Khang Trọng Lâm nâng mi. “Ài?”

“Vừa rồi họ hàng thân thích cũng hỏi em như vậy. Chẳng lẽ em giống kiểu chơi bời lêu lổng sao?” Chẳng lẽ người đẹp trai thì không cần cố gắng công tác sao?

“Không có cách, bởi vì thoạt nhìn cậu giống cậu ấm cả ngày chỉ biết chơi bời, hỏi như vậy cũng là lo cho cậu.”

“Cho là thế đi!” Tân Khải khoanh tay. “Đúng rồi, ở nước ngoài em nghe nói anh rất nổi tiếng trong giới quảng cáo, không ngờ rằng anh lại có tài như vậy.”

Khang Trọng Lâm nhún vai:

“Thời thế tạo anh hùng, không có gì là quá giỏi.”

“Nhìn dáng vẻ anh nói vân đạm phong khinh, làm em ghen tị, anh cũng biết em phải thừa kế công ty của ba chứ! Nghĩ đến là em lại đau đầu.”

Khang Trọng Lâm đồng tình gật đầu, tay phải nặng nề vỗ vai trái Tân Khải, khóe miệng giờ lên tươi cười không có ý tốt.

“Theo anh thấy, đây là cơ hội rất tốt, dù sao bây giờ em đang là bồn cầu ‘nhỏ bé’, cố gắng phấn đấu vài năm, là có thể biến thành bồn cầu ‘Chủ tịch’.” Công ty gia tộc Tân Khải chuyên về thiết bị phòng tắm, còn là nhãn hiệu vô cùng nổi tiếng ở nước ngoài, chất lượng tốt lại mới mẻ độc đáo, luôn đứng đầu thị trường, cho nên ngày trước ở trường hay bị bạn bè trêu là “Bồn cầu nhỏ bé”.

“Đi chết đi.” Tân Khải vừa tức vừa buồn cười nói: “Sao em nghe như anh đang cười nhạo em?”

“Anh nào dám cười nhạo cậu, anh đang cố gắng bảo trì quan hệ tốt đẹp với cậu mà, chờ đến khi cậu muốn làm quảng cáo, thì mới đến lượt công ty quảng cáo Đại Phong nha.” Anh cười nói. “Anh không ngu đến mức ném khách ra ngoài cửa đâu!”

Tân Khải hừ một tiếng, nhin không được cười. “Anh rất thực tế.”

Sáng sớm đầu mùa xuân, thời tiết vẫn u ám, Hoàng Nguyên Cần sau một giấc ngủ dài chui ra khỏi chăn, nhìn đồng hồ báo thức, phát hiện đã tám giờ, cô vội vàng nhảy xuống giường, rửa mặt chải đầu qua loa rồi lập tức bắt xe buýt đi làm.

Đến công ty vừa vặn chín giờ, cô vừa mới ngồi xuống, điện thoại trên bàn liền vang.

Hóa ra là bảo vệ dưới lầu thông báo có hai vị đại biểu của xưởng buôn bán đến tìm hiểu.

Cô lật xem lịch làm việc, phát hiện hai người này là đại diện cho công ty mỹ phẩm, hai ba tuần trước từng gặp qua Khang Trọng Lâm, hai bên trò chuyện với nhau rất hợp, lần này tới chơi rất có thể muốn tiến thêm một bước hợp tác làm quảng cáo, thậm chí có khả năng bàn đến vấn đề kí kết.

Cô mời hai vị đại diện vào phòng họp chuẩn bị, trong đó có một người họ Vương lớn tuổi, chức vụ là quản lí, ước hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, một vị khác ít tuổi hơn họ Trần, chức vụ là chủ nhiệm, đại khái xấp xỉ tuổi Khang Trọng Lâm, ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, hai người bọn họ tóc đều rất gọn gàng, không biết có phải được chăm sóc hay không mà làn da vô cùng đẹp. Cô trò chuyện đơn giản cùng đối phương một lúc, đúng lúc ra phòng họp thì thấy Khang Trọng Lâm vừa vặn đẩy cửa tiến vào văn phòng.

“Tổng giám đốc, đại diện của công ty mỹ phẩm đã đến, đang ở phòng họp chờ ngài.”

“Được.” Khang Trọng Lâm gật gù đầu, đưa túi văn kiện cho cô, ý nói cô cất xong lập tức đi vào phòng họp.

Hoàng Nguyên Cần lập tức đến khu uống nước pha hai loại nước khác nhau, cả phê cùng trà Ô Long.

“Xin lỗi, quý rầy.” Cô đem nước trà tiến vào phòng họp, đặt đồ uống yêu thích xuống bàn ở trước mặt mỗi người. Trong hai vị đại diện, Vương quản lí lớn tuổi thích uống trà Ô Long, Trần chủ nhiệm trẻ tuổi cùng Khang Trọng Lâm đều thích uống cà phê.

Vương quản lí vừa thấy trà Ô Long trên bàn, lập tức cầm lấy uống một ngụm. “Hoàng tiểu thư pha trà thật hợp khẩu vị của tôi, lần nào uống cũng làm cho tôi thỏa mãn vô cùng.”

Hoàng Nguyên Cần cười meo meo nói:

“Ba tôi cũng thích uống loại trà này, cho nên tôi thường pha cho ông uống.”

Trần chủ nhiệm cũng hớp một ngụm cà phê. “Cà phê pha cũng rất ngon, độ ngọt vừa phải.”

“Đây không phải do kĩ thuật của tôi tốt, mà là cà phê hòa tan được sản xuất tốt.” Cô cười nói.

“Ít nhất sau khi được Hoàng tiểu thư pha, hương vị sẽ khác đi.” Trần chủ nhiệm ngọt ngào nói.

“Trần chủ nhiệm thật hài hước.” Hoàng Nguyên Cần mỉm cười.

Nhìn thấy Hoàng Nguyên Cần cùng Trần chủ nhiệm trò chuyện vui vẻ với nhau, Khang Trọng Lâm ngồi ở một bên nhất thời hí hóp mắt, hai tròng mắt lóe ra một chút nguy hiểm.

Anh bắt động thanh sắc ở một bên trừng mắt Trần chủ nhiệm, không nghĩ tới tên mặt trắng như bột này lại để ý tới thư kí của anh, lần điều độ dàng kia khiến anh chán ghét.

“Đừng rồi! Hoàng tiểu thư đến làm ở công ty mỹ phẩm của chúng tôi đi, dù sao chúng tôi cũng đang thiếu một thư kí, hơn nữa phúc lợi công ty của chúng tôi rất tốt, đồ trang điểm, sản phẩm dưỡng, spa cũng chỉ tính nửa giá với nhân viên thôi, bình thường phụ nữ rất thích làm ở công ty chúng tôi!” Vương quản lí cũng đến giúp vui.

“Đúng vậy! Như vậy chúng tôi có thể thường được uống đồ uống do Hoàng tiểu thư pha, cuộc sống thật tươi đẹp!” Trần Vương Nhâm hưng phấn mà tiếp lời, còn theo bản năng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Hoàng Nguyên Cần.

Hoàng Nguyên Cần sùng sốt, rất nhanh rút tay lại. Nghĩ những lời này chỉ là xã giao, nên chỉ mỉm cười không mở miệng đáp lại.

Nhưng Khang Trọng Lâm một bên nhìn thấy một màn này, lửa giận ngút trời lạnh lùng mở miệng:

“Thiếu thư kí ư? Tôi thấy hai người muốn bắt thư kí của tôi làm người pha trà thì đúng hơn!” Anh không khách khí trừng mắt nhìn hai gã đại diện. “Còn có, hai người đến tìm tiểu thư uống cà phê sao? Nói chuyện ngọt xớt như vậy, mời đi khách sạn, đừng tới chỗ tôi.”

Lời này vừa nói ra, người ở đây lập tức hoá đá. Nguyên bản mọi người đều nghĩ đây chỉ là nói chuyện xã giao thôi, không ngờ Khang Trọng Lâm lại thốt ra lời khó chịu như vậy.

“Ách...” Vương quản lí đã sớm biết tính tình cổ quái của Khang Trọng Lâm nên lập tức hoà giải. “Tổng giám đốc, đều là hiểu lầm thôi, chúng tôi chỉ ca ngợi Hoàng tiểu thư là một nhân tài.” Anh ta vừa nói vừa đổ mồ hôi lạnh, nói xong lời cuối cùng còn lấy khăn tay ra lau mồ hôi.

“Thật không?” Anh lạnh lùng hừ nói.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Trần chủ nhiệm nói tiếp: “Chúng tôi làm sao dám lấy đi trợ thủ đắc lực của ngài đi được, da cũng không bị ngứa nha.” Nói xong, Trần chủ nhiệm còn tự cho là hài hước cười ha ha, cho đến khi nhìn thấy hai mắt Khang Trọng Lâm lạnh như băng, tràn ngập tức giận mới lập tức im lặng, trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng họp vô cùng xấu hổ, yên tĩnh không tiếng động.

Hoàng Nguyên Cần nhận thấy tình huống không ổn lập tức tìm lý do âm mưu trốn ra ngoài. “Mọi người tiếp tục họp đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Đợi đến khi cửa phòng đóng lại, cô mới lén lút dán vào cửa, lén lút nghe lén xem bên trong có tiếng cãi nhau ẩu đả hay tiếng ném đồ gì đó hay không, như vậy cô mới có thể gọi bảo vệ vào phối hợp.

May mắn, vẫn yên tĩnh không tiếng động...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tuy nhiên, Hoàng Nguyên Cần dường như nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, cũng dường như cao hứng quá sớm. Cô vừa trở lại chỗ ngồi sau khi vào WC, Khang Trọng Lâm cùng đại diện công ty mỹ phẩm bước ra phòng họp khỏi, tổng giám đốc nói với cô sắp xếp thời gian để họp vào tuần sau, hai gã đại diện áp úng đứng ở sau lưng anh gật đầu đồng ý, một chút cũng không dám đáp lời.

“Tổng giám đốc, vì sao lại đổi thời gian?” Đợi sau khi hai gã đại diện về rồi, Hoàng Nguyên Cần thật sự chịu không nổi lòng hiếu kỳ, hỏi thẳng Khang Trọng Lâm có điểm âm dương quái khí.

“Tôi thích thế.” Anh đứng lý hợp tình nói. Ai bảo hai tên đầu heo kia có tình lồi kéo thư kí của anh đi ăn máng khác, còn dám cầm tay cô, anh không đuổi thẳng ra ngoài là may lắm rồi, nhưng cũng vì hai tên đầu heo kia làm ảnh hưởng đến tâm tình của anh, cho nên anh lập tức quyết định, quyết định chọn ngày khác họp tiếp.

“Nhưng mà...” Đối với sự vô trách nhiệm của anh cô cảm thấy không biết nên khóc hay cười, lại cảm thấy thật có lỗi với hai vị đại diện kia. “Làm vậy có phải sẽ không lịch sự với hai vị kia hay không, dù sao bọn họ lái xe đến đây cũng mất hai tiếng...”

Anh hai trông mắt lóe ra tia quỷ dị. “Cô là tổng giám đốc? Hay cái công ty này là do cô làm chủ?”

Cô cả kinh, vội vàng lắc đầu phát tay, lấy lòng nói:

“Tôi nào có năng lực ấy, công ty nếu không có tổng giám đốc thì đã sớm gãy bè kết phái, cũng sẽ không làm được nhiều quảng cáo hay như vậy, công trạng cũng đều là do ngài một mình chống đỡ đại cục...”

Anh nhìn chăm chú vào cô đang thao thao bất tuyệt, nội tâm có một cỗ cảm giác kỳ dị. Gần đây, anh dường như đặt quá nhiều tâm tư lên người cô, trừ bỏ thỉnh thoảng tìm cô nói chuyện hoặc tranh cãi, giao cho cô nhiệm vụ, thì cứ nhìn thấy người đàn ông nào đối tốt với cô, sờ tay cô, anh sẽ nổi lên một bụng ghen tị cùng lửa giận.

Khi mới bắt đầu là vì anh muốn trả thù cô một chút, cho nên cố ý điều cô đến bên anh làm trâu làm ngựa, nhưng không nghĩ tới cô cứ dính như chất dẻo, mặc kệ anh ác ý thao túng như thế nào, cho cô lượng công việc lớn bao nhiêu, cô tuy rằng thâm oán mắng nguyên rủa, nhưng vẫn có thể đứng hạn hoàn thành công việc, chưa bao giờ từ chức hoặc mặc kệ.

Thú vị nhất là, anh gần đây phát hiện cô có khả năng gió chiều nào che chiều ấy, chẳng những có thể gặp người nói tiếng người, còn có thể gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, quả thực không dễ vị thù trường như anh ở trong lòng, lại càng không bởi vì chức danh của anh mà có điều cô kỵ.

Dưới loại tình huống này, anh thỉnh thoảng phát hiện mình cùng cô ở chung tương đối hài lòng, chẳng những không có áp lực còn có thể thỉnh thoảng tiếp cận cô, trêu đùa cô, tâm trạng này là sao?!

“Cho nên, anh là tài tử của giới quảng cáo, là con gà đẻ trứng vàng của công ty... Khụ, xin lỗi, nói sai rồi, tóm lại, anh là nhân vật chính công ty không thể thiếu.”

Cô cười hì hì nói.

“Hóa ra tôi chỉ như một máy ATM của công ty.” Anh cố ý khùng hoảng nói. “Tôi làm trâu làm ngựa, công trạng tiền thưởng đều bị mọi người xâu xé hết.”

Kỳ thật, công ty quảng cáo là một trong xí nghiệp của gia tộc anh, công ty này hoàn toàn là vì anh mà mở, tuy rằng chủ tịch là chú của anh, nhưng người nắm quyền hành lại là anh, cho nên anh lúc nào cũng tự cho mình là rất cao, cũng cảm thấy kiêu ngạo vì công lực “hút tiền” của bản thân.

“Cái này... Dù sao chẳng nữa, không có anh lãnh đạo thì chúng tôi không thể tồn tại.” Cô tiếp tục rút món súp anh thích.

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư...”

“Chuyện gì, tổng giám đốc?”

“Cô ra ngoài làm việc trước đi!” Anh cười meo meo nhìn cô, lập tức chuyển sang nụ cười tà ác. “Còn có, nếu cô dám đi ăn máng khác, cẩn thận tôi trả thù.” Đùa sao, cô là của anh, ai dám cướp đi người ở bên cạnh anh?

“Ách...” Cô nên cảm tạ tình cảm của anh dành cho mình, hay nên cảm thấy sợ hãi vì hành vi kì quái của anh mà bỏ trốn mất dạng? Sau đó, vốn nghĩ rằng sự việc như vậy là kết thúc, nhưng Hoàng Nguyên Cần phát hiện, Khang Trọng Lâm kế tiếp chẳng những lại khôi phục trạng thái liên tục sai bảo cô, mà còn có dấu hiệu trầm trọng hơn, ngay cả công việc không phải của cô cũng đem đồ lên trên đầu cô.

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, cầm lấy cuốn điều tra thị trường này, tuần sau đưa số liệu thống kê cho tôi.”

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, giúp tôi liên hệ công ty môi giới, để bọn họ an bài một vị nghệ sĩ quay quảng cáo.”

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, đi giúp tôi mua ba mươi cái bánh kem phòng, ba mươi cái Dorayaki vị soca, ba mươi cốc đồ uống về đây, tôi muốn thể hiện chút tâm lòng với nhân viên.”

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, báo cáo dự toán của cô làm xong chưa? Tôi đã đợi lâu lắm rồi, mà có cái dự toán cô làm cũng chưa xong sao?”

Giờ phút này Hoàng Nguyên Cần nằm xuống bàn ai oán thở dài, mới đi làm hai tiếng mà thôi, công việc trong tay cô tích lũy hơn mười kiện, với tình hình này, mời hai người giúp đỡ cũng không thể tiêu hóa hết mấy thứ này trong hôm nay.

“Hóa ra làm tổng giám đốc thật sự rất rảnh rỗi, có thể gọi người giúp anh ta làm rất nhiều việc.” Cô vụng trộm lẩm bẩm nói.

“Cô nói gì thế?” Không biết khi nào Khang Trọng Lâm đã đứng ở sau lưng cô, lạnh lùng hỏi. Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức nhảy từ ghế lên, vẻ mặt xấu hổ.

“Không có, tôi có nói gì đâu.”

Anh lau mặt, đưa thứ gì đó trong tay giao cho cô, nghiêm mặt nói:

“Thuận tiện giúp tôi nộp tiền điện thoại, còn nữa... giúp tôi đem tây trang đến tiệm giặt đi.” Cô trừng lớn mắt.

Không thể nào?! Ngay cả chuyện nộp tiền điện thoại và giặt quần áo cũng giao cho cô?

“Sao không nói gì?” Anh khoanh tay trước ngực, ngữ khí cũng rất dịu dàng hỏi.

Cô lập tức tiếp nhận hóa đơn cùng tây trang, vô cùng cung kính nói:

“Đã biết, tổng giám đốc, tôi lập tức đi làm.”

Đợi Khang Trọng Lâm rời đi, Hoàng Nguyên Cần chỉ có thể tức giận ở sau lưng anh vùng tay phát tiết oán khí. Cô muốn kháng nghị, muốn thét chói tai, nhưng cứ nghĩ đến sắc mặt khó chịu của Khang Trọng Lâm, dù thần kinh cô có không ổn định thì cũng biết hiện tại không nên đi trêu chọc anh, miễn cho chết không có chỗ chôn.

“Chị Hoàng, làm sao thế, mới mười giờ sáng mà đã suy sụp như vậy?” Thư kí vừa làm vừa học Tiểu Phán khi tới đưa văn kiện, thấy dáng vẻ cô uể oải, lập tức tò mò hỏi.

“Tiểu Phán.” Hoàng Nguyên Cần đứng đắn nói: “Hiện tại chị mới biết, hóa ra đàn ông mới chính là động vật hành động theo cảm tính. Người ta nói phụ nữ cảm xúc không ổn định nhất định không chạm vào đàn ông hành động theo cảm tính, những lời này sai hết rồi.”

Tiểu Phán là em gái bạn học đại học của cô, chỉ có hai mươi tuổi, trước mắt đang học khoa truyền thông của trường, thường thừa lúc không có tiết học đến công ty làm công, thuận tiện học hỏi kinh nghiệm làm việc, Hoàng Nguyên Cần chơi thân với cô bé từ trước đến nay, cũng thường để cô giúp mình làm việc.

“Cái gì?” Tiểu Phán vẻ mặt hoang mang lắng nghe. “Ai... Mẹ chị thường nói đàn ông chả khác gì một đứa trẻ, trước đây chị đều nghi ngờ câu nói này, hiện tại chị mới hiểu sâu sắc đây thật sự là chân lý ngàn năm không đổi nha!” Cô rung đùi đắc ý tiếp tục nói.

“Chị đang nói cái gì thế? Em nghe không hiểu.” Tiểu Phán không hiểu ra sao.

“Hừ...” Cô đầu tiên là nhìn đồng tới nhìn tây một hồi lâu, mới vô cùng thần bí nói: “Chị nói cho em biết, chị cảm thấy tổng giám đốc rất ngây thơ.”

“Ngây thơ?” Giọng Tiểu Phán đột nhiên cất cao, không dám tin tưởng mắt nhìn Hoàng Nguyên Cần.

Khang Trọng Lâm luôn là thần tượng trong lòng Tiểu Phán, cô vẫn sùng bái anh, cũng sưu tập mỗi cái quảng cáo mà anh chế tác, coi mỗi câu nói hay cử động của anh làm tiêu chuẩn, sao cô có thể để có người nói xấu thần tượng của cô chứ, cho dù là tiền bối của cô cũng không được.

“Này, nói nhỏ thôi, anh ta vừa mới đi vào văn phòng đó! Nhờ anh ta lại chạy ra ném cho chị một đồng công việc thì làm sao bây giờ?” Sau đó, cô tiếp tục nói: “Ý của chị là anh ta hơi tí là tức giận! Những người kia nói muốn thuê chị, vừa nghe cũng biết chỉ là tùy tiện nói thôi, anh ta tưởng thật chắc? Hơn nữa, chị sẽ không phản bội tổng giám đốc đi ăn máng khác...” Hoàng Nguyên Cần đem từ đầu đến cuối nói rõ ràng.

Tiểu Phân nghe xong vẻ mặt cổ quái nhìn cô, mắt lé trừng mắt nhìn. “Chị xác định người chị nói là tổng giám đốc? Là tài tử, chàng trai vàng của giới quảng cáo không giận mà uy?”

“Đương nhiên, anh căn bản chính là ăn thuốc nổ.”

“Là chị tự mình đa tình thì có!” Tiểu Phân không lưu tình chút nào đối nước lã. Cô không thể chịu được bất luận kẻ nào nói xấu thần tượng của cô, cho dù là bạn tốt của chị gái cũng không được. Tổng giám đốc là thần tượng của cô từ khi vào công ty tới, không nghĩ tới chị Hoàng lại nói xấu thần tượng của cô, sao có thể chấp nhận được?

“Nhưng là...”

“Chị cũng không phải không biết, anh vốn yêu cầu rất nghiêm khắc.”

“Nói cũng đúng...” Trước kia cô bị anh chinh phục sự lợi hại, gần đây lại có dấu hiệu trì hoãn, cho nên anh nghĩ cô dám đùa giỡn với anh, nói không chừng anh muốn ám chỉ cô không nên trèo lên đầu anh.

“Cho nên tất cả đều là do chị suy nghĩ nhiều quá.” Tiểu Phân ra vẻ bà cụ non kết luận.

“...” Càng nghĩ càng cảm thấy hình như mình đã hiểu sai ý anh, Hoàng Nguyên Cần thờ dài, quyết định tiếp tục bán mạng làm việc!

Khang Trọng Lâm hết yêu cầu lại ra lệnh, làm cho Hoàng Nguyên Cần chạy loanh quanh chỉ hận không phân được thân, cơm trưa tiện lợi chỉ ăn hai miếng đã bị ném sang một bên, mãi cho đến hai giờ chiều, cô thật sự đói không chịu nổi, miễn cưỡng đến khu trà nước uống chén cà phê ăn miếng bánh bích quy chống đói, thì anh đột nhiên đứng sau lưng như là ma làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, đánh nghiêng cái chén.

“Cô làm gì mà có vẻ thấp thỏm không yên hả?” Anh thân nhiên tự đắc nói.

“Nào có.” Cô còn lâu mới thừa nhận. “Tự nhiên anh đứng sau lưng tôi, làm tôi giật cả mình.”

“Cô chưa ăn cơm trưa sao?” Anh nhìn bánh bích quy trên tay cô, không muốn thừa nhận mình có điểm đau lòng.

“Đúng.”

“Được rồi! Vậy cô cứ từ từ ăn nhé.” Trong giọng nói của anh xuất hiện ý cười. “Nhưng mà, đừng ăn đến mức miệng đầy vụn bánh bích quy.”

“Tôi... nào có?” Cô theo bản năng sờ sờ khóe miệng.

“Thì ra vụn bánh bích quy trong gian nước trà đều là tác phẩm của cô!” Anh chép miệng hai tiếng. “Bao nhiêu tuổi đầu rồi, ăn cái bánh bích quy còn làm rơi vãi, quá mất mặt.”

“Anh ăn thì không rơi chắc? Hơn nữa bánh bích quy vốn dễ rơi vụn nhé!” Cô đúng lý hợp tình phản bác.

“Thảm nào chuột trong gian này càng ngày càng nhiều, hóa ra người nuôi dưỡng nó là cô.”

“Gian trà nước có chuột?” Cô cả người cứng đờ, thần kinh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Cô không biết sao? Nơi nào có thức ăn nơi đó sẽ có chuột.” Miệng anh giờ lên mím cười tà ác. “Lần trước còn có người phát hiện chuột trên máy bay cơ! Cho nên chúng nó có mặt khắp nơi.”

“Tôi không biết, tôi, tôi căn bản ngay cả nhìn cũng không dám.” Cô bối rối nói.

Hù chết người, hù chết người, loài vật cô sợ nhất chính là con chuột, con chuột sẽ tạo thành dịch chuột, gây bệnh truyền nhiễm, còn ăn vụng nữa.

“Chuột cắn loạn khắp nơi, còn cắn chân hành khách cùng hành lý trên máy bay.” Anh hình dung trông rất sống động. “Nói không chừng ngày nào đó sẽ xuất hiện cắn giày của cô, ngón chân, sau đó dần dần hướng lên trên...”

“Thật vậy chẳng?” Cô khăn trương nuốt nước miếng, da đầu run lên.

“Đương nhiên là thật.” Anh rất khẳng định. “Tôi lần trước có nhìn thấy một con chuột nho nhỏ, đang trộm cắn... A, chính là cắn túi bánh bích quy giống loại cô đang cầm trên tay ấy...”

Cô cả người cứng đờ, lập tức dùng sức vứt bỏ bánh bích quy trong tay. “Cứu mạng...”

Đầu óc mãi miên man suy nghĩ làm cho cô rối cuộc chịu không được cảm giác da đầu run lên, thét chói tai chạy ra ngoài, hồn nhiên không thấy sau lưng truyền đến tiếng cười như nắc nẻ của anh.

Sau đó, toàn bộ buổi chiều Hoàng Nguyên Cần đều bị vây trong trạng thái thần kinh khẩn trương, còn đặc biệt gọi điện thoại liên lạc cục vệ sinh, hy vọng bọn họ có thể phái người đến xử lý. Tưởng thật, cục vệ sinh như gặp kẻ thù lớn còn đặc biệt sắp đặt các bẫy, làm mồi, tìm liên tục trong ba ngày, nhưng

ngay cả con gián nhỏ bé cũng không thấy bóng dáng.

Mọi người bắt đầu cảm thấy Hoàng Nguyên Cần chuyện bé xé ra to, không chịu suy nghĩ mà hành động bừa bãi, nếu như có tin đồn trong công ty có chuột thật thì độ tin cậy công ty của dân chúng sẽ giảm, khiến cho hình tượng công ty bị hao tổn, vì thế họ sùng sục nhất trí chữa vào Hoàng Nguyên Cần.

“Cô thật ngu ngốc! Chúng ta là công ty quảng cáo số một trong nước, sao có thể xảy ra chuyện này được?”

“Đầu của cô bị dính vào nhau rồi à, công ty mỗi ngày đều có chuyên gia quản lý, sao có chuột được!”

“Con chuột cắn bánh bích quy của cô? Cô có cảm thấy thẹn không, con chuột vô tội bị cô vu oan.”

“Đúng rồi! Có lẽ là chính cô ăn vụng bánh bích quy, sau đó vu oan cho con chuột đi!”

Hoàng Nguyên Cần bị nói đến mức không nói được gì, nhân lúc mọi người dừng chế nhạo một chút, bắt đầu đi cô đành phải lôi Khang Trọng Lâm ra làm nhân chứng.

“Nhưng tổng giám đốc nói anh ta đã nhìn thấy nha!” Cô đáng thương hề hề mở to một đôi mắt vô tội, không dự đoán được bản thân lại bị chữa sùng.

Lúc này Khang Trọng Lâm không cùng mọi người chữa sùng vào cô, ngược lại dùng một loại vẻ mặt vô cùng quý dị nhìn cô, ánh mắt kia dường như tràn ngập hứng thú cùng quý kẻ, còn có vẻ mặt xem kịch vui, làm cho cô không tự giác da đầu bắt đầu run lên, cảm thấy rất không ổn.

Chỉ thấy Khang Trọng Lâm nhử mũi, bên môi nổi lên một chút tươi cười đồng tình. “Nhất định là thư kí Hoàng quá gò bó bản thân, cho nên nhất thời hoa mắt mới nhìn nhầm, chúng ta không nên trách cô ấy.”

“Tôi, tôi không có.” Hoàng Nguyên Cần lắp bắp muốn phản bác.

Nhưng Khang Trọng Lâm vẫn thân nhiên tự đắc hướng mọi người tỏ vẻ. “Hơn nữa tôi chắc chắn tất cả đều là thư kí Hoàng hoa mắt, nhìn nhầm, bởi vì cho tới bây giờ tôi chưa thấy bóng dáng con chuột nào.”

“...” Cô ghen hòng trên trời tròng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười kia. Cô lần này thật sự bị chơi xỏ ư?

Đáng giận, sau khi tan tầm, cô nhất định phải đi mua muối ăn trừ tà, còn phải vào miếu vái lạy, thuận tiện xin cái bùa trừ ma, nếu không sớm muộn gì cô cũng sẽ bị anh hủy hoại tinh thần

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đến tháng tư, tiết trời cũng ấm áp dần, nơi nơi hoa nở xuân về

Bây giờ rười rối, văn phòng các ngành của công ty quảng cáo Đại Phong vẫn còn sáng rực.

Khang Trọng Lâm chiều nay trực tiếp đến nơi chụp ảnh giám sát tiến độ quảng cáo xong sẽ không về lại văn phòng, cho nên Hoàng Nguyên Cần tính chuyên giao phần công việc mới làm xong rồi tan sở luôn.

Cô vừa đứng dậy thì cảm thấy đau bụng vô cùng, mồ hôi lạnh cũng thi nhau túa ra. Cô nhắm mắt thở hổn hển, nửa tiếng trước cô đã cảm thấy bụng có gì đó không ổn rồi, nhưng làm nhiều việc quá cho nên cũng không để ý, ai ngờ bây giờ lại đau muốn chết, cô cố gắng hít sâu mấy hơi, hy vọng sẽ bớt đau được một chút.

Cô ôm bụng từ từ ngồi xuống ghế, vừa nghĩ sao lạ quá, tự nhiên lại đau bụng như vậy, hay là do ăn phải thứ gì không sạch sẽ? Tối qua cô có mua đại mỳ món đồ nướng ven đường gần công ty, chẳng lẽ bị ngộ độc thực phẩm?

Một trận đau đớn tiếp tục đánh úp lại, khiến cô muốn nghĩ cái gì cũng không được, đau đến mức cô nên không được tiếng rên rỉ.

“Cô sao vậy?” Tiếng nói từ đâu đột ngột vang lên khiến cô nhanh chóng ngẩng đầu, liền thấy Khang Trọng Lâm đang đứng đó.

“A... Tổng giám đốc? Không phải là anh nói không về văn phòng sao?”

Khang Trọng Lâm không thèm để ý tới lời nói của cô, thấy cô sắc mặt trắng bệch, ngực không khỏi co rút nhanh một chút. “Cô bị sao vậy?”

“Đau bụng.” Cô yếu ớt trả lời.

“Đau lắm à?” Anh nhìn cô chăm chăm, xem cô kia, đau đến mất mũi tai miệng gì cũng dính lại thành một chỗ.

Cô gật gù, ngập ngừng yếu ớt nói:

“Chắc là ăn phải thứ không sạch sẽ.”

“Đau lâu chưa?” Anh dùng tay vỗ vỗ má cô.

Cô kinh ngạc, nhưng cơn đau ở bụng khiến cô không còn chú ý được gì nữa, đành vô lực:

“Chắc khoảng nửa tiếng trước.”

Con người đen u ám nhìn cô, sau đó anh xoay người, biến mất vô cùng nhanh chóng.

Hoàng Nguyên Cần mở to miệng đầy ngạc nhiên, không hiểu sao muốn khóc! Không phải anh ta thấy cô đau bụng dữ dội nên chuồn mất chứ? Hu hu, sao số cô khổ như vậy, gặp phải một tên cấp trên tính tình không tốt tham sống sợ chết lại hay tức giận, đã vậy vừa nghe cô nói đau bụng, chẳng những không chút thương cảm mà còn nhấn tâm bỏ cô lại một mình ở văn phòng.

Sau đó Hoàng Nguyên Cần yếu ớt ngồi phịch xuống cái ghế trước bàn làm việc, vừa xót xa cho mình lại vừa nguyền rủa Khang Trọng Lâm chết tiệt, chỉ thiếu điều kêu trời gọi đất khóc lóc òm sòm nữa mà thôi.

“Uống cái này đi!” Khang Trọng Lâm chẳng hiểu từ đâu nhảy ra, còn đặt trên bàn cô một hộp thuốc.

Cô chớp chớp mắt, không biết mình có nhìn nhầm hay không. “Không phải anh bỏ đi rồi sao?”

“Tôi sợ cô sẽ đau chết tại đây luôn, nếu vậy thì thật là phiền toái.” Anh lại khôi phục bản sắc độc ác của mình, nhưng trong giọng nói vẫn không giấu được sự quan tâm, điều này khiến cô khó mà không trợn mắt nhìn chăm chăm anh, vẻ mặt vô cùng cảm động.

Không ngờ anh lại đi mua thuốc cho cô, làm cô chợt nhớ đến lúc trước hai người bọn họ quen biết cũng vì cô mua thuốc cảm cho anh uống.

Anh vừa đưa nước cho cô uống vừa ngoảnh nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô, nén không được mà thở dài:

“Cô uống thuốc nhanh lên, cứ yên tâm tôi không bỏ thuốc hại cô đâu.”

Cô cũng không nói gì, chỉ ngồi đó mà ngó anh.

“Uống mau đi! Tôi không mua thuốc lung tung đâu mà lo, thuốc này là do dược sĩ chỉ định đó, cô uống thử xem, tốt nhất đợi bớt đau bụng rồi thì nên đi tới bệnh viện để khám dạ dày.” Không ngờ anh lại tốt như vậy, lòng cô tràn đầy cảm động!

Sau khi thấy cô ngoan ngoãn uống thuốc rồi, thì anh mới sực nhớ ra mà hỏi:

“Cô rốt cuộc đã ăn phải cái gì mà lại đau bụng như thế?”

Cô nghe vậy liền hơi hoảng, lắp bắp nói:

“Ặc... Cái này, thì...”

Anh nhăn nhó, đột nhiên phát hiện bản thân lại trở nên tức giận khi cô không chăm sóc tốt bản thân. Có điều, bây giờ không phải là lúc để phát tiết với cô.

“Đi thôi! Nếu cô còn nói được, thì vẫn có thể đi nổi, tôi dẫn cô đi bác sĩ.”

“Không cần đâu! Tôi uống thuốc rồi nghỉ ngơi một chút là được.”

“Nếu cô còn không chịu đi, thì tôi sẽ bế cô tới bệnh viện.” Nhìn khuôn mặt tái nhợt đầy thảm thương của cô, không biết là vì thương tiếc hay đau lòng mà khắp các tế bào ngõ ngách trong lòng anh lại vì cô bị bệnh mà khó chịu.

Cô hoảng hốt. “Như vậy không được, sẽ bị người ta nhìn thấy.”

“Sao còn không mau đứng dậy?” Anh thân nhiên xách cái cặp da để trên bàn của cô lên.

“Được rồi! Đừng có giục.” Cô vừa đứng dậy vừa lầm bầm. “Rốt cuộc ai mới là bệnh nhân đây, sao lại đối xử với bệnh nhân như vậy.”

Anh vừa tức giận vừa buồn cười. “Cô còn có thể lải nhải như vậy, xem ra bệnh cũng không nặng cho lắm.”

Cô liếc xéo anh một cái, rồi xoa xoa bụng mình, tuy yếu ớt nhưng vẫn rất bình tĩnh:

“Có điều... bây giờ tôi muốn nôn... ợe...” Cô sắp nôn rồi.

Hơi hoảng hốt, anh vội vàng ôm lấy cô rồi chạy vào WC.

****

Khi Hoàng Nguyên Cần tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy Khang Trọng Lâm ngồi cạnh mình, vẻ mặt tràn đầy sầu lo.

“Tổng giám đốc?”

“Cô tỉnh rồi sao.” Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đã ngất đi sao?” Cô ngỡ ngác nói, sau đó liền phản ứng. “Nơi này là bệnh viện sao?” Không biết là do cô nhìn lầm hay là đèn của bệnh viện không đủ sáng mà thấy nét mặt anh lại có vẻ lo lắng u sầu, nhìn anh mặt nhẵn mày nhỏ, ánh mắt thì u tối nhưng lại rất dịu dàng. Cảm giác được người khác quan tâm như thế này thật là tốt, đến nỗi cô còn muốn ôm anh một cái để cảm ơn nữa!

“Đúng vậy. Cô đỡ chút nào chưa?” Anh chăm chú quan sát cô, sợ rằng cô sẽ không thích, nhưng nhìn sắc mặt cô cũng không tệ cho lắm, anh cũng an tâm một chút.

Cô nhìn anh một cách xa xăm, suy nghĩ cũng bắt đầu mơ màng, thậm chí còn quên cả chớp mắt.

“Sao vậy? Có phải còn đau lắm không?” Anh nhìn cô đầy quan tâm.

“Tôi thấy cô họng hơi đau, đầu óc có chút mơ hồ... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô bị viêm dạ dày cấp tính, bác sĩ nói nguyên nhân là do ăn phải thực phẩm không vệ sinh, hoặc uống nước chưa đun kỹ, cũng may bác sĩ đã rửa ruột cho cô, có điều ông ta nói tiêu hóa của cô không tốt lắm, cho nên sau này không được ăn uống lung tung tùy tiện, nếu không sẽ tái phát.” Anh nhắc lại lời của bác sĩ.

“Không thể nào?! Tôi chỉ ăn có chút đồ nướng thôi mà!” Cô khóc thét, chỉ là ăn đồ nướng ven đường thôi mà, sao lại dẫn đến dạ dày không tốt, đã vậy còn viêm dạ dày cấp tính nữa chứ.

“Thì là vậy đó.” Anh liếc xéo cô một cái, nhìn cô lúc này đã bắt đầu hồi phục lại tinh thần, nhin không được chọc ghẹo: “Sao lần trước ở nhà tôi cô ăn được cái bánh ngọt kia mà có sao đâu, vậy mà bây giờ ăn chút đồ nướng cũng đau bụng thế?”

“Hu hu, thật là mất mặt.” Cô xấu hổ đưa tay che mặt lại.

Đối với hành động ngây thơ của cô, anh vừa thấy tức giận lại vừa buồn cười. “Cô có che mặt thế nào cũng không giấu được hậu quả của việc ăn uống bậy bạ đâu.”

Cô nhanh chóng xóc chấn ra. “Cảm ơn anh đã đưa tôi tới bệnh viện.”

“Không cần khách khí, tôi sao có thể thấy chết không cứu.” Anh thần nhiên nói.

“Cảm ơn anh nhiều lắm.” Cô chớp chớp mắt, biết anh nói vậy chẳng qua chỉ để chọc cho cô vui, cô cũng nhin không được cong môi mà cười, trong lòng cuộn cuộn một loại cảm động.

“Có khát nước không? Muốn uống nước chứ?” Anh quan tâm hỏi.

“Ừ.” Nghe vậy anh liền đứng dậy rót một ly nước rồi đưa sát đến miệng cô. Cô khát quá mở to miệng uống một hơi sạch luôn ly nước.

“Tôi muốn uống nữa.”

“Đừng uống một lúc nhiều nước như vậy, đợi chút nữa rồi uống tiếp.” Anh lo nếu cô uống nhiều nước quá sẽ không tốt cho dạ dày, vì thế không cho cô uống nữa.

“Được rồi! Tôi còn phải ở đây bao lâu.” Cô nhìn cổ tay mình đang bị truyền nước biển, tự nhiên không muốn tiếp tục ở bệnh viện tí nào.

Khang Trọng Lâm cũng nhìn thấu tâm tư của cô. “Cô cứ yên tâm, đợi truyền nước biển xong là có thể về nhà nghỉ ngơi rồi, chờ một chút.”

“Nếu vậy thì... Tổng giám đốc, anh cứ đi về trước đi, đợi truyền nước biển xong tôi tự xuất viện là được rồi.” Cô hơi ngượng ngùng nói.

“Không sao đâu, tôi sẽ ở đây với cô.” Ánh mắt anh tràn đầy u nhã tinh mịch.

Cô ngần ngại, bất giác bị ánh mắt đó của anh hấp dẫn, hai người nhìn nhau. Cho dù xung quanh rất ồn ào, tiếng nói chuyện ầm ĩ bên tai nhưng trong cái nhìn ngây ngốc kia, mọi cảm giác dường như đều phát triển nhanh đến bất bình thường.

Dường như muốn bản thân cứng rắn hơn để thoát khỏi tình cảnh mờ ám này, cô đột nhiên mặt dày nói:

“Tổng giám đốc, anh thật là tốt với tôi, chẳng những đưa tôi đến bệnh viện, mà còn ở đây trò chuyện trong lúc tôi phải truyền nước biển nữa, nếu anh tốt như vậy thì...?”

“Cô có ý gì đây?” Anh nhú mày.

“Ngày mai tôi có thể nghỉ phép chứ?”

“...” Anh tức giận nhìn cô, thật sự... không biết nói gì luôn.

Hôm sau.

Khang Trọng Lâm lười biếng ngồi sau bàn làm việc, chuyên chú nhìn văn kiện trên tay, vừa xem vừa dùng bút đỏ chú thích lại.

Sau khi xem xong một phần, anh lại lấy ra một phần khác để kiểm tra, khi phát hiện có chỗ sai sót, thì liền bấm nút gọi cho nhân viên trực phòng.

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, hãy gọi cho Diệp chủ nhiệm phụ trách tổng hợp hành chính...” Còn chưa nói xong, anh chợt nhớ hôm nay mình đã cho Hoàng Nguyên Cần kia nghỉ phép một ngày.

Đêm qua, anh ở lại cùng cô, đến khi truyền nước biển xong cũng đã gần 12 giờ, vì lo cho sức khỏe của cô, nên cuối cùng anh cũng để cho cô nghỉ phép ngày hôm nay.

Nhưng vì lượng công việc bình thường của anh rất nhiều, cho nên cần phải có một thư ký xử lý giúp một số việc, như vậy mới có thể duy trì tiến độ công việc, không bị đình trệ.

Anh suy nghĩ một chút, rồi gọi cho phòng nhân sự, muốn điều một thư ký tạm thời để giúp xử lý công việc.

Khoảng một lúc sau, thì Vương Yến Thu của phòng thư ký tới.

Khang Trọng Lâm thân nhiên nhìn cô. “Cô tới phòng tư liệu tìm giúp tôi bản dự thảo về ba năm trước, bản tháng một, tháng năm, tháng bảy, tháng tám, tháng mười và tháng mười một, sau đó liên lạc với đạo diễn Trần Vĩ Hoa, hỏi anh ta xem tháng sau lúc nào thì rảnh để chụp quảng cáo gia điện... Chỗ này có hai kịch bản gốc, cô thử liên lạc với nhà sản xuất xem ý họ thế nào? Còn nữa, cô giúp tôi dời lịch làm việc một chút, cuộc hẹn trưa nay hủy bỏ đi, dời lại ba ngày sau, nhân tiện giải thích với họ giùm tôi luôn...”

Khoảng một giờ sau.

Lúc tiếng gõ cửa lại vang lên thì Khang Trọng Lâm đang vội vàng gọi điện thoại để sửa đổi lịch làm việc.

“Mời vào.” Anh buông điện thoại, ngẩng đầu lên.

Cửa phòng mở ra, bước vào là Vương Yến Thu đang ôm một chồng hồ sơ đến.

“Tổng giám đốc, đây là những thứ ngài cần.” Cô có chút khấn trương. “Có điều... dự toán của tháng mười một tôi tìm không thấy.”

Anh nhú mày không nói gì, mặc dù có chút bức mình nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

“Tôi sẽ lập tức đi tìm” Vương Yến Thu lắp bắp nói.

“Cô cứ ra ngoài đi!” Anh biết nếu muốn một người vốn không quen với nguyên tắc làm việc của mình đến trợ giúp, thì quả thật cần phải có một lúc để thích ứng, anh cũng không phải người không hiểu tình người, nhưng mà đối với tính cách chú trọng hiệu quả công việc của mình, anh làm sao mà không buồn bức cho được.

“Dạ?” Vương Yến Thu nghe vậy hết hồn.

“Khi nào rảnh thì tìm cũng được. Tí nữa tôi phải ra ngoài một chuyến, cô chỉ cần tiếp điện thoại và sửa lại hồ sơ là được.”

“Dạ.” Vương Yến Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi vị thư ký kia đi rồi, Khang Trọng Lâm không khỏi thở dài, đúng là chỉ có Hoàng Nguyên Cần mới có thể phối hợp với anh, cho dù anh giao cho cô bao nhiêu công việc, cô đều có cách làm tốt tất cả, tuy tuổi còn nhỏ nhưng thái độ làm việc lại rất tốt.

Vừa nghĩ đến người này, anh đột nhiên đứng dậy, gấp gấp cầm chìa khóa và áo khoác, sau đó rời khỏi văn phòng.

***

Hoàng Nguyên Cần vừa sáng sớm đã mở to mắt nằm trên giường lăn qua lăn lại đầy ảo não, mỗi lần nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, tim cô lại đập thình thịch như trống dội.

“Anh ta đối xử đặc biệt với mình? Thích mình? Hay là vì nguyên tắc giúp người làm việc thiện kia? Đối với ai anh ta cũng vậy thì sao...” Cả buổi tối cô đều nghĩ đến sự quan tâm chăm sóc mà Khang Trọng Lâm dành cho cô. Tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy, chẳng lẽ thích cô sao? Haizzzz... hay là do cô ảo tưởng quá mức rồi!

Anh vừa nghiêm khắc vừa trọng hiệu quả, lần nào cũng giao cho cô một đồng công việc, khiến cô chẳng còn thời gian để nghỉ ngơi. Ngược lại bản thân anh lại rất rảnh rỗi, lúc nào cũng muốn đầu võ mồm với cô, hoặc làm cho cô rối tung lên mới chịu, trước giờ cô vẫn cảm thấy bọn họ chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, tất cả những chuyện khác... đều không có.

Nhưng... anh có đơn giản là gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ? Cô không ngờ lúc mình ngắt anh lại bế cô đến bệnh viện, trong ấn tượng của cô, anh sẽ không đối tốt với một cấp dưới bình thường như vậy, thậm chí cô còn cho rằng anh sẽ bỏ mặc cô mà đi luôn.

Nếu vậy thì tối hôm qua, biểu hiện của anh là... “có ý” với cô sao? Hay vì đó là tác phong làm việc trước giờ của anh? Nhưng theo sự tìm hiểu của cô, thì Khang Trọng Lâm vốn không biết quan tâm đến người khác, anh chính là loại người cho mình là nhất, vừa kiêu ngạo lại tự tin, vậy tại sao anh lại giúp cô, chẳng những mua thuốc, mà còn bế cô tới bệnh viện, sau đó ở bên cạnh cô trong lúc truyền nước biển, sự dịu dàng nhiệt tình này hoàn toàn không giống với tác phong trước giờ của anh, trừ khi... anh thật sự “có ý” với cô...

“Nhất định là mình đang mơ.” Cô nhin không được hết lớn. “Tất cả là tại anh ta, làm mình suy nghĩ miên man...”

Cô không nghĩ sai chứ? Rốt cuộc phải làm thế nào để xác minh chuyện này đây? Trực tiếp hỏi anh hay cứ tiếp tục ái muội như vậy? Nhờ do cô tự mình đa tình, tối lúc đó nhất định sẽ bị chế nhạo đến không có đất để chui... Nghĩ đến đây, cô lại thấy chùn bước.

Trong giới quảng cáo, anh chính là một thiên chi kiều tử[6] hồ mưa gọi gió, còn cô chỉ là một người bình thường luôn cố gắng làm tròn bổn phận, trong mắt tất cả mọi người, khoảng cách của cô và anh rất xa, thế nhưng sự việc tối qua đã khiến cô bắt đầu có suy nghĩ không an phận với anh. Sao có thể như vậy chứ?

[6] Thiên chi kiều tử: người tài đứng đầu.

Suy nghĩ một hồi, cô biết bản thân có nghĩ đến điên cũng chẳng có kết luận gì, thà đi ra ngoài xác định, còn hơn nằm ở nhà miên man ảo tưởng.

Nghĩ là làm, cô nhanh chóng nhảy xuống giường, lúc này bụng cô bắt đầu kêu to. Tối qua cô ăn gì đều nôn ra hết, thảo nào giờ lại thấy đói.

Dù sao cũng được nghỉ một ngày, cô quyết định cứ từ từ ăn xong bữa sáng, sau đó đến một số chỗ bình thường không có cơ hội đi. Khi cô vào bếp làm một ly sữa yến mạch thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Ai vậy nhỉ?” Cô ngó lên đồng hồ báo thức được treo trên tường, bây giờ đã mười một giờ rồi, hơn nữa đang là giờ làm việc, đâu có ai biết cô ở nhà? Chẳng lẽ đồng nghiệp ở công ty tới thăm bệnh? Hay là biết cô nghỉ phép cho nên bạn bè cũ tới thăm?

Cô vội vàng chạy tới mở cửa, cửa vừa mở liền nhìn thấy một người khiến cô giật mình.

“Tổng giám đốc? Sao anh lại tới đây?” Người đó dĩ nhiên là Khang Trọng Lâm.

Thấy cô thần thanh khí sáng[7], Khang Trọng Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng vuren một nụ cười nhẹ. “Tôi đặc biệt đến xem cô có phải là giả bệnh hay không, xin nghỉ bệnh rồi lại chuẩn đi chơi.”

[7] Thanh khí sáng: tâm tình thoải mái.

“...” Cô hơi chột dạ cúi đầu, trước mặt anh cô luôn biến thành người có tâm tư rõ ràng dễ đoán. Có điều cũng vì cô cúi đầu không dám nhìn anh, cho nên không hề biết ánh mắt kinh diễm của anh đang nhìn chăm chăm mình.

Do vội vàng quá cô quên mất rằng mình đang mặc áo ngủ mà đi ra mở cửa, tuy rằng vẫn là áo ngủ dài bảo thủ, nhưng do tối qua vì trong người khó chịu cho nên cô đã cởi hết nội y để ngủ cho thoải mái.

Ánh mắt dị thường cổ quái của anh quét khắp trên dưới người cô, bất giác nuốt nuốt nước bọt, giờ phút này cô nhất định không hề biết mình gọi cảm thế nào, mái tóc dài rối tung sau khuôn mặt không trang điểm, ngược lại càng tăng thêm nét trẻ con đáng yêu, chiếc áo ngủ mềm mại nhẹ nhàng càng làm nổi bật bộ ngực nhô cao đầy đặn của cô, tất cả điều này đủ giúp cô nhảy vọt lên hàng mỹ nữ nóng bỏng.

Không ngờ vóc dáng của Hoàng Nguyên Căn lại đẹp như vậy, khiến anh ngay cả nguyên tắc “phỉ lễ chó nhìn” cũng bỏ qua mà đứng ngây ngốc nhìn chăm chăm.

Đã vậy bộ dáng của cô còn ngây thơ trong sáng, càng khiến lòng anh rạo rục khó tả, nhưng anh đành phải nén lại ngọn lửa dục vọng nóng bỏng, ánh mắt u ám không dám nhìn cô nữa mà dính chặt trên trần nhà, nghiêm nghị nói:

“Hoàng Nguyên Căn tiểu thư, có phải cô nên đi thay đồ hay không? Trông cô lúc này thật là gọi cảm đấy, có điều lúc này chúng ta đang đứng ngoài cửa....”

Giờ phút này cô mới chợt nhận ra mình đang mặc một bộ áo ngủ mỏng manh mà không hề có nội y, mặt cô lập tức đỏ rực, ngạc nhiên thét chói tai:

“Á á á áaaaa...”

Cô đỏ mặt chạy vào phòng, bỏ mặc một mình anh đang vừa tức giận vừa xấu hổ đứng ở cửa. Lúc này cô định mở cửa cho anh vào đúng không? Vậy thì anh cần gì khách khí nữa.

Khang Trọng Lâm mở cánh cửa còn lại ra, thản nhiên bước vào phòng khách, còn thoải mái ngồi bắt chéo chân trên sofa. Chỗ Hoàng Nguyên Cần ở là một nhà trọ, cho nên diện tích cũng không lớn lắm, chỉ có bàn trà đơn giản, ti vi và một chiếc sofa thì gần như đã chiếm hết phòng khách, có điều được cái rất sạch sẽ ngăn nắp.

Anh nhìn chăm chú cái chén không biết là cháo hay sữa ở trên bàn, nhúm mày bĩu môi, cô gái này hình như có thói quen ăn uống lung tung thì phải, rõ ràng tối hôm qua vừa mới phải nhập viện vì bệnh viêm dạ dày cấp tính, vậy mà giờ lại tiếp tục ăn lung tung nữa rồi, đúng là ngốc nghếch mà.

Một lát sau, Hoàng Nguyên Cần mặc một chiếc áo màu lam cùng quần dài bước ra, nhưng không được tự nhiên cho lắm. Lúc cô phát hiện anh đã ngồi an tọa ở chiếc sofa đơn trong phòng khách, thì liền đi tới ngồi đối diện anh... trên một cái ghế đầu nhỏ.

Hừm, chiếc sofa kia luôn là chỗ của cô, vậy mà giờ lại bị anh chiếm mất, cô không đẩy anh ra thì ngồi lên đùi anh chắc!

“Tổng giám đốc... Xin hỏi ngài tối đây có chuyện gì không?” Chẳng lẽ là anh đặc biệt tới thăm cô?

“Không có việc gì.” Anh lạnh lạnh nói.

Mỗi cô hơi run, cô bắt đầu cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, lại tự mình đa tình.

Anh mỉm cười, không biết tại sao mỗi khi nhìn thấy bộ dáng muốn trừng nhưng không dám trừng, tức giận nhưng không dám biểu lộ của cô thì tâm trạng của anh lại rất tốt, áp lực công việc cả sáng nay như biến mất hết, còn hiệu quả hơn cả thuốc an thần.

Không thèm nhìn nét mặt đầy ai oán của cô, anh khoái trá, thản nhiên đổi sang kiểu ngồi lười biếng. “Đúng rồi, cũng gần trưa, cô có muốn mời tôi đi ăn hay không?”

“Hà?” Cô ngạc nhiên, nét mặt quái dị. “Tại sao tôi phải mời anh đi ăn chứ?”

Anh nhìn cô một cách khoái trá. “Không phải cô đã quên ân tình tôi qua rồi chứ.”

“Tôi sẽ trả ơn anh bằng cách khác.” Cô gục đầu xuống đầy bất lực.

Cô sớm biết bản thân tự mình đa tình mà, thì ra tổng giám đốc chính là người như thế, giúp cô vốn không phải vì thích cô.

“Không cần phiền toái như vậy đâu, chỉ cần mời tôi một bữa là được rồi.” Anh nhàn nhã nói.

“Tôi không thích.” Cô cố gắng che dấu cảm giác giận dữ trong lòng.

“Thì ra cô hẹp hòi như vậy.” Anh buồn cười nhìn cô phồng mang trợ má, trong lòng càng vui vẻ. “Hơn nữa, nhìn đồ ăn trên bàn cô kia, chẳng có chút màu mè, chắc cô cũng không muốn ăn, chỉ bằng dứt khoát một chút mời tôi đi ăn?”

Cô nhìn ly sữa yến mạch trên bàn, bực mình vì những lời nói của anh. Chẳng lẽ anh không muốn cô ăn thứ này cho nên mới nói vậy? Nếu là thế, cô phải làm sao đây?

“Được rồi! Anh muốn ăn gì?” Cô suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định có phong độ mời anh đi ăn trưa.

“Lẩu cay.” Anh khoái trá tuyên bố khiến cô há hốc vì ngạc nhiên, không khỏi trừng to hai mắt hét lớn: “Tôi qua tôi vừa mới nhập viện vì bệnh viêm dạ dày cấp tính đấy!” Đến giờ bụng cô vẫn còn hơi yếu này. Muốn giết người chắc! Có phải anh ta cố ý muốn tra tấn cô không?

Anh nhìn cô không chớp mắt, bên trong tràn ngập ý cười. “Hay ya... tôi nói giỡn thôi mà, hài hước một chút!”

Cô nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi. “Nếu đem anh thả vào nồi nước để làm lẩu, tôi cho dù tiêu chảy cũng sẽ đi ăn lẩu cay!” Đến lúc đó, cô sẽ hung hăng cắn miếng thịt anh!

Anh nhìn một chút, cất tiếng cười to.

Sau đó, anh bắt lấy tay cô, con ngươi đen chăm chú nhìn cô. Cô cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay bị anh nắm, tim đập thình thịch, cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cơ thể anh, không khỏi vừa sợ vừa vui.

“Hoàng Nguyên Cần, làm bạn gái tôi đi!”

“...” Đột nhiên vang lên một tiếng sấm, đầu cô nháy mắt trống rỗng.

Chương 10

“Hắn là em cũng có thể rõ ràng cảm nhận được tâm ý của anh. Anh nghĩ... cảm giác của em đối với anh cũng không khác.” Anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ về cánh môi khẽ nhếch lên vì kinh ngạc của cô. “Làm bạn gái của anh đi!”

Lại một tiếng sét đánh tới, khiến cho đầu óc của cô quay cuồng.

“Tôi...” Yết hầu của cô như bị tắc nghẽn, muốn nói lại không nói được gì.

Tiếp theo anh mỉm cười, ôm thân thể cứng đờ của cô vào lòng mình, cúi đầu chiếm lấy bờ môi đỏ mọng của cô.

“Khoan...”

Cô chỉ kịp phát ra một đơn âm yếu đuối, tiếp theo đôi môi đã bị anh gât gao phủ chụp, bị anh hôn tới đầu óc trống rỗng, chỉ có thể theo bản năng đáp lại sự trêu chọc nhiệt tình của môi lưỡi anh, ngoan ngoãn xụi lơ trong lòng anh, hưởng thụ nụ hôn nhiệt tình sâu sắc.

Nhìn cô bị hôn đến nỗi thở gấp gấp, đáng vẻ vô tội lại ngây ngô, khiến cho bản tính tà ác muốn nổi lên quấy phá theo cấp số nhân, anh cố ý bao phủ lấy đôi môi căng mọng của cô, sau đó dùng răng nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô, khiến cho cô không khỏi bật ra tiếng rên rỉ.

Vốn dĩ cô không biết bản thân mình đang làm gì, chỉ có thể bất lực nương theo sự trêu chọc của anh, khi thở dốc rên rỉ, sau đó thần trí hỗn loạn, xụi lơ trong vòng tay của anh.

“Anh muốn em ngay bây giờ, không thể chờ.” Anh nỉ non nói nhỏ bên tai cô.

Cô đột nhiên hoàn hồn trong giây lát, mặt ửng hồng, sau đó dùng sức đẩy anh ra, đứng thẳng người người.

“Làm sao vậy?” Về mặt anh khó hiểu, cô gái xinh đẹp đột nhiên rời khỏi vòng ôm của anh khiến anh hơi chút mất hứng.

“Cái gì mà làm sao vậy?” Cô cố gắng hít thở bình thường lại, lấy lại lý trí cũng như dũng khí. “Tôi, tôi không chấp nhận.”

“Em không chấp nhận?” Anh nhếch miệng cười, xảo trá nhìn cô. “Nếu vậy anh làm bạn trai của em cũng được.” Dù sao chỉ cần cô thuộc về anh, như thế nào cũng được.

“Không được!” Cô nhịn không được muốn dậm chân xuống đất, rất nhanh liếc trộm anh một cái rồi cự nự nói lại. “Tôi, tôi không chấp nhận làm bạn gái của anh.”

Anh im lặng không động, chỉ nhìn cô đầy ái muội.

Thừa dịp trước khi dũng khí của mình biến mất, cô dùng tốc độ sét đánh mà nói hết mọi lời.

“Anh thích nói giỡn hay thích đùa dai cũng nên biết kiềm chế một chút, tuy rằng anh là thủ trưởng của tôi, nhưng cũng không cần nói năng tùy tiện như vậy, sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

“Anh không nói giỡn, cũng không tính đùa dai.”

“Tuy rằng tôi biết những lời này đều là... Cái gì?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

Anh mỉm cười, đối với việc mình ở trạng thái chiếm thể thượng phong có vẻ rất hài lòng. “Anh không nói giỡn, em làm bạn gái của anh đi. Anh cũng có thể làm bạn trai của em!”

“Tôi không muốn.”

“Em nói cái gì?” Anh hí mắt lại, lại gần cô.

“À, không phải, ý của tôi là... anh là ông chủ, còn tôi là thư ký...” Đôi mắt cô vừa toát ra ánh sáng trong suốt vừa tỏ vẻ nghi hoặc nhìn anh, cố gắng bình tĩnh hỏi lại anh. “Tức là hoàn cảnh không phù hợp cho lắm, dù sao trong chuyện tình cảm cũng có nhiều trạng thái khác nhau... Trừ a, ý của tôi là, sao lại là tôi?”

Giờ phút này hai gò má của cô nóng lên, vừa kinh sợ vừa nghi hoặc, cũng không khỏi tự hỏi lòng: Vì sao anh ta muốn làm người yêu cô? Cô làm thư ký đã nửa năm, luôn tuân thủ theo bốn phận, cũng không có cư xử quá giới hạn với anh ta, thậm chí có chút ảo tưởng cũng vì lượng công việc quá lớn mà bị

gạt bỏ.

Vậy mà từ khi nào, anh ta có ý với cô? Lại còn mở miệng hỏi cô có muốn làm bạn gái của anh ta...

Vấn đề cô đưa ra không đầu không đuôi, nhưng anh lại biết suy nghĩ của cô, anh mỉm cười, chỉ nói:

“Bằng cảm giác.”

“Cái gì gọi là cảm giác?” Những lời này nói ra nghe thật nhẹ nhàng, có chút tò mò, nhưng tóm lại vẫn khiến cho cô không rõ ràng.

“Ý của anh là anh cũng không biết.” Anh nhún vai thành thực, vẻ mặt cũng tràn đầy hoang mang, chớp mắt mấy cái. “Thật ra anh cũng rất hoài nghi. Theo thực tế, mặt của em đạt tiêu chuẩn hai, đáng người thì được tiêu chuẩn ba, nhìn qua thì bình thường, tổng hợp lại miễn cưỡng cũng coi là đáp ứng được ba tiêu chuẩn của anh, bình thường thì anh sẽ không phá vỡ quy tắc của mình, nhưng mà, một ngày nọ anh bỗng nhiên phát hiện từ lúc nào mắt mình cứ dõi theo em, muốn bắt nạt em, trêu chọc em, cho nên anh muốn em là bạn gái của anh.”

Khóe miệng Hoàng Nguyên Cần run rẩy, sôi sục lửa giận, vẻ ngoài cười mà bên trong thì không. “Tôi theo tiêu chuẩn ba của tôi nói cho anh biết, mẹ tôi sinh tôi ra bình thường chính là như vậy, không đến lượt một tên như anh trêu chọc hay bắt nạt, tiêu chuẩn của anh cao như vậy, tự mà tìm cho mình người đạt tiêu chuẩn đi, cho nên... anh đi mà tìm đối tượng khác!”

Cái tên chết bầm này, dù có băm hấn ra thành từng mảnh nhỏ thả cho cá dưới sông ăn cũng không khiến cô hết tức giận!

Anh không khỏi muốn cười, không ngờ một thư ký bình thường hiền lành nhu mì lại có lúc tức giận tới mức vuron hết cả móng vuốt ra. Tiếp đó, anh đuổi bàn tay, không để ý tới sự giãy dụa của cô kéo cô về phía khuỷu tay mình, cười hi hi nói:

“Không kịp nữa rồi.”

Cô tròn tròn mắt nhìn chằm chằm:

“Gặp quỷ mới không kịp...”

Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng đang nhấp máy của cô, đem lời nói của cô nuốt hết vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh khoang miệng của cô, trêu chọc ham muốn tình dục trong cô.

Hoàn toàn bị vây hãm trong trạng thái bị động khiến cô nhất thời chỉ biết tròn mắt há hốc mồm, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể ngơ ngác hé mở đôi môi, để cho đầu lưỡi của anh tự tung tự tác tiến sâu vào, đồng thời khiến cho hai đôi môi ngày càng ép chặt vào nhau.

“Bốp!” Âm thanh đột ngột cắt ngang không khí ái muội.

Cánh tay đánh người của cô dừng giữa không trung, ánh mắt kinh ngạc mở lớn, hơi thở dồn dập, lại có phần sợ hãi cũng như mắc cở.

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý...”

“Thật là mất vui.” Anh không giận mà cười, lau đi vệt ẩm ướt bên khóe miệng, “Anh cảm thấy rất thích thú khi hôn, anh cứ tưởng em giống như anh, rất hứng thú hưởng thụ nụ hôn này.”

“Ai bảo anh không chịu nghe tôi nói.” Mặt cô hồng hồng, nhưng lại không nhận được tức giận. “Mặt khác anh nên tìm người khác làm đối tượng để anh hôn hít, không cần người không đủ ba tiêu chuẩn như tôi.”

Anh không thôi chép miệng tặc lưỡi, không ngừng nhớ lại đôi môi mềm mại của cô, nhưng mà người trước mắt không chịu khuất phục, nếu cứ tiếp tục mạo phạm thể nào cũng bị cô giáng cho vài tát.

“Em không hiểu sao?” Tay của anh không muốn ngừng việc xoa lên hai má cô. “Mặc kệ em đủ một tiêu chuẩn, hai tiêu chuẩn hay ba tiêu chuẩn hay là bao nhiêu tiêu chuẩn đi chăng nữa, anh chỉ có cảm giác với em, chỉ có em, không có cô gái nào khác.”

Mặt của cô nóng quá, thật sự nóng, đầu ầm ầm như động cơ chạy, không nói nổi câu nào.

Anh vuron hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, bàn tay chạm vào da thịt non mềm của cô yêu thích không muốn rời.

“Anh tin rằng em cũng có chút cảm giác với anh, em chấp nhận làm bạn gái của anh đi.”

Tâm trí cô hoàn toàn cuồng loạn đánh đề mặt anh tiếp cận, chạm vào cô, hơi thở của anh phủ xuống mặt cô, khiến cho cô không thể suy tư, càng không thể bận tâm đến vấn đề của cô.

“Gật đầu đồng ý đi!” Anh nghiêng người thì thầm bên tai cô, dùng răng nanh cắn nhẹ lên vành tai của cô, giọng nói tràn ngập khiêu khích và dụ dỗ.

Cả người cô phát run, thần trí tan rã, khó khăn nuốt nước miếng, hai tròng mắt bất lực chỉ có thể thất thần nhìn đôi môi kêu gọi của anh, ngay cả việc mình đang ở đâu cũng không rành mà bận tâm, cảm quan toàn thân chỉ tập trung vào đôi môi đang dao động tạo nên thanh âm ní non kia.

“Tiểu Cần...” Anh cúi đầu cười. Cô bỗng nhiên kinh hãi, tuy rằng anh đã từng kêu tên cô như vậy mấy vạn lần, nhưng tiếng gọi thì thâm ni non lúc này mới làm cô kinh hoàng nhận ra giọng nói của anh đầy ma lực, khiến cho tim cô không khỏi đập nhanh hơn.

“Được không?” Trước tiên anh ở bên tai cô thở nhẹ, sau đó dùng mũi chạm nhẹ lên mũi cô, con ngươi đen đối diện với đôi mắt nâu của cô, anh chậm rãi thở nhẹ một hơi, vô cùng sung sướng khi phát hiện cô đang thất thần trừng mắt nhìn mắt anh.

“Cho nên, từ giờ phút này, chúng ta chính thức bên nhau nhé!”

“Ừ.” Không thể chống chọi lại sự dụ dỗ của anh, trong khoảng thời gian ngắn những điều muốn nói đều đã quên, chỉ có thể theo bản năng mà gật đầu. Anh sung sướng nhếch môi nở nụ cười.

Cô cúi đầu, cả người lại chìm trong sự hoảng hốt. Về mặt ứng hồng.

Anh nhìn thấy vậy lại càng yêu thích, nâng lên gương mặt của cô, đường nét gương mặt cô tinh tế đoan trang, bị nhìn khiến lòng cô càng hỗn loạn, nhip hô hấp ngày một ngắn lại.

“Đừng nhìn em như vậy.” Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, xoay người muốn bỏ trốn.

Anh ở phía sau nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, khiến cho cô trực tiếp đối mặt với anh, sau đó nhanh như sét đánh mà lại một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô cảm thấy đôi môi nóng bỏng của anh lại một lần nữa hôn lên môi mình, không khỏi “um” lên một tiếng, hai chân như nhũn ra.

“Anh vẫn luôn muốn làm như vậy với em.” Anh vươn tay ôm chặt lấy cô, hôn cô đến mất đi lý trí. Đầu lưỡi linh hoạt của anh khai mở đôi môi và hàm răng của cô, dịu dàng trên đầu cái lưỡi thơm tho của cô.

Ngực cô ép chặt lên lồng ngực anh, hô hấp dồn dập khiến cho bộ ngực đầy đặn phập phồng không ngừng, cô chìm đắm trong mùi vị nụ hôn tuyệt vời của anh, không tự chủ được mà nhiệt tình đáp lại.

Dục vọng của hai người dần dần tăng lên giữa nụ hôn nồng nhiệt, anh biết cô đã không còn sức lực phản kháng, càng thêm ác ý trên đầu cô, môi lưỡi càn quét trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, khiến cho cô bị hôn đến tứ chi nhũn ra, bị đẩy ngã xuống tấm thảm.

Cô bám lấy anh, đầu óc trống rỗng, hồn nhiên mà không hề biết đôi môi mọng của mình đã bị hôn đến đỏ hồng toàn bộ.

Tay phải của anh to gan cách một lớp quần áo vuốt ve nụ hoa trước ngực cô.

Nơi trên cơ thể của cô chưa từng có người khác chạm đến bỗng truyền tới cảm giác ngứa ngáy, cô không kiềm chế được mà rên rỉ thành tiếng, trong lòng có chút sợ hãi nhưng lại không ngăn cản được cảm giác khoái cảm mới lạ không ngừng tuôn trào, cả người không tự chủ được mà vận vẹo không ngừng.

Anh nằm trên cơ thể cô không ngừng nồng nhiệt hôn, đầu lưỡi dao động bên bờ môi cô liếm láp, sau khi dụ dỗ được tiếng rên rỉ của cô, ngón tay anh vụng trộm cởi bỏ nút áo của cô, bàn tay trườn vào bên trong luồn qua bra, ôm trọn bầu ngực căng tròn của cô.

Tứ chi của cô xụi lơ nằm trên thảm, không ngừng thờ gấp chào đón sự trên chọc nhẹ nhàng của anh. Bàn tay lớn của anh nắm lấy bầu ngực cô, lúc xoa lúc bóp, tay còn lại tiếp tục linh hoạt cởi bỏ những nút áo còn lại.

“Anh...” Cô giữ chặt hai tay của anh, vừa lo lắng vừa hưng phấn.

“Đừng lo lắng.” Anh nằm nghiêng bên người cô, nhẹ nhàng ôm cô, vẻ mặt đầy yêu thương mà hôn lên hai má cô.

Cô xấu hổ vùi khuôn mặt vào lồng ngực rộng của anh, hai má bất giác chạm qua hai điểm nhỏ hưng phấn trước ngực anh.

“A...” Anh không khỏi hưng phấn mà rên thành tiếng.

Cô mở to đôi mắt mờ hơi sương nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

“Chạm vào anh.” Anh nắm lấy tay cô, khiến cho cô chạm vào đầu ngực trần cảm của chính mình qua lớp quần áo.

“Chạm thế này sao?” Cô nhẹ nhàng xoa bóp đầu ngực của anh, thấy anh rên rỉ vì hưng phấn, khóe miệng nhếch lên, cố ý dùng lực nhéo.

“A...” Anh nhìn xuống cô, vẻ mặt đầy ý cười. “Em làm vậy không có khiến anh đau mà càng khiến cho anh hưng phấn.”

“Như vậy thì sao?” Cô dùng chút lực kéo đầu ngực trần cảm của anh.

“Như vậy thật thoải mái...” Anh hít một hơi cảm thấy dục vọng ngày càng dâng lên mãnh liệt, dục vọng ở nửa phía dưới cơ thể cũng tăng mạnh.

Không để cho cô một mình hưởng cảnh đẹp, anh lại một lần nữa vươn tay không kiềm chế được mà vuốt ve bầu ngực căng tròn của cô. Giữa tiếng rên rỉ đứt quãng của cô, anh cũng bất chước cô mà cố ý dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy nụ hoa trần cảm của cô, cảm giác được nụ hoa khả ái đã sớm hưng phấn mà cương cứng nổi thẳng lên.

“Khó chịu, dừng tay.” Cô không tự chủ được đưa tay tóm lấy bàn tay trên đùi của anh.

Nhưng anh không để ý tới cái đẩy tay của cô, khi thì vuốt ve ngực cô, khi thì chà xát lõi kéo nụ hoa đến lúc cả người cô run run.

Khi tay phải anh trên chộc cô thì đồng thời tay trái cũng không nhàn rỗi, thuận lợi cởi bỏ áo của cô, lộ ra da thịt trắng ngần và phần bra xộc xệch. Bầu ngực mềm mại của cô từ lúc bị anh vuốt ve đã muốn bật ra khỏi bra, nụ hoa đỏ bừng và bầu ngực trắng ngần kia khiến anh nhìn không chuyển mắt.

“Không cần nhìn em như vậy.” Cô ngượng ngùng lấy tay che ngực, không ngờ lại làm cho bầu ngực vùn cao hơn, anh nuốt nước miếng, đôi mắt tham lam nhìn ngắm phong cảnh tuyệt đẹp trước ngực cô, sau đó cởi bỏ áo của cô, kéo xuống cái bra đã sớm không che lấp được gì, khiến cho bộ ngực xinh đẹp của cô hiện rõ ra trước mắt.

Hai bầu ngực của cô đầy đặn tròn mềm, chẳng những trắng nõn còn căng tràn co dãn, nụ hoa phía trước lộ ra sắc hồng phấn, đã sớm nổi hẳn lên.

Trước mắt anh chằm chằm đục dục vọng của anh, rốt cục cô không cầm giữ được là khẽ rên hừ lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trước tiếng rên tí khoáy hoạt của cô, anh bỗng nhiên cúi đầu ngậm lấy nụ hoa đang nổi lên, đưa lưỡi liếm nụ hoa đang vươn lên.

“A... Không...” Cả người cô run run, lại không thể chống cự với sự đụng chạm nhẹ nhàng này. Anh lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn nụ hoa phần hồng, thừa dịp cô vẫn vẹo thân thể mềm mại mà lôi kéo thân mình theo, đụng chạm thân thiết như thế khiến cho cô vừa hưng phấn lại thẹn thùng.

“Ai da... nhẹ một chút...” Cô đã vui sướng đến nỗi không rõ thần trí, híp mắt thừa nhận sự bài bỏ của anh. Anh vừa ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô, vừa nhanh chóng cởi bỏ quần dài của cô.

Giờ phút này, cô ngồi phịch trên thảm, trên người chỉ còn duy nhất một chiếc quần lót, đáy quần rõ ràng có chút ẩm ướt thấm ra ngoài. Anh dùng hai ngón tay tìm tòi đến đó nhấn một cái, quả nhiên dính vào một chút dịch trắng mịn, dục vọng đã sớm tố cáo khiến cô không có chỗ trốn.

“Không nên cử động.” Anh nhẹ nhàng chặn xuống bụng của cô.

Tiếp theo, ngón tay của anh thuận lợi lách qua khe quần lót, xâm nhập ngọn nguồn ẩm ướt bên trong đùi. Trong khoảng thời gian ngắn trong đầu cô là một mảng mơ hồ, hơn nữa toàn thân truyền đến khoái cảm chưa từng trải qua trong dĩ vãng, khiến cho cô chỉ có thể thở hổn hển, thân thể mềm yếu mặc anh giữ lấy.

Cô rã rời tay chân nằm trên thảm, trước sự trêu chọc của anh chỉ có thể bất lực thốt ra những tiếng vô nghĩa. “A... U...” Anh không ngừng mút liếm ngực cô, hai tay thông thả cởi bỏ quần áo của mình, sau đó cởi luôn cái quần lót nhỏ trên người cô, trong chớp mắt cả hai đều không mảnh vải che thân mà ôm lấy nhau.

Một lần nữa anh hôn lên cánh môi anh đào của cô, một tay nâng đùi cô gác lên hông mình, một tay nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve đùi của cô. Cô không tự giác vịn vào hông, phát hiện hạ thể đang chảy ra dòng chất lỏng ấm áp.

Anh đem dục vọng chính mình đối diện lối vào ướt át của cô, trước sự trêu chọc của anh, cô không tự chủ được nhẹ nhàng vịn vào hông, anh đã kích phát được dục vọng trong cô phát tác ra.

Miệng lại có ý hỏi:

“Như vậy có thoải mái không?”

Cô mím miệng thờ khó nhọc, hay tay ôm chặt lấy cổ anh.

“Không nói anh sẽ ngừng đó.” Anh cúi đầu cắn khoé môi của cô, một tay kim giữa phía trên cánh hoa ướt át của cô.

“Đừng có ngừng...”

“Vậy em gọi tên anh nhẹ nhàng một tiếng đi.”

“Trọng Lâm.” Cô ngoan ngoãn nhẹ giọng gọi.

Anh vừa lòng đem phần dục vọng đã sớm kiên định của mình tiếp cận cửa vào hoa huyết hồng phấn, khẽ ma sát qua lại, vì không cho cô lui bước, còn thử chậm rãi tiến nhẹ vào bên trong hoa huyết.

Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy trong cơ thể trở nên mềm yếu lại có cảm giác ngứa ngáy khó chịu, không tự chủ được mà vẫn vẹo mông, trong miệng không ngừng gọi tên anh.

Hai tay anh nắm chặt bầu ngực của cô, vuốt ve nụ hoa nổi lên phía trước, thừa dịp cô không chú ý đem dục vọng kiên định của mình nhanh chóng vọt vào hoa huyết ấm áp của cô.

“A... đau quá!” Cô la lên một tiếng sau đó lập tức nhủ chặt mày, không cũng còn vịn vẹo nữa.

Anh thờ phỉ phò, tạm dừng trong chốc lát để cô có thời gian quen với sự tồn tại của anh, đồng thời, anh cúi đầu ngậm lấy bờ môi cô, đầu lưỡi linh hoạt lúi vào trong miệng cô giao triền, cũng thừa dịp cô thấp giọng bật ra tiếng yêu kiều lại lần nữa cửa động thất lung đẩy mạnh về phía trước.

Thân thể cô vẫn vẹo, muốn ngăn cản động tác của anh, nhưng không thể ngăn cản được sự xâm chiếm mãnh liệt của anh, rốt cục anh đem dục vọng nam tính kiên định của mình hoàn toàn tiến vào thật sâu hoa tâm của cô.

“Em cảm thấy là lạ, không thoải mái lắm...” Cô nhủ mày.

“Thật xin lỗi... Lập tức sẽ hết thôi, em yêu.” Anh thật sự cảm thấy có lỗi, trù mền vuốt ve khuôn mặt của cô.

“Ai là em yêu của anh, anh chỉ biết bắt nạt em.” Đôi mắt đẹp trên gương mặt đỏ của cô khẽ liếc anh, thân mình cũng không tự chủ mà bắt đầu vịn vẹo.

Dáng vẻ hờn dỗi của cô khiến cho anh bật cười, nhin không được chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Cô cũng thật tự động vươn đầu lưỡi đáp lại anh, để cho anh tận tình khuấy đảo môi lưỡi của cô.

“Tiểu Càn, lấy hai chân em ôm lấy thất lung anh.” Anh ở bên tai cô dụ dỗ. Cô ngoan ngoãn nâng hai chân ôm lấy thất lung anh, hai tay cũng leo lên ôm lấy cổ anh.

Không biết khi nào thì bắt đầu, dục vọng kiên định chậm rãi đưa đẩy trong cơ thể của cô, biểu tình khó chịu trên gương mặt anh đã biến mất, ngay sau đó hạ thể truyền đến khoái cảm ồ ạt khiến trên gương mặt cô dần dần lộ ra biểu cảm sung sướng thỏa mãn.

“A...” Cô sung sướng hừ nhẹ. Giữa tiếng rên rỉ tuyệt vời của cô, anh đang đưa thân thể nhanh dần rồi tăng tốc hơn. Lần đầu tiên trải nghiệm, không ngờ rằng thể nghiệm tình ái lại tuyệt vời như vậy, hai tròng mắt cô mệnh mang nhìn anh thâm tình.

Anh cúi đầu không ngừng hôn đôi môi hồng của cô, hôn lên hai má và cái cổ trắng nõn, cô cảm nhận được anh rất dịu dàng và săn sóc đối với cô, hai tay càng ôm anh chặt hơn.

Cô sung sướng nghênh đón anh, từ sâu trong hoa huyết không ngừng tuôn trào dịch mật tron bóng kết hợp lẫn nhau, khiến cho động tác của anh càng thông thuận. Trong lúc anh rong ruổi có thể cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của mình càng lúc càng nhanh bị hoa huyết bao chặt lấy, khiến cho anh nhin không được càng thêm hưng phấn.

Ghé mắt nhìn chăm chú biểu cảm trên mặt cô, cảm giác tận sâu trong hoa huyết đang dần dần rung động, không ngừng tiết ra dịch mật, trên mặt cô cũng không ngừng toát ra biểu cảm kiều diễm.

“A...” Cô thờ hồn hển dồn dập.

“Tiểu Càn...” Anh cúi đầu chăm chú nhìn dục vọng kiên định của chính mình ra ra vào vào ở hoa huyết ấm áp, lúc nồng lúc sâu, lúc mạnh lúc nhẹ, mỗi một lần ra vào lại phát ra thanh âm dâm mỹ.

“Chậm một chút... Không...” Cô rên la thành tiếng, cảm giác dịch mật đang chảy ra dọc theo đùi. Giữa tiếng kêu đứt quãng của cô, rốt cục anh cũng không thể tiếp tục nhẹ nhàng, mãnh liệt cử động thất lung, mãnh mẽ sát nhập ngay một mạch bạo.

“Chậm một chút...” Cô chỉ có thể thờ hồn hển nhẹ giọng cầu xin.

Anh dừng động tác lạ, dục vọng nam tính vẫn nóng cứng vững vàng bên trong hoa huyết.

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên vành tai cô, nhẹ giọng hỏi:

“Em có khỏe không?”

Toàn thân cô mệt mỏi, cánh tay chỉ có thể níu chặt lấy anh, hé miệng muốn nói lại nhất thời không thể phát ra tiếng nào.

Anh để cho nghỉ ngơi một tí, thất lung lại lặng lẽ cử động, dục vọng nam tính cứng rắn lại bắt đầu ma sát bên trong sâu cơ thể cô. Anh lo hoa huyết của cô nhất thời không thể lập tức thừa nhận sự công kích của anh, nên lại dịu dàng chăm sóc điều chỉnh tốc độ, hai tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve ngực bụng cô, dời lực chú ý của cô.

Tiếp đó, anh thô bạo cử động dục vọng của mình không chút lưu tình ra vào hoa huyết mềm mại nhũn nhủi của cô, cô uốn cong người, không tự chủ hóp bụng lại, rướn về phía anh đang nhiệt tình xâm lược.

Tốc độ của anh lúc nhanh lúc chậm càng khiến cô chìm sâu vào dục vọng, chẳng những tự chủ động rướn người về phía anh, mở rộng chân mà còn không tự giác thúc giục tốc độ của anh nhanh hơn.

“A... Mau một chút... A...” Anh ngậy ngất rống lên một tiếng, cảm thấy hoa huyết ẩm áp của cô ngày càng tiếp nhận nghênh đón anh. Anh không thể ngừng bản thân lại được, chỉ có thể càng lúc càng đem dục vọng vào sâu vào trung tâm hoa huyết ẩm áp.

Từng hồi run rẩy ủa đến, dục vọng trong anh bỗng tăng vọt, rút cục bước vào một bước quan trọng.

Trong chớp mắt, cô chỉ cảm thấy dục vọng nam tính trong hoa huyết bỗng nhiên như một thiết bỏng nóng như lửa, không ngừng bành trướng mà sát lấy cô khiến cho cô hưng phấn bất giác phối hợp với anh.

“Không được... A...” cô đột nhiên hừ lên thành tiếng.

Khoái cảm ào ạt đánh vào toàn thân, cô không thừa nhận nỗi sự tiến công của dục vọng của anh, hoa tâm mãnh liệt co rút, rút cục bị chạm tới đỉnh điểm.

Tiếng rên rỉ của cô hầu như lấy mạng của anh, lưng của anh run rẩy, đem toàn bộ mầm móng của mình phun ra, toàn bộ phóng thích vào tận sâu thân thể cô, khiến cho cô rã rời cả cơ thể, chỉ có thể đầu hàng nghênh đón anh, đồng thời cùng anh đạt tới đỉnh điểm của dục vọng.

Sau đó, hai người cảm thấy mỹ mãn, vô cùng thân thiết ôm hôn, khó có thể chia cách.

Hôm sau, Hoàng Nguyên Cần tinh thần sáng khoái trở lại công ty đi làm, phát hiện cô đang tìm kiếm giấy tờ công việc, đều là công việc một ngày bị lưu lại, hiển nhiên là quản lý thư ký sẽ không dễ yên chuyện việc của phòng tổng giám đốc bị trễ nải, vì thế cô đành phải cố sức mà hoàn thành công tác.

Làm việc được một lúc, cô lại xoa bóp bờ vai đau nhức do ngồi quá lâu, lúc này đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, cô lập tức nhấc máy.

“Văn phòng tổng giám đốc... Xin chào Trần chủ nhiệm, đúng vậy, hiện tại tổng giám đốc không có ở đây... Ngài không cần lo lắng, uy tín của của tổng giám đốc mọi người trong giới đều biết, ngày ấy không bao giờ quên hẹn, ngài cứ yên tâm, đợi lát nữa ngày ấy trở về tôi nhất định nhắc nhở ngài ấy tới quý công ty họp cho lần quảng cáo này... Cái gì? Đến quý công ty làm việc... Ngài quá đề cao tôi rồi, tôi rất thích công việc hiện tại, trước mắt không có ý muốn đổi...” Gọi điện thoại đến là Trần chủ nhiệm của công ty mỹ phẩm lần trước muốn tiếp cận cô, hẳn ta vẫn không để ý tới khí thế của Hoàng Nguyên Cần mà muốn cô đi ăn mánh khác.

Khi cô vừa khách khí từ chối đối phương, một cuộc điện thoại khác lại vang lên, cô mời đối phương chờ, lấy vai phải giữa lấy tai nghe, sau đó vươn tay tiếp điện thoại kia.

“Văn phòng tổng giám đốc... Đúng vậy, Tăng tổ trưởng, tôi lập tức mang tư liệu dự bị qua, mong ngài chờ tôi vài phút.” Cô nhấn nút màn hình, tìm một hồ sơ trong file quản lý, sau đó in ra rồi quay lại với cuộc đối thoại lúc trước.

“Trần chủ nhiệm, cảm ơn sự cất nhắc và ưu ái của ngài, tôi thật sự không có kế hoạch thay đổi công việc, nhưng mà nếu quả thật tôi có ý định đổi công việc thì người đầu tiên tôi liên lạc sẽ là ngài... Đương nhiên, mỗi một cô gái đều muốn xinh đẹp, nếu có thể làm việc tại quý công ty thì đó là vinh hạnh của tôi... Thật ngài, mong ngài đợi tôi một chút.”

Cô lấy tài liệu vừa được in, sau đó lại tiếp máy cuộc điện thoại nội bộ. “Tăng tổ trưởng, tôi sẽ mang tài liệu tới cho ngài. Đúng vậy, tôi sẽ nói với tổng giám đốc, vâng, gặp lại sau.”

Cúp máy, cô lại tiếp tục tiếp cuộc điện thoại đang dở. “Trần chủ nhiệm, để cho ngài đợi lâu... A, ăn cơm?” Thanh âm của cô đột nhiên cao lên, sau đó hít một hơi mới tiếp tục nói. “Tôi... tôi có việc bận vào buổi tối rồi! Hơn nữa gần đây công ty rất bận bịu, buổi tối tôi thường phải tăng ca, có thể cả tuần sau đều bận... vâng, chúng ta hẹn lần sau đi.”

Mãi tới khi cúp máy, cô mới thở dài một hơi. Không nghĩ tới Trần chủ nhiệm của công ty mỹ phẩm lại mời cô đi ăn cơm, hại cô không nghĩ ra có gì từ chối, đành phải nói là phải tăng ca mới tránh được kiếp nạn.

“Cái tên tiểu bạch kiểm kia mời em đi ăn cơm?” Một giọng nói trầm thấp sau lưng cô vang lên.

Hoàng Nguyên Cần mở trừng mắt, nhảy dựng trên chính ghế mình, quay người thì đã thấy Khang Trọng Lâm đứng ở sau lưng mình từ lúc nào, sắc mặt khó đoán trùng mắt với cô.

“Anh đã trở lại.”

“Cái tên tiểu bạch kiểm chết tiệt kia, thời gian đi làm mà cũng dám dụ dỗ người phụ nữ của ta.” Giọng nói của anh tràn ngập ý chiếm hữu.

“Cái gì, tiểu bạch kiểm cái gì?” Là chỉ Trần chủ nhiệm à?

“Là tên tiểu bạch kiểm lần trước ngay trước mặt anh tán tỉnh em.” Khang Trọng Lâm chưa giọng mà nói. “Em bị khuôn mặt trắng của hắn hấp dẫn à?”

“Tướng mạo của Trần chủ nhiệm rất ưa nhìn, nhưng anh ta tán tỉnh em chỉ là chuyện đùa thôi!” Mời cơm thì có thể là thật, chứ muốn tiếp cận cô thì chỉ

nói cho có cớ. Cô cũng không phải là đồ ngốc, vẫn có thể nhận ra ai nói thật, ai nói đùa.

“Em lại có thể cho rằng loại như hấn ta ưa nhìn à?” Sắc mặt anh trầm lại. “Chẳng lẽ em không biết cái gì gọi là ngoài thì tô vàng nạm ngọc, trong thì thối rữa sao? Theo anh thấy, hấn ta chính là cái loại tiểu bạch kiểm chỉ trông vào dạ mặt để kiếm com mà thôi.”

Cô nhún vai.

“Ngay cả một chút khả năng nhìn người em cũng không có sao?” Anh nhú mày cố gắng áp chế lửa giận.

“Anh tức giận à?” Cô ngây ngốc nhìn gương mặt hung ác của anh, kiên trì ăn ngay nói thật. “Thì anh ta đạt tiêu chuẩn mà, gương mặt ưu tú, hơn nữa, vẻ bề ngoài lại phù hợp với công việc, chuyện này chả có gì không tốt. Giống như anh vậy, tướng mạo cũng rất đẹp, cho nên khiến cho anh được nhiều người chú ý, cho nên mới được gọi là Kim Đồng của giới quảng cáo.”

“Em có thể so ngang anh với cái tên tiểu bạch kiểm kia à?” Anh đến gần cô, cúi đầu nhìn hai gò má trắng hồng mướt mà của cô, có cảm giác muốn bóp chết cô ngay lập tức.

“A... Không phải!” Cô không tự chủ được khua tay phủ nhận, tiện đà cười gượng vài tiếng, gió chiều nào phải theo chiều đó. “Theo em thấy, vẻ bề ngoài của anh rất đẹp, hơn nữa rất thu hút, hàm chữ nét thông tuệ.”

“Em thật sự cho rằng anh rất đẹp trai?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Cô cố gắng tăng mạnh giọng điệu khi gạt đầu, nhanh chóng bày ra cho anh một nụ cười cổ vũ. “Nếu không phải anh đã có công việc này, đã sớm làm mình tỉnh tóa sáng rồi, Vương Lực Hoành, La Chí Tường, Trần Quan Hi có là gì, ngay cả Lương Hướng Vĩ, Mã Anh Cửu, Trương Hữu Bách cũng còn kém anh.”

“Anh còn chưa đến ba mươi, Lương Hướng Vĩ đã năm mươi, Mã Anh Cửu cũng gần sáu mươi rồi, em so sánh như vậy hơi thái quá.” Anh lạnh lùng liếc cô.

“Ừ ha.” Cô nháy mắt mấy cái, thông minh ứng tiếp. “Nhưng mà mị lực nam tính của anh tương đồng với họ.”

Anh nhướn mắt, đột nhiên muốn cười. Ai nói chỉ có phụ nữ thích nghe lời ngon ngọt, ngay cả đàn ông cũng thích được ca ngợi.

Cô đứng ở một bên nhìn sắc mặt của anh, nhanh chóng đổi sang chuyện chính sự. “Tổng giám đốc, kế ước hợp đồng quảng cáo của công ty mỹ phẩm đã được một nửa, mấy ngày tới có nên hẹn một cuộc hẹn để đàm phán tiếp?” Hy vọng anh lấy sự nghiệp làm trọng, sẽ không như lần trước bỗng nhiên nửa chừng thay đổi thời gian.

Anh âm trầm nhìn chăm chăm cô một hồi lâu sau đó mới gạt đầu. “Mấy ngày tới có về rảnh, sắp đặt một ngày hẹn đi.” Đến lúc đó nhất định anh phải “xử” cái tên tiểu bạch kiểm kia từ tể.

“Tốt.” Cô cảm thấy thật vui vì mình lại hoàn thành một mục tiêu.

“Còn nữa, lần sau cái tên tiểu bạch kiểm kia lại gọi tới, em cứ chuyển trực tiếp cho anh.” Anh không hề che dấu sát khí trong giọng nói.

“...A, vâng.” Tuy rằng không hiểu tại sao, nhưng cô vẫn gạt đầu.

“Còn nữa, em vào văn phòng anh một chút.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Hoàng Nguyên Cẩn buồn bực đi theo Khang Trọng Lâm vào văn phòng, không nghĩ tới cánh cửa văn phòng vừa khép lại, anh đột nhiên xoay người áp cô lên tường, hai tay bắt đầu du hành trên thân thể cô.

“Làm gì vậy? Bây giờ đang là thời gian làm việc!” Cô gắt giọng.

“Là em có ý chọc tức anh.” Anh liếm mặt của cô. “Trăm ngàn lần em cũng đừng mong đi chỗ khác.”

“Em không dám.” Về mặt cô vô tội, hai tay muốn đẩy anh ra, nhưng lại đối với sự chủ động tiếp cận của anh có phần vui mừng.

“Đồng ý với anh, lần sau không nhận điện thoại của tên tiểu bạch kiểm kia nữa.” Bàn tay tà ác của anh lướt tới trước ngực của cô, ôm lấy bầu ngực.

“Được thôi!” Trái tim cô nện mạnh từng nhịp, trong lúc anh nhẹ nhàng vỗ về trên đầu khiến cho cô nhất thời mất đi sức chống cự, toàn thân trở nên ngày càng mềm yếu.

Anh vừa hôn đôi môi đỏ mọng của cô, một tay thì cách lớp quần áo vuốt ve bầu ngực trắng nõn, một tay còn lại trượt xuống bên hông cô sờ soạng. Da thịt non mềm khiến cho anh lưu luyến không muốn buông.

Cô bị anh sờ soạng đến ngứa ngáy khó chịu, nhìn không được mà run nhẹ nhẹ. Chỉ chốc lát sau, tay của anh đã lôi áo cô tuột ra tìm được khóa kéo của chiếc váy ngắn, giữa lúc cô còn đang mơ màng, lập tức cố bỏ nút thắt và khóa kép, nhẹ nhàng cởi váy ngắn của cô ra.

Anh mê mẩn nhìn thân thể tuyệt đẹp của cô, lúc này nửa thân dưới của cô đã bị anh lột mất chiếc váy, chỉ còn lại chiếc quần lót mỏng manh, gần như trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy khu vườn nồng đậm ở chốn tư mật xinh đẹp kia.

“Thật đẹp...” Anh không kiềm chế được vờn ngón tay, nhẹ nhàng chạm đến nơi bí mật của cô.

Cô mở to hai mắt mê mẩn, nhìn chăm chú vào con người sâu thẳm của anh, thân thể trần trụi dưới cái nhìn nhiệt tình của anh mà nóng lên, bỗng cảm thấy thẹn thùng mà đưa tay che mặt.

“Em ướt rồi...” Đầu ngón tay anh truyền đến cảm giác ướt át, hô hấp cũng trở lên dồn dập hơn.

Cô nhắm mắt lại, cảm giác từ trong sâu thẳm cơ thể dưới sự trêu chọc của ngón tay anh mà tràn ra một lượng lớn chất lỏng, hơi thở ngày một thêm tăng, cũng không kiềm chế được mà lộ ra vẻ mặt quyến rũ.

Yết hầu khô khốc làm anh nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, tiếp theo, anh kéo quần lót của cô xuống, khiến cho nơi tư mật của cô lộ ra không còn sót lại gì.

“Phản ứng của em thật thành thật.” Anh không khỏi mỉm cười, lại một nữa vờn ngón tay trêu chọc đóa hoa nơi cây cối um tùm kia.

“A...” Cảm giác ẩm ướt mềm nhẵn đến tuyệt vời trực tiếp truyền tới từ bên dưới cơ thể khiến cô không khỏi rên rỉ thành tiếng.

Anh cúi đầu chăm chú nhìn cảnh ngón tay mình trêu chọc đóa hoa mẩn cảm của cô, giữa tiếng rên rỉ yêu kiều của cô, một ngón tay khác cũng gia nhập cuộc chiến, hai ngón tay cùng nhau phát động thế tấn công, trực tiếp nhu lộng đóa hoa sắc phấn hồng của cô. Chỉ trong chốc lát, anh phát giác lòng bàn tay mình truyền đến cảm giác ẩm nóng, hóa ra là trong cơ thể của cô đã tràn dịch lỏng ra khắp bàn tay anh.

“Nhẹ một chút...” Cô nhắm mắt lại cả người run run.

Anh thở dốc dồn dập, tiếp đó ngồi xổm xuống cúi người liếm lên hoa viên bí mật của cô.

Cảm giác khoái cảm run rẩy từ hạ thể của cô nhanh chóng truyền đến toàn thân, khiến cô run rẩy mãnh liệt, mở to mắt mới phát hiện anh đang liếm láp lên đóa hoa mẩn cảm của cô.

“Không nên...” Cô hoảng sợ, theo bản năng đẩy anh ra.

Anh chặt chẽ kiểm trụ thất lưng của cô, để cho cô ngồi vững trên bàn làm việc, đầu lưỡi linh hoạt liếm mạnh lên bề mặt đóa hoa, lúc mạnh lúc nhẹ, khiến cho cô không khỏi uốn cong thân mình thét chói tai.

Ngoài đầu lưỡi quấy phá, anh lại còn duỗi ngón trỏ mà nhẹ nhàng chạm vào nhụy hoa đang căng lên ở phía trước, khiến cô kinh ngạc mở to mắt, cảm thấy toàn thân bần rần, không tự giác đóng đưa cái mông.

“Không... A...” Cô vặn vẹo thân mình, nhưng lại không tự giác phát ra những âm thanh hưng phấn.

“Ngoan, đừng nhúc nhích...” Một tay anh kiểm trụ eo nhỏ của cô, chẳng những vẫn vờn đầu lưỡi đảo liếm, lại càng vờn ngón tay trêu chọc đóa hoa đỏ tươi.

Trong lúc cơn yêu kiều rên rỉ, ngón trỏ của anh đột nhiên tiến vào hoa huyệt ướt át, chậm rãi mấp máy đi vào, khiến cô bật ra tiếng thét chói tai, ngón trỏ tiến sâu vào rất nhanh khiến cho hoa huyệt co thắt, đầu lưỡi cũng thừa dịp đảo quanh vách tường mềm mại.

Cô làm sao chịu được sự trêu chọc thân mật như thế, run rẩy dữ dội lúc càng rên rỉ nhiều hơn. Chất lỏng trong cơ thể tràn ra ngày một nhiều, sâu trong hoa huyệt truyền đến từng cơn co thắt rất nhanh, cả người cô run run, đầu óc trống rỗng.

Tiếng rên rỉ của cô rốt cục làm anh không chịu nổi dục vọng đang tích tụ ở hạ thể, chậm rãi đứng lên, nhìn thật sâu vào người con gái đang thở dồn dập phía trước, sau đó thông dong cởi quần áo toàn thân, sau đó lại đem áo sơ mi và Bra trên người cô cởi sạch.

Hai thân thể trần trụi đối diện với nhau, tình dục nóng bỏng làm cho hơi thở cả hai ngày càng tăng. Anh cúi xuống ôm lấy toàn bộ thân thể mềm mại ẩm nóng của cô, cô cũng vờn cánh tay, siết chặt lấy anh.

“Anh yêu... Nhanh lên...” Cô nhắc đùi, ôm lấy phần eo của anh.

Anh lại đem dục vọng nam tính của mình dùng phía trước hoa huyết, cẩn thận cọ xát lên đóa hoa. Cảm giác ngứa ngáy tê dại làm cho cô lại rên rỉ một lần nữa, không tự giác mà đóng đưa mộng hy vọng có thể tiếp nhận anh tiến vào.

“Chờ một chút...” Anh cắn chặt răng ức chế lại khoái cảm mãnh liệt, chỉ để cho dục vọng đã sớm sục sôi nóng của mình tiếp tục dán phía trước hoa tâm khiêu khích cô, cô lay động mộng ý đó khiến cho dục vọng kiên định kia sâu nhập vào, nhưng anh lại cố tình trong lúc cô rướn tới lại thoái lui, khiến cho cô khó chịu, rên rỉ ở bên tai anh.

“Anh yêu, nhanh lên...” Cô thở gấp, thiếu chút nữa nói không thành tiếng.

“Như thế nào?” Anh cắn răng, dường như không thể thừa nhận giọng nói mềm nhẹ dụ dỗ của cô.

“Tiến vào... Nhanh lên...” Cô ôm chặt lấy thắt lưng anh, một tay vuốt ve đầu ngực của anh khiến cho dục vọng của anh bùng lên đến tột đỉnh.

Giữa thanh âm yêu kiều của cô, anh cử động thắt lưng, đem dục vọng kiên định tiến vào hoa huyết ầm ập ướt át của cô.

“A...” Khoái cảm vô cùng phong phú khiến cho cô phát ra thanh âm thỏa mãn.

Anh cử động tiếp tục đưa dục vọng bùng bùng phần chân của mình xâm nhập hoa huyết, tiến thẳng vào hoa tâm, tứ chi của cô ôm chặt lấy anh, không ngừng yêu kiều phát ra những lời vô nghĩa.

“Thoải mái sao?” Anh đóng đưa mộng.

“Thích.” Cô ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói.

Cô xụi lơ trên bàn, tứ chi cuốn lấy anh, anh cúi người ôm lấy mộng cô, đem dục vọng kiên định thâm nhập thật sâu vào trong hoa tâm của cô.

“A... Thật thoải mái... sâu một chút...” Cô lại rên rỉ, nhẹ nhàng “ừm” thành tiếng dễ nghe, khiến cho động tác của anh càng kịch liệt, luật động không ngừng trong cơ thể cô.

Giữa cao trào, anh đột nhiên dừng lại, dịu dàng lật người cô lại, để cho cô ghé người lên trên bàn.

“Làm sao vậy?” Về mặt cô hoang mang, hai mắt mơ màng không hiểu quay lại nhìn anh.

“Chúng ta đổi tư thế, sẽ có khoái cảm mới lạ.” Vừa nói xong, anh lại lấy dục vọng kiên định của mình nhắm ngay hoa huyết của cô, thâm nhập thật sâu vào trong.

“A...” Thanh âm rên rỉ của cô ngày một cao, đã quên hết ngưng ngừng, chỉ còn rên rỉ theo bản năng.

Hoa huyết ướt át mà ầm ập làm cho dục vọng của anh càng thêm điên cuồng, phần thân nam tính không ngừng co thắt. Anh cảm thấy dục vọng của bản thân càng lúc càng bị hoa huyết xiết lấy, khiến cho anh gầm lên đầy thoải mái.

Anh mãnh liệt đóng đưa mộng, hai tay xiết lấy thắt lưng của cô, đồng thời ưỡn căng thắt lưng của bản thân về phía cô, khiến cho dục vọng không ngừng thẳng tiến sâu vào trong hoa huyết.

Âm thanh va chạm của thân thể làm cho hai người chìm đắm trong khoái cảm, cô không biết được đầu óc mình trống rỗng bao nhiêu lâu, cuối cùng chỉ cảm thấy phía dưới cơ thể đang chảy ra không biết bao nhiêu mật dịch.

“Không được... A...” Sau bao triển miên, cảm giác khoái cảm cuồng bạo thổi quét đến, rốt cục anh chịu không được, ngang tàn đem dục vọng cắm sâu vào trong hoa tâm, sau đó đem mầm móng dục vọng trực tiếp phóng thích vào trong cơ thể cô.

“A...” Cả người cô run rẩy, cũng theo tiếng rống của anh mà phát ra những tiếng rên rỉ thật dài.

Một lúc sau, hai tay anh chống lên bàn, vô lực dựa vào trên lưng của cô, tuy rằng hô hấp dồn dập, thở phì hò, nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng vui vẻ, toàn thân sáng khoái.

Sau đó, anh đứng lên, ôm lấy cô đang mềm nhũn ngồi trên bàn, giúp cô đứng dậy đối mặt với anh.

“Có khỏe không?” Anh ôm lấy hai gò má cô, cẩn thận hỏi.

“Ừm.” Cô thở hắt ra, chỉ có thể tựa vào người anh.

Nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, anh dịu dàng lau đi mồ hôi trên trán cô, cũng nâng cằm của cô lên, lưu luyến hôn lên môi cô. Cô chủ động vươn đầu lưỡi phối hợp với anh, hai tay ôm chặt thắt lưng của anh.

Ôm nhau vô cùng thân thiết một hồi, anh buông cô ra, để mặc thân mình trần trụi thu nhặt văn kiện trên mặt đất. Cô nhảy khỏi cái bàn, cầm lấy quần áo

của chính mình mặc vào, khi phát hiện anh bình thân thu nhậт văn kiện, cảm thấy rất buồn cười, nhin không được mà cười thành tiếng.

“Cười cái gì?” Về mặt anh hồ nghi.

“Không có... Em chỉ cảm thấy nhìn anh như vậy rất... tốt.”

Sau khi hiểu cô cười gì, lòng anh lại mạnh động, cổ ý tà ác vẩn cổ và thất lưng, khiến cho phần dục vọng bên dưới cũng vì vậy là lay động, biến hóa.

“Anh đừng có lộn xộn, mau mặc quần áo vào nhanh lên.” Mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng cô vẫn không thể thôi nhiệt tình nhìn anh.

Nhìn cô cố tỏ vẻ thân nhiên, dục vọng của anh lại bùng lên, thuận tay vắt bỏ văn kiện, bước tới hôn lên đôi môi căng mọng ướt át của cô.

“Ừm.” Môi của cô lại một lần nữa bị anh hôn liếm.

Vừa hôn cô, tay anh lại tiếp tục trêu chọc bầu ngực trắng nõn.

“Buông ra, đừng vậy nữa, như vậy chúng ta không biết khi nào có thể kết thúc.” Cô ngượng ngừng đẩy anh ra.”

“Tại em lại dụ dỗ anh...” Anh chế trụ cánh tay của cô, thấp giọng nói.

“Em đâu có!” Cô đỏ mặt ngập ngừng nói.

Anh cũng không trả lời, mà cũng không chịu buông tha, ôm chặt lấy cô, hay tai lại di động trên thân thể trần trụi của cô.

Anh ôm chầm lấy thất lưng của cô, lồng ngực dày rộng ép chặt lên ngực cô, hai tay dùng sức vuốt ve mông cô, rồi lại trở nên nhẹ nhàng.

Cô không cự tuyệt dịu dàng của anh, toàn thân dán lên người anh, không ngừng rên rỉ. Nhìn thấy cô ngoan ngoãn bám lấy anh, anh được một tác lại muốn tiến một thước, ngón tay di chuyển về phía trước, ngón trỏ và ngón giữa lại trêu chọc đóa hoa ướt át bên dưới.

“A...” Dấu vết hoan ái ban nãy vẫn còn nên đóa hoa đã trơn trượt ẩm ướt sẵn, dưới sự trêu đùa của anh, cô không nhịn được đóng đưa thân mình.

Anh dịu dàng nhìn về mặt quyến rũ của cô, bầu ngực cô thật căng tròn, nụ hoa phía trước nở căng, tựa như một đóa hoa đang bùng nổ. Anh đưa tay vuốt ve nụ hoa căng tràn đó, nhìn chăm chú nó đang dần dần sưng lên, tiếp theo dùng ngón cái và ngón trỏ vuốt ve nó, khiến cho nụ hoa càng lúc càng sưng to lên.

Không để cho anh độc diễn một mình, cô hít một hơi thật sâu, cảm lấy vật đàn ông thô to của anh.

“Sờ anh...” Anh chụp lấy tay cô, dụ dỗ cô xoa bóp.

“Như vậy sao?” Tay cô nhẹ nhàng xoa bóp từng chút một gây nên cảm giác khoái cảm mạnh mẽ, tim ngày càng đập mạnh hơn.

“Ừm... Thật thoải mái, dùng sức một chút...” Dục vọng của anh dưới sự vuốt ve của cô ngày càng cứng rắn, uy vũ.

“Liếm anh đi...” Anh ấn cô ngồi xồm xuống, đem dục vọng đến trước mặt cô, cổ ý đưa đẩy mông, ý muốn cô liếm lấy dục vọng của mình.

Lúc anh dịu dàng dụ dỗ, cô chân chừ hé miệng, vờn đầu lưỡi liếm một chút dục vọng nóng bỏng kia.

Toàn thân anh run lên, phát ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Tiếp theo, cô đột nhiên ngậm lấy toàn bộ dục vọng của anh vào miệng, anh run lên, khoái cảm ướt át ẩm áp khiến cho toàn thân anh mềm yếu, hơn nữa khi cúi đầu nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô đang ngậm lấy dục vọng của chính mình, dục vọng giống đực trong anh bùng lên dữ dội, ngày càng tích tụ, càng thêm cứng rắn.

Cô vừa mút vừa liếm dục vọng của anh, khiến cho toàn thân anh mềm yếu, sắp không thể thừa nhận khoái cảm cực hạn này.

“Không được.” Anh nhắm mắt lại, chờ đợi từng cơn bão khoái cảm thổi quét qua toàn thân

Sau đó, anh kéo cô đang ngồi đến bên cạnh sofa gần bàn làm việc, đặt cô nằm xuống ghế dài. Tiếp theo, không hề báo trước, anh nâng hai chân cô lên, quỳ gối trên sofa, trực tiếp lấy dục vọng kiên định của mình vọt vào trong hoa huyết ẩm áp ướt át của cô.

“A...” Thân mình cô cong lên, đầu ngửa về sau, thét chói tai, tứ chi quán lấy cơ thể anh.

Anh nhìn thấy sự chủ động của cô, cũng không hề do dự, lại ấn mạnh mông, đem toàn bộ dục vọng sâu nhập vào trong hoa huyết.

“A, ôi...” Cô thở dốc, rên rỉ thành tiếng.

Dục vọng bị hoa huyết vây trụ thật sâu bên trong khiến anh không khỏi hít sâu một hơi, cảm thụ được chính dục vọng từ bản thân cô, anh lại cử động thất lưng, khiến cho dục vọng chạm thẳng vào sâu hoa tâm, khiến cho tim cô đập gia tốc vì cảm giác tình dục khó nhịn.

“Thật tuyệt... Anh vừa vừa thôi...” Cô tròn tròn hai mắt, nhin không được kêu lớn.

Hai tay anh ôm lấy hai bầu ngực cô, không tự chủ được đong đưa mông. Hoa huyết của cô ảm áp lại ảm ướt, anh không gấp rút di chuyển mà ngược lại vẫn nhẹ nhàng chậm rãi đến co thắt. Đường như là muốn tra tấn cô, anh chỉ lui ra, rồi lại tiến vào, động tác thông thả dị thường.

“Nhanh lên...” Chất lỏng từ trong hoa huyết ngày càng tuôn trào một nhiều, làm cho hạ thể của cô khó chịu, khiến cho không khỏi cử động đón lấy cơ thể anh, hy vọng động tác của anh nhanh lên.

Lúc nghe thấy tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu của cô, anh không phụ mong muốn của cô, thay đổi tốc độ rất nhanh, thoát ra thoát vào, khiến cho cô không tự chủ được mà thét lên những thanh âm vô nghĩa, hai tay hai chân tóm chặt lấy anh.

Ngực anh phập phồng, cơ thể căng thẳng, mông không ngừng động, cảm giác được dịch mật của cô tràn ra ướt đầm cả hai.

Cô suy yếu nằm trên sô pha, toàn thân giật lên kịch liệt. Trong lúc anh mãnh liệt tiến vào, khoái cảm tích lũy ngày một nhiều, khiến cô nhin không được rên rỉ. Tiếp theo, anh động nhiên ngòai thẳng dậy, hai tay vòng ôm lấy cô, nhưng hai người vẫn dán chặt vào nhau.

Anh ôm cô, ngòai ở trên sô pha, để cho cô ngòai ở trên người mình, biến thành nữ trên nam dưới.

“Em cử động xem nào.” Anh muốn cô cử động.

Cô ngòai thẳng lại, lắc lắc mông mỗi một lần ngòai thụt xuống, dục vọng kiên định của anh lại mạnh mẽ chạm vào hoa tâm, khiến cho cô hưng phấn cực điểm, thân mình không tự chủ ngã về phía sau, đồng thời run rẩy kịch liệt.

Anh ngòai trên sô pha, hai tay xoa bóp bầu ngực trắng nõn của cô, thỉnh thoảng dùng sức niết mặt một nụ hoa sung đỏ, còn vưon đầu lưỡi mà nhẹ nhàng liếm láp.

“A...” Toàn thân cô như lửa nóng, cảm thấy sâu trong hoa huyết đang mãnh liệt co rút, toàn thân không tự chủ được co rúm lại.

Đột nhiên, anh lại ôm cô thay đổi tư thế, khiến cho cô lại nằm xuống sô pha sau đó thẳng tiến vào sâu trong hoa huyết của cô.

Anh thờ phỉ phò, nhưng vẫn ra sức tiến vào, hoa huyết của cô trong lúc ân ái kịch liệt mà không ngừng co rút chặt hơn, hai người siết chặt lấy đối phương.

Rốt cục, dục vọng của anh căng tràn để tới đỉnh. Một dòng dịch nhiệt phóng thích, hai người đạt tới cao trào...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Thời điểm gần cuối tuần.

Bình thường giữa trưa, tại phòng nghỉ ngơi của công ty luôn có cảm giác thanh nhàn, mọi người ăn cơm, nên cũng ít người ở lại trong văn phòng, một trong số ít người đó có Hoàng Nguyên Cần.

Sau khi tổng giám đốc tới hội nghị đã dặn dò cô phải đăng tải nội dung cuộc họp lên mạng, cô đành phải tận dụng thời gian nghỉ ngơi đẩy nhanh tốc độ, đành ăn bánh bao cho tiện.

“Tôi là Hoàng Nguyên Cần.” Di động vừa vang lên, Hoàng Nguyên Cần lập tức nhận máy.

“Tiểu Cần? Anh là Tân Khải.”

Vừa mới cắn một miếng bánh, Hoàng Nguyên Cần không khỏi ngạc nhiên, lập tức kêu lên kinh ngạc:

“Là đàn anh Tân Khải sao, sao anh lại gọi cho em, không phải anh đang ở Anh sao?”

Tân Khải là đàn anh khóa trên của Hoàng Nguyên Cần thời đại học, vài năm gần đây thường liên hệ qua lại.

Từ microphone truyền đến tiếng cười. “Anh đã về nước quyết đấu một trận.”

“Anh về lấy bằng học vị nghiên cứu à?” Hoàng Nguyên Cần cười vui vẻ. “Chúc mừng anh.”

“Buổi tối rảnh không?”

“Mời em ăn cơm à?” Hoàng Nguyên Cần nói không ngừng. “Hề là anh mời thì em sẽ rảnh rồi tùy thời điểm anh mời.”

Tân Khải nhin không được cười to. “Hơ, hẳn là em mời anh mới đúng chứ.”

“Cũng có thể!” Hoàng Nguyên Cần cười hi hi. “Nhưng mà hiện tại đã là cuối tháng, em chỉ có thể mời anh ở mấy quán ven đường, nếu anh không ngại, đương nhiên có thể lúc nào cũng được! Đến lúc đó, chúng ta vừa ăn cơm, vừa tận hưởng gió cát trên đường thổi vù vù tro bụi hoặc giấy rác vào bát của anh nha!”

“Rất khoa trương, nghe thật là vô cùng thể lương.” Tân Khải cười.

“Cho nên, cuối cùng vẫn là anh nên mời cơm em đi!” Hoàng Nguyên Cần dày mặt nói. “Nhưng mà, em cũng không phải là kẻ chỉ biết ăn của người khác. Chờ tháng sau em lĩnh lương, anh muốn ăn tiệc buffet khách sạn cao cấp 5 sao em cũng chiêu đãi, được không?”

“Tiệc buffet cơ à, có cần khoa trương thế không?” Hoàng Nguyên Cần tặc lưỡi cười. “Đương nhiên, đến lúc đó em sẽ để anh tới một cái bàn thật to trên đường cái, nhưng đến lúc đó sợ là sẽ có rất nhiều người lang thang chạy thôi ăn cùng với anh nha, anh cũng nên thông cảm.

“Hình như anh đã gặp nhầm thương tặc?”

“Đây có, chỉ là chọn nhầm đàn em thôi.” Cô nói giọng dễ nghe.

Tân Khải cười ha ha ở bên kia. “Xem ra, em uy hiếp rồi dụ dỗ như vậy, anh không mời em ăn cơm thì thật uổng phí.”

“Biết là tốt rồi.”

“Vậy được rồi!” Tân Khải luôn không đối phó được với cô đàn em này. “Em muốn ăn cái gì thì quyết định đi!”

“Vây... chúng ta đi ăn đồ ăn Nhật Bản đi!”

Tân Khải không thể không cười. “Xem ra túi tiền của anh sẽ tổn thất không ít.”

Hoàng Nguyên Cần cười ha ha, mãi tới lúc ngắt máy, cô mới cắn tiếp một miếng bánh bao, tiếp tục cố gắng ngồi trước máy tính hoàn thành tư liệu cho tổng giám đốc.

Màn đêm buông xuống, khắp nơi trong thành phố phồn hoa là xe cộ nườm nượp.

Hoàng Nguyên Cần từ lúc giữa trưa nhận được điện thoại của đàn anh đã rất mong chờ lúc tân tâm, bởi vì buổi trưa cô chỉ ăn có một cái bánh bao, được vài giờ đã đói tới mức bụng muốn dính vào lưng, may mắn là hôm nay không tặng ca, cho nên tới giờ tan tầm, cô lập tức đi đến nhà hàng Nhật Bản như đã hẹn.

Nhà hàng Nhật Bản yên tĩnh, từng gian trong nhà hàng đều có nhiều chủ đề đặc sắc khác nhau, hiện tại cả hai ngồi trong một gian phòng không những hòa nhập truyền thống và hiện đại mà còn pha thêm vẻ đẹp Đông Phương qua các bài trí theo nguyên tố lưu hành, tạo nên một phong cách tao nhã.

Hoàng Nguyên Cần như là quý đối đầu thai nhồm nhoàm ăn món tôm chiêm giòn, lộ ra biểu tình thỏa mãn, khiến cho Tân Khải ngồi ở phía đối diện nhin không được hỏi:

“Bộ mấy ngày mấy đêm rồi em không ăn à?”

“Người ăn nhiều thì mới có thể lực.” Cô vừa ăn vừa nói, dù sao cô và Tân Khải quen biết cũng đã lâu, ở trước mặt anh không hề thấy ngại hay xấu hổ.

“Cũng nên ăn thêm mấy món này.” Tân Khải gấp cho cô thêm vài món, nhưng bản thân lại không ăn mấy.

Đến lúc “xử” xong món tôm, cô mới nâng cốc nước trái cây lên chúc mừng Tân Khải.

“Đàn anh, chúc mừng anh mới về nước.”

“Cám ơn.” Anh uống một ngụm hết rượu trong cái chén nhỏ.

“Tuy rằng em nói muốn ăn đồ ăn Nhật Bản, nhưng anh lại dẫn tới cái chỗ cao cấp thế này, xem ra giá cả không thấp, ngại quá, khiến anh tốn kém rồi.”

“Có gì đâu.” Tân Khải tỏ vẻ thú vị cốc đầu cô.

“Em luôn rất hiểu biết đó.” Cô cười hi hi nói. “Em biết anh vẫn luôn thích ăn ngon, những món bình dân không vừa miệng anh, cho lên lần sau anh đói bụng muốn tìm người ăn cùng có thể thuận tiện mời em.”

“Em không thấy mình quá ranh ma sao?” Anh cười mắng.

“Không không không. Là em đang kích thích chi tiêu.” Cô nhìn hai đĩa trống trên bàn, rất đắc ý mình đã ăn sạch đồ trong đó.

“Em cứ ăn như vậy, anh sẽ phá sản.” Anh làm bộ lo lắng mà nói.

Tâm tình của cô tốt nên đầu võ mồm với anh. “Không ăn sống trên đời còn có ý nghĩa gì?”

Anh nở nụ cười. “Thật nhiều có.”

“Đúng rồi, đàn anh, sau khi anh về nước có kế hoạch gì chưa?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Kế thừa gia nghiệp.” Anh lạnh nhạt nói.

“Ồ!” cô tròn to mắt. “Vậy cũng có một ngày anh sẽ trở thành chủ tịch à? Thật tốt, không ngờ trong xã hội này em cũng quen được một vị chủ tịch thật sự.” Lúc ở đại học cô cũng không rõ lắm về gia cảnh của Tân Khải.

“Cái gì mà thật giả?” Tân Khải nhin không được cảm thấy buồn cười.

“Nhưng vậy chứng tỏ là em được thơm lây.” Cô cười tới vui vẻ. “Tốt xấu gì em cũng là bạn của chủ tịch Tân Khải tương lai, cũng sẽ được tiếng sau này!”

“Miệng thật là ngọt.” Anh nhìn cô vui vẻ. “Em còn muốn ăn gì không? Cứ tự nhiên.”

“Yên tâm, vừa nãy khi anh đi WC, em đã gọi rất nhiều món, đợi lát nữa mới có thể mang lên.” Cô cười vui hi hi nheo mắt mấy cái. “Như vậy anh sẽ phát hiện anh bị em ăn đến suy sụp.” Chỉ chốc lát sau, cửa gian phòng mở ra.

“Chúng tôi mang đồ ăn tới.” Một nữ phục vụ xinh đẹp mang hai bàn đồ ăn vào, ngay sau đó lại có ba cô gái khác bưng thêm món ăn vào.

“Rốt cục em gọi bao nhiêu món?” Tân Khải nhìn bàn đầy đồ ăn, không nhin được bật cười, chỉ có cô bé đàn em này là luôn thẳng tắp, chưa bao giờ quanh co lòng vòng với anh, nói muốn ăn sạt nghiệp anh thì thật sự kêu thức ăn đủ cho một bàn năm người.

“Vừa đủ thôi!” Cô ân cần rót rượu cho Tân Khải, cũng rót cho mình một ly nước trái cây. “Đàn anh, chúc mừng anh về nước, đàn em đây kính anh một ly. Ngoài ra, em đã gọi thật nhiều đồ ăn, nghe nói thịt bò này rất ngon và bổ, chẳng những ướp dầu đều, còn tươi ngon, chỉ cần ăn một miếng nhỏ cũng rất ngon. . . Ăn nhiều một chút, đừng khách khí.”

Anh sững sốt không nhin được bật cười. “Hóa ra, mụm hoa dăng phật là chỉ người như thế.”

“Thứ tốt sẽ giới thiệu cho bạn bè tốt cùng chia sẻ.” Cô cười hi hi, nháy mắt mấy cái.

Cùng lúc này, trong một gian khác vì trong gian không còn đủ chỗ, ngoại trừ dụng cụ phục vụ cho bữa ăn còn lại mọi thứ phải bị dọn đi, ngay cả cửa cũng không thể khép, khiến cho tiếng trò chuyện ồn ào vang ra. Những thức ăn nổi tiếng trong quá như thịt đông, cua hấp, vịt quay, tôm hấp lá trà, những món đậm thuộc loại ngon nhất đang được dọn đầy các bàn, khiến cho mọi người chưa ăn đã cảm thấy no mất. Tầm chín giờ, sau khi dùng cơm xong, Khang Trọng Lâm và phó tổng của Sở Duyên Vũ và một vài chỉ quản của công ty cùng nhau ra về.

Hôm nay vì chúc mừng công ty ký được một hợp đồng tốt, cho nên Khang Trọng Lâm muốn mời khách, dưới sự chuẩn bị tỉ mỉ của anh, bữa tiệc tràn ngập mỹ vị, khiến cho người thưởng thức đánh giá rất cao, cả khách lẫn chủ đều vui mừng.

Sau khi tạm biệt đồng nghiệp, Khang Trọng Lâm và Sở Duyên Vũ đi về phía bãi đỗ xe, chuẩn bị đưa Sở Duyên Vũ về nhà. Bởi vì xe của Sở Duyên Vũ gần đây phải đi bảo dưỡng, cho nên đều phải bắt taxi đi làm, nhưng vì hôm nay người làm chủ là Khang Trọng Lâm, nên anh quyết định làm người tốt chở Sở Duyên Vũ về nhà.

“Cậu về thẳng nhà à?” Khang Trọng Lâm tùy ý hỏi Sở Duyên Vũ. “Không tới chỗ bạn gái sao?” Chuyện tình yêu của Sở Duyên Vũ như câu chuyện mờ, đại khái cứ mỗi quý lại đổi một người bạn gái, có thể cho là kẻ đa tình, hay lưu luyến nơi bụi hoa.

“Đúng vậy! Gần đây ngày nào cũng gặp mặt, không chịu nổi.”

Anh liếc mắt nhìn Sở Duyên Vũ đầy gian tà, sau đó lại chuyển xuống nhìn hạ thân của anh ta. “Cậu bị yếu à, sao lại không chịu nổi? Thế thì sao có thể như lời người ta từng nói một đêm bảy lần chứ?”

“Cậu đừng có hiểu sai.” Sở Duyên Vũ kiêu ngạo nhưng lại bất đắc dĩ mà thờ dài. “Chỉ là gần đây bạn gái suốt ngày hỏi tôi có yêu cô ấy không, tôi nói yêu thì cô ấy lại tiếp tục truy vấn là yêu bao nhiêu, tôi nói tôi yêu cô ấy sâu như biển, cô ấy lại mắt ngân ngấn nước lên án tôi gạt cô ấy, mỗi ngày nào loạn như vậy thật sự không chịu nổi.”

Khang Trọng Lâm nhin không được cười ha ha.

“Phụ nữ thật sự rất kỳ quái, vừa mới bắt đầu thì cô ấy nói yêu chúng ta không cần đáp trả cho nên mới ở bên chúng ta, nhưng ở chung một thời gian, lại bắt đầu muốn chiếm hữu chúng ta. . . Tôi là nhân vật thế nào, có thể để cho một người phụ nữ trối mình sao.”

“Ai bảo trêu vào các cô ấy, nếu lòng cậu trong sạch như nước, sẽ không có việc này.”

“Tâm trong như nước? Đối với đàn ông chỉ là chuyện nhảm nhí.” Sở Duyên Vũ lại nhìn anh không có ý tốt. “Đúng rồi, dạo này cậu và thư ký Hoàng có vẻ rất ngọt ngào nhỉ? Ngày nào tôi cũng thấy cậu cười khoái trá, ngay cả thư ký Hoàng cũng nhìn rất có tình thần.”

“Mỗi ngày cô ấy đều khiến cho tôi cảm thấy lạc thú vô hạn.” Khang Trọng Lâm mỉm cười. Cứ nghĩ tới người trong lòng, lòng anh lại cảm thấy ngọt ngào.

“Tôi nhớ từng hỏi qua cậu, để thư ký Hoàng bên cạnh có ý gì không, khi đó cậu còn mơ mơ hồ hồ, ai ngờ cậu lại nhanh như vậy, mới vài ngày đã dính lấy cô ấy.” Sở Duyên Vũ bày ra vẻ mặt chiêm nghiệm.

Khang Trọng Lâm vừa mở miệng kêu bạn cầm miệng, bản thân ngay lập tức cũng ngậm miệng lại, còn rất kinh ngạc nhìn về phía bên kia bãi đỗ xe.

Lúc này, từ xa có hai người đi tới, một nam một nữ nhìn rất quen mắt, cô gái cầm trên tay một bó hoa hướng dương, có vẻ rất vui vẻ, vừa nhìn đóa hoa màu vàng xinh đẹp, vừa tỏ ra rất thương thức.

Về phần người đàn ông đi bên cạnh, cũng vừa cười nhìn cô gái đi cạnh, vừa trò chuyện rất vui vẻ. Cả hai cùng sóng vai đi tới, không để ý tới mọi thứ xung quanh. Khang Trọng Lâm kinh ngạc nhìn cặp đôi trước mặt, anh há hốc miệng muốn gọi cô lại đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình trước.

“Anh Trọng Lâm, sao anh lại ở đây?” Người đầu tiên phát hiện Khang Trọng Lâm là Tân Khải, anh ta vô cùng ngạc nhiên khi thấy Khang Trọng Lâm đứng ở bên đường, mỉm cười.

“Gi?” Hoàng Nguyên Cần đang cúi đầu nghe thấy cái tên quen thuộc, cũng ngẩng đầu kinh ngạc kêu lên. “Tổng giám đốc? Ồ, phó giám đốc Sở cũng ở đây.”

“Hà.” Có chút ý cười trong đáy mắt Sở Duyên Vũ, vẻ mặt của anh tỏ ra đứng đắn nhưng lại là đang chờ xem chuyện náo nhiệt.

“Mọi người quen biết?” Tân Khải kinh ngạc nhìn qua nhìn lại Khang Trọng Lâm và Hoàng Nguyên Cần.

“Đúng rồi! Em không nói cho anh biết à? Chỗ em đang làm việc, là công ty quảng cáo, tổng giám đốc là Khang Trọng Lâm, em là bí thư của ngài ấy, còn phó giám đốc Sở là người thực hiện nghiệp vụ từ rất lâu của công ty.”

“Khéo như vậy sao?” Tân Khải cũng bị sự trùng hợp này làm cho kinh ngạc.

“Đàn anh, anh và tổng giám đốc có quen biết?” Cô hỏi Tân Khải, cũng rất kinh ngạc hai người đàn ông khác nhau như vậy cũng có thể quen biết.

“Bọn anh quen nhau từ nhỏ, anh là em họ anh ấy.” Tân Khải thân thiện khoác vai Khang Trọng Lâm. “Bọn anh là anh em tốt, tình cảm tốt đến mức có thể tự do ra vào nhà của nhau.”

“Vậy hai người có quan hệ gì?” Khang Trọng Lâm nhìn chăm chăm bó hoa trên tay Hoàng Nguyên Cần, anh rút tay vào túi quần, vẻ mặt nhàn nhã như đang nói chuyện phiếm, nhưng giọng điệu thì lại không được tự nhiên cho lắm.

“Tiểu Cần là đàn em dưới khóa dưới được em trực tiếp hướng dẫn.” Tân Khải giải thích. “Trước kia cũng có giao tình tốt, cho nên hôm nay em đặc biệt mời cô ấy đi ăn cơm tối.”

Tiểu Cần? Gọi thân thiết vậy sao? Khang Trọng Lâm liếc mắt nhìn Tân Khải, hí hóp đôi mắt đẹp. Anh phát hiện Tân Khải nhìn Hoàng Nguyên Cần bằng ánh mắt yêu chiều dịu dàng yêu thích, điều này làm cho anh không tránh khỏi phát ghen.

Sở Duyên Vũ đứng một bên nhìn thấy Khang Trọng Lâm đang cực lực che dấu sự ghen tỵ, không khỏi hưng phấn mà huyết sáo, rất có vẻ thù hằn của người xem kịch hay.

“Em mua hoa?” Khang Trọng Lâm không để ý tới Sở Duyên Vũ đang mượn gió thổi lửa, chỉ nhìn chăm chăm bó hoa trên tay cô.

“Không phải, là anh Tân Khải đưa.” Không được sao? Cô cũng là hàng tốt có giá trên thị trường.

“Vì sao?” Vẻ mặt anh âm trầm, có ý ghen tỵ hơi hơi nổi lên trong đầu. Chẳng lẽ Tân Khải cũng có tình cảm với Hoàng Nguyên Cần, cho nên mới tặng cô ấy hoa?

“Sao?” Cô ngây người, tròn mắt nhìn anh đột nhiên trầm mặt.

Ngay cả Tân Khải cũng tò mò đối với sự biến sắc của Khang Trọng Lâm, nhưng anh ta không phát hiện được tâm tư của Khang Trọng Lâm, chỉ thẳng thắn nói:

“Anh sao thế, anh họ? Hoa này là do em tặng Tiểu Cần, có gì đâu!”

“Vừa mới nãy bọn em ăn cơm xong thì đi ngang qua cửa hàng hoa, đàn anh Tân Khải hỏi em thích hoa gì, em nói thích hoa hướng dương, kết quả là anh ấy mua tặng em một bó, làm em từ chối cũng không kịp... Haiz, người được hoan nghênh cũng nhiều khi gặp chuyện phức tạp.”

Cô tự biên tự diễn nói hết, hồn nhiên không để ý tới cái người đang tròn mắt nhìn cô hoa chân múa tay. Khiến cho Khang Trọng Lâm ghen tị trừng mắt nhìn bó hoa trên tay cô, mãi cho đến khi Tân Khải trở về sau khi tránh đi một bên nghe điện thoại.

“Anh họ, anh giúp em đưa Tiểu Cầm về nhà được không? Ba em hiện tại cần tìm em có việc gấp.” Tân Khải vốn muốn đưa cô về nhà, nhưng hiện tại lại nhận được cuộc gọi khẩn của ba, đành phải nhờ Khang Trọng Lâm đưa Hoàng Nguyên Cầm về nhà. Sau đó anh ta vội vàng tạm biệt.

Ngay sau khi Tân Khải vừa đi khuất bóng, Khang Trọng Lâm lập tức thốt lên câu hỏi về vấn đề này giờ anh vẫn đề ý.

“Tân Khải đang theo đuổi em à?” Anh nhủ mày, dăm chiêu.

Hoàng Nguyên Cầm sững sốt, sau đó lại nghiêng đầu tự hỏi. “Chắc không phải đâu! Em không có cảm giác kiểu đó với anh ấy, chỉ coi anh ấy là đàn anh...”

Sát khí của Khang Trọng Lâm lại bùng bùng, trừng mắt nhìn cô. “Vậy em nhận hoa làm gì? Nếu là để lựa chọn người, anh tin là Tân Khải có cả đồng lựa chọn để tặng hoa.”

“Anh...” Cô nhướn cao chân mày, càng lúc càng không hiểu nổi sự tức giận của anh, cũng càng lúc càng cảm thấy đang bị anh làm mất mặt, theo quán tính muốn bác bỏ. “Không phải như vậy, đàn anh rất thật lòng tặng hoa cho em, tuy rằng em không có cảm giác gì đặc biệt đối với hành động này của anh ấy, nhưng không phải như anh nói.”

“Cậu ta mới tặng hoa cho em đã lấy được lòng của em rồi à?” Anh bữu môi, lạnh lùng nói. “Giá thật rẻ.”

Cô bị giọng điệu khinh thường của anh làm cho tức giận, trong lòng tổn thương nghiêm trọng, nhịn không được thốt lên:

“Đúng vậy! Đàn anh còn hẹn em tuần sau dùng cơm tối với anh ấy, em cũng rất vui về nhận lời, thế nào?” Thật ra là cô nói bậy.

“Em thật sự nhận lời?” Anh oán hận nói nhỏ.

“Đúng vậy!” Cô hoàn toàn mất đi lý trí, ý niệm bảo vệ lòng tự trọng đã chiếm cứ toàn bộ ý nghĩ của cô. “Em muốn cùng ăn ấy dùng cơm ở khách sạn Tây Hoa, nói không chừng nếu hợp ý với nhau có thể trực tiếp đi lên thuê phòng.”

“Thuê phòng?” Ánh mắt anh dị thường hung ác, trừng mắt nhìn cô.

“Đúng vậy!” Cô gắt lại một cách dễ dàng.

“Thư ký Hoàng?” Có người nắm lấy cánh tay cô.

“Có chuyện gì?” Cô quay đầu lại phát hiện là Sở Duyên Vũ đang kéo tay mình, khiến cô ngạc nhiên hạ giọng. “Phó giám đốc Sở, anh kéo tay tôi làm gì?”

“Bớt tranh cãi.” Sở Duyên Vũ có ý tốt dè dặt.

Anh ta buồn cười phát hiện vẻ mặt Khang Trọng Lâm cực kỳ khó coi, trông xơ xác tiêu điều lại có chút hung ác, vì tranh cho việc trở thành tiêu đề trong tin tức xã hội ngày mai, anh đành nhanh chóng tìm cách giảm xóc cho hai kẻ trước mắt nếu không dám nói họ sẽ ở ven đường mà nổi cơn chém giết nhau thì sao?

“Cái gì?” Cô không hiểu vì sao mình lại phải bớt tranh cãi? Sở Duyên Vũ nhìn cô ngán ngẫm, không ngờ Hoàng Nguyên Cầm lại là người không biết đề ý tới vẻ mặt người khác, làm anh còn từng nghĩ cô là người thông minh khéo léo, hiện tại thực tiễn lại có thể chứng minh không có ai hoàn mỹ.

“Không có gì... Không phải cô phải về nhà sao? Để tôi đưa cô về.” Sở Duyên Vũ phát hiện sắc mặt Khang Trọng Lâm ngày càng khó coi, thậm chí nên đem hai kẻ cứng đầu này tách ra.

“Không cần đâu.” Hoàng Nguyên Cầm khách khí nói.

“Không cần khác khí, về cùng đi.” Sở Duyên Vũ bắt lấy tay cô đi tới trước, quay lại nói với Khang Trọng Lâm đang đứng một bên mặt mày khó coi. “Trọng Lâm, tôi đưa cô ấy về nhà...” Nói được một nửa, anh bỗng im bặt, nhìn chằm chằm cái chìa khóa đang lay động trên tay Khang Trọng Lâm. Chết tiệt! Xe của anh đang đi bảo dưỡng, lại quên mất.

“Cậu không cần đặc biệt đưa 'bạn gái của tôi' về nhà.” Khang Trọng Lâm cười quỷ dị. “Tôi sẽ 'tốt bụng' đưa cô ấy về nhà. Rốt cục Hoàng Nguyên Cầm cũng ngây người, lúc này mới phát hiện bản thân mình đã mất đi lý trí dám nói ngang với Khang Trọng Lâm, còn nói hươu nói vượn sẽ cùng Tân Khải đi thuê phòng, cô xong đời rồi!

Chương 14

Tâm tình Hoàng Nguyên Cần không yên ngồi trên xe Khang Trọng Lâm. Sở Duyên Vũ nhìn thấy hai người họ đang tranh chấp, thế mà lại không nghĩa khí gọi taxi đi về, khiến cô muốn cầu cứu cũng không được.

“Trọng Lâm.” Cô sợ hãi kêu nhỏ.

Khang Trọng Lâm không để ý tới cô, mặt giận tái xanh.

“Xin lỗi.” Cô nuốt nuốt nước miếng. “Em chỉ là buột miệng mà nói nói huu nói vượn, em cam đoan là em không có hẹn với đàn anh Tân Khải, cũng không có đi thuê phòng.”

Anh vẫn không thèm để ý cô.

“Ai bảo anh chộc giận em trước, mà em lại hay có tất giận lên sẽ mất lý trí, mà mất đi lý trí thì sẽ nói huu nói vượn, cho nên... mới có thể nói những lời đó.” Càng nói cô càng chột dạ, giọng càng thấp dần.

“Hừ.” Anh tức giận gầm lên một tiếng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh không có dấu hiệu bình ổn lửa giận, tính khí ương ngạnh lại bộc lộ ra.

“Mà nói lại, cho tới giờ anh cũng chưa tặng hoa cho em, cho nên lúc đàn anh tặng hoa cho em, em mới vui như vậy thôi! Nói tới nói lui, cũng là do anh sai.”

Khang Trọng Lâm trừng mắt, vô cùng tức giận mà trừng mắt nhìn cô.

Cô lại tiếp tục quở trách anh:

“Hon nữa, là anh mắng em giá rẻ nên tùy tiện nhận hoa của đàn anh trước, cho nên em mới tức giận. Nói đi nói lại, vẫn là anh sai.”

“Là do anh sai?” Thanh âm của anh trầm trầm.

“A?” Cô sững sốt.

“Hoàng Nguyên Cần, em chết chắc rồi.” Anh híp mắt nguy hiểm nhìn cô.

“A?” Cả người cô cứng đờ, toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Một lúc sau.

“Đây... Chúng ta tới đây làm gì?” Hai má Hoàng Nguyên Cần đỏ lên, trái tim cũng đập loạn nhịp cả lên khi nhìn xung quanh. Không ngờ Khang Trọng Lâm lại mang cô tới một khách sạn, khiến cô bỗng nhiên lo lắng.

“Là em nói muốn thuê phòng, cho nên anh mang em tới đây thuê một phòng.” Khang Trọng Lâm tà ác nói.

“Em không có...” Mặt cô đỏ hồng, tim đập loạn đưa mắt nhìn quanh, lần đầu tiên đi vài khách sạn kiểu này, trái tim cô đập mạnh tưởng chừng muốn rớt ra.

Phòng được trang hoàng tương đối tinh xảo, còn có ghế dựa có tạo hình đẹp mắt, quan trọng nhất là trần nhà phía trên giường được lát toàn bằng gương.

Anh cầm lấy điều khiển từ xa nhấn mở, trong tivi liền truyền ra thanh âm ngâm nga.

Lập tức mặt cô lại càng đỏ hơn, hai chân nhũn cả ra, lo lắng đến đáng thương ngồi xuống ở trên giường, không ngờ vừa ngồi lại lập tức phát ra thanh âm kỳ lạ, cái nệm lại còn lay động không ngừng.

Cô sợ tới mức nhảy dựng lên, anh lại cười ha ha.

Thừa dịp cô tò mò nhìn tới nhìn lui, anh đột nhiên lấy ra một bó hoa đưa cho cô.

“Lại đây, cho em này.”

“Cho em?” Cô sững sốt. Không phải anh đang giận sao?

Dường như anh hơi xấu hổ hắng giọng. “Không phải em thích hoa sao? Anh tặng cho em.” Về phần bó hoa hướng dương Tân Khải tặng cho cô thì đã sớm bị anh âm thầm vứt bỏ.

“Cám ơn.” Cô vui vẻ mỉm cười. Tuy nhiên cô lại nghe thấy tiếng ngậm nga đầy tình tứ phát ra từ tivi, mặt lại đỏ lên. “Chúng ta về nhà được không?”

Anh nhưn một bên mày, khóe miệng nhếch lên. “Vừa rồi dọc đường là ai trách anh không đối xử tốt với người ta, không tặng hoa cho cô ấy? Hơn nữa là ai nói sẽ đi thuê phòng với đàn ông khác?” Hiện tại anh đang giúp em hoàn thành nguyện vọng đấy thôi.”

“Thuê phòng chỉ là em tức giận lên nói bậy thôi, anh không nên tin là thật.” Cô lo lắng giải thích, sợ anh lại bỗng nhiên điên lên, khiến cho cô không thể ngóc đầu dậy tại đây.

“Anh lại nghĩ là thật. Em đã nói như thế nên anh nhất định phải giúp em hoàn thành nguyện vọng.”

Không nhìn tới vẻ kích động của cô, anh đưa cho cô một bộ quần áo. “Em yêu, em đi thay cái này đi!”

Cô chần chờ nhận lấy bộ đồ, giũ ra mới nhìn rõ là loại quần áo gì, mặt nhanh chóng bốc hơi.

“Đây... đây căn bản không phải là quần áo, đây là tạp dề.” Cô lắp bắp nói xong, đầu bắt đầu hỗn loạn. “Vì sao trong khách sạn lại có chuẩn bị tạp dề?” Trời ạ, thật là hết nói.

“Như vậy có vẻ kích thích! Em yêu, hơn nữa ở đây còn có rất nhiều loại quần áo, trước tiên chúng ta thử loại bảo thủ nhất ở đây.” Anh sờ sờ hai má đang nóng lên của cô. “Nhanh lên, đi thay đi, ngoan.”

Giống như bị trúng phải bùa mê, cô lại nghe lời anh đi tới phòng tắm thay đồ.

Chỉ lát sau, cô đi ra khỏi phòng tắm.

“Em...” Lần đầu tiên trong đời, anh đột nhiên nói không nên lời, thanh âm như bị nghẹt lại, hơn nữa đầu óc lại trống rỗng, chỉ biết ngây người nhìn hình ảnh xinh đẹp của cô trước mắt.

“Em thấy kỳ kỳ thế nào ấy.” Cô lo lắng nhìn phải ngó trái tám vãi trên người, hồn nhiên mà gây không ít kích thích cho anh.

Toàn thân cô chỉ mặc duy nhất một cái tạp dề, trong lúc cô lo lắng xoay quanh, trông mắt anh muốn rớt ra. Sau lưng cô lộ ra trọn vẹn mảng lưng trơn mịn, nửa người phía trên không có mặc áo lót, nửa phía dưới... cũng trông trơn.

Trên mảng lưng trơn bóng của cô, chỉ có một mảnh dây tạp dề thắt hình con bướm, sợi dây còn thừa hờ hững dong đưa phía dưới thắt lưng và bờ mông của cô, quả thực dụ dỗ anh hết mức.

Anh không thể không nuốt nước miếng, nhìn nút thắt vắt ngang cái lưng mịn màng, lại nhìn đuôi dây cọ nhẹ vào bờ mông căng tròn, trắng mịn, hình ảnh hoàn mỹ tới không tả.

Khi cô quay lại đối mặt với anh, anh có thể nhìn rõ hai bầu ngực căng tròn của cô bị dè ép sau miếng tạp dề, lộ ra một nửa bầu ngực trắng nõn, xuyên qua tạp dề có thể thấy được đỉnh nụ hoa đang khai nở.

“Lại đây.” Anh gọi cô, tránh không được chớp mắt, hơi thở càng trở nên dồn dập, dục vọng nóng bỏng trong quần dài như súng đã lên đạn, ngày một cứng rắn.

“Được thôi.” Cô chạy chậm lại gần. Toàn thân cô in từng đường nét ra ngoài tạp dề, bước chân chậm rãi lại gần anh, khiến cho anh như bị điểm huyết mà đứng bất động.

“Anh yêu... Anh hết giận chưa?” Cô chậm rãi tới cạnh anh, đưa tay ôm lấy cổ anh, chu đôi môi đỏ mọng in lên môi anh. Đầu tiên anh cứng đờ, sau đó thờ dài một hơi, người phụ nữ này căn bản là tự dâng lên cho anh ăn sạch.

“Anh không có giận, sau này em không được tùy tiện đi ăn cơm với người đàn ông khác ở bên ngoài.” Anh cố gắng áp chế dục vọng, hít thật sâu, nhưng hút vào trong cơ thể lại toàn là hương thơm trên người cô.

“Nhưng mà...” Cô muốn giải thích.

“Không có nhưng mà gì.” Anh đưa tay ôm lấy eo cô, thân thể mềm mại ấm áp dựa vào anh, cách qua một lớp tạp dề mỏng manh, bầu ngực cô dán lên lồng ngực anh, làm cho tim anh đập không theo sự chỉ huy, hơi thở ngày càng thêm dồn dập.

“Được thôi.” Cô quyết định kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chỉ cần anh không tức giận là tốt rồi.

“Vậy anh không cần giận nữa.”

“Anh không có giận.” Anh nói cho đúng lý hợp tình: “Anh chỉ mất hứng.”

Tâm tình lo lắng đã trầm tĩnh lại, rốc cục vẻ tươi cười của cô lại tràn ra, tay cách qua lớp quần áo tìm tới phía dưới người anh, miệng cũng phát ra tiếng cười.

“Tiểu yêu tinh.” Anh lập tức có phản ứng, chỉ cả, thấy tế bào toàn thân rộn ràng muốn cô. Lúc cô khiêu khích, anh không thể kiềm chế đưa tay vuốt ve bờ lưng của cô, lại nhẹ nhàng trượt xuống nơi bờ mông hoàn toàn không được che lấp mà vỗ về.

“A...” Cô kêu lên, cả người dán trên người anh không nhúc nhích.

Lúc này phía sau của cô đã lộ ra trọn vẹn, chỉ còn nhưng nơi dán lấy cơ thể anh là được che lấp.

“Em là tiểu yêu tinh tra tấn người, đang làm gì thế hả?” Anh nhẹ nhàng liếm lỗ tai của cô, khiến cô mẫn cảm run lên mà cười khẽ.

“Em chỉ muốn làm cho anh vui.” Về mặt cô tỏ ra vô tội, nhưng trong tiếng cười đã nhiễm dục vọng.

Anh đã sớm bị dục vọng thiêu đốt, không phân trần gì chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô càn quét, cho tới khi cả hai thở hồng hộc anh mới rời đi, những nụ hôn cuồng loạn nóng bỏng như mưa rải xuống tai cô, càn cổ trắng ngần, trên gương mặt.

“Em thật sự hiểu anh mà.” Anh thở phì phò, rất nhanh tuốt cái tạp dề khỏi người cô, khiến cho cô khỏa thân hoàn toàn.

Khung xương của cô tinh tế, khiến cho thân thể cô thoát nhìn nữ nang đến mê người, hơn nữa còn được ánh đèn trong phòng chiếu rọi, quả thực giống như mỹ nhân dương chi bạch ngọc. Mà cô lại có hai bầu ngực mềm mại căng tròn, không lớn không nhỏ, vừa tròn một lòng bàn tay, nụ hoa khéo léo hiện ra sắc phần hồng, vòng eo mảnh khảnh và gò mông hình thành một độ cong mê người đến phạm tội.

Môi của cô trượt trên mặt anh, vươn đầu lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng liếm, một tay lôi kéo áo của anh, cố gắng cởi bỏ nút áo của anh.

“Đỡ anh.” Anh cười khẽ.

Anh cởi bỏ áo, bầu ngực của cô chạm vào lồng ngực anh, khiến cho anh cảm nhận được nụ hoa của cô đang ma sát lên ngực mình.

“A...” Một cảm giác mê truyền tới toàn thân, khiến anh rên rỉ thành tiếng.

Thanh âm ái mộ từ tivi truyền tới khiến cho ham muốn trong bọn họ càng tăng cao, càng kích thích dục vọng mãnh liệt. Anh cúi đầu, một bên hút liếm, còn cắn nụ hoa bên phải, một tay cũng bắt đầu niết lấy nụ hoa còn lại. Nụ hoa trước ngực của cô theo hơi thở phập phồng lên xuống, có vẻ trong suốt ướt át, môi lưỡi anh cứ thế trượt lên hôn, liếm khiến cho cô cảm thấy sung sướng vô hạn.

“Thật thoải mái...” Cô thở gấp.

Đột nhiên, anh ôm lấy cô ngã xuống trên giường, môi hai người cuốn lấy nhau, như muốn nuốt lưỡi của đối phương, hai tay không ngừng dao động khắp nơi trên người đối phương.

Da thịt của cô trắng mịn lại mềm mại, hơn nữa mang theo cảm giác mát mẻ, khiến cho anh yêu thích không muốn rời tay.

Cô cũng không rảnh tay, một tay cách qua lớp quần dài vuốt ve dục vọng bên dưới của anh, một tay muốn cởi bỏ quần áo còn lại trên người anh. Anh thuận thế giúp đỡ cô cởi quần dài của mình, chỉ trong chốc lát, toàn thân anh chỉ còn sót lại một cái quần lót.

“Nhanh lên.” Cô vội vàng tuốt quần lót của anh xuống, nhưng bởi vì cô quá vội vàng nên không thể lập tức cởi bỏ được quần lót của anh.

“Chờ một chút.” Anh bị đáng về khăn cấp của cô chọc cho cười.

Nhưng khi bàn tay nhỏ bé của cô vô ý thức nắm lấy khối dục vọng của anh, cảm giác mê lại theo thất lưng bắn thẳng lên, khiến cho anh gào lên, lập tức hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa không trụ được.

Hai mắt cô tròn to, bàn tay nhỏ nhắn mềm nhũn cách một lớp quần lót vuốt ve thứ dục vọng ngày càng căng phồng của anh.

Khi dục vọng ngang tàng của anh thoát khỏi lớp quần lót, trực tiếp bị bàn tay ngọc ngà của cô cầm lấy, dục vọng trong người anh bởi vì kích thích ngọt ngào này mà thiêu đốt cả cơ thể, dục vọng dưới thân càng thêm cứng rắn, cương cứng như thiết bị chiến đấu trong trạng thái chuẩn bị chiến tranh, khiến cho cô tròn mắt há hốc mồm.

“Nhìn có vẻ rất thoải mái nhì.” Cô tò mò nhìn anh.

Về mặt của anh vừa say mê lại đau khổ. “Anh sẽ càng thêm thoải mái nếu em tiếp tục.”

Cô gật gật đầu, nhin không được nuốt nước miếng một cái.

Anh hướng dẫn hai bàn tay nhỏ bé một trước một sau về phía dục vọng dưới thân, sau đó chỉ dẫn cô cách chà xát, xoa nắn. “Bây giờ dùng cái miệng ngọt ngào của em hôn nhẹ anh, sau đó lại liếm lấy nó.”

Trái tim của cô đập điên cuồng, trước ánh mắt khẩn cầu của anh, cô ngoan ngoãn hôn lên dục vọng bành trướng kia, sau đó liếm láp anh như đang liếm một que kem.

“A...” Anh rên lên thành tiếng, đắm chìm không khoang miệng ướt át của cô.

Cô rất nhanh nắm bắt được điều mà anh yêu thích, cũng hiểu được cách lợi dụng môi lưỡi và tay hầu hạ anh, tác động tới anh.

Anh không ngừng bí mật phát ra tiếng thở dốc ồ ồ cũng như rên rỉ, cô thoáng mỉm cười, lại càng ra sức tác động tới anh. Anh sâu sắc cảm nhận được tâm ý dịu dàng của cô, bàn tay thô to trượt trên lưng cô, chuyển tới hai cánh hông bóng loáng mềm mại, bắt đầu vuốt ve, thỉnh thoảng còn lấy ngón tay nhẹ nhàng nhàn nhá bờ hông căng đầy.

“Em không thể.” Cô thở hổn hển nhìn anh.

Anh cởi quần lót mình ra, nâng thắt lưng của cô lên, để cho ngồi trên bắp đùi cường tráng của mình, một bên hút lấy nụ hoa màu hồng trên ngực ngò, một bên dùng tay bao lấy bầu ngực trắng nõn, ngón cái và ngón trỏ thay phiên nhau vuốt ve nụ hoa càng lúc càng cứng lại. Tiếp theo, tay anh trượt tới giữa hai bắp đùi của cô, theo mặt trong đùi tìm đến nhẹ nhàng vuốt ve.

“Em đã ướt rồi.” Anh thì thầm bên tai cô.

Khi tay anh tìm đến khe hở giữa hai chân cô, đầu tiên là tiếp xúc với cảm giác mềm mại như chạm vào bụi cây, sau đó, ngón tay thon dài của anh theo tán cây đi xuống, tìm được một đóa hoa non mềm, ngón trẻ nhẹ nhàng lần tìm, chạm tới nhụy hoa tròn trịa nổi lên phía trên đế hoa.

“Không...” Khó chống cự được cảm giác ngứa ngáy khó chịu khiến cho cô thở gấp uốn éo thân hình, tay cũng muốn vươn tới ngăn ngón tay không ngừng thăm dò của anh.

“Ngoan... Đừng nhúc nhích.” Anh đẩy cô nằm xuống giường, bản thân ngồi xuống giữa hai bắp đùi mở rộng của cô, ngăn lại sự chống cự của cô, một tay tiếp tục thăm dò nơi bí mật của cô.

Anh dùng đầu ngón tay kích thích đế hoa mẫn cảm, khi thì gia tăng lực chạm rài vuốt ve, tay khi thì dọc theo cánh hoa mềm mại về vòi, tiếp đó nhanh như chớp đưa ngón tay cắm sâu vào hoa huyết.

“A!” Cô kêu lên một tiếng, dục vọng như sóng vỗ đánh úp lại, khiến cho cô thở gấp không dứt. Tay anh lập tức cảm nhận được sự co rút mãnh liệt, đồng thời nhận thấy bên trong hoa huyết không ngừng tuôn trào mật dịch. Một ngón tay của anh dừng lại bên trong hoa huyết, hai ngón tay khác lại không ngừng dầy vò hai bên đế hoa, ép ra càng nhiều mật dịch, dường như dính xuống cả drap giường.

“Ngừng lại.” Cô phát ra một tiếng kêu khuấy động dục vọng con người. Thanh âm của cô yếu đuối kết hợp với tiếng thở mê mẩn trong tivi khiến cho dục vọng của anh càng căng trướng.

Không để ý tới khẩn cầu của cô, ngón tay của anh tiếp tục quấy nhiễu giữa hai chân cô, mật dịch không ngừng tuôn trào từ bên trong hoa huyết khiến cho ngón tay của anh càng thêm trơn trượt, thuận thế giúp cho ngón tay anh càng mãnh mẽ tiến vào sâu trong cơ thể cô.

“Trọng Lâm... Nhanh lên...” Rốt cục cô không chịu nổi kiểu tra tấn này.

Cổ họng cô phát ra thanh âm không rõ ràng, ngay lập tức cô cảm giác hoa huyết ngày càng cô rút mãnh liệt, mật dịch trào ra một lượng lớn.

“Tiến vào nhanh lên...” Cô mở to hai mắt như sung mùi, giống như đang khẩn cầu anh.

“Như em mong muốn.” Anh nhắc phần dục vọng ngang tàng nóng bỏng về phía trước, chăm chú nhìn đôi mắt cô nhìn anh đầy tin tưởng, mở hai chân cô ra gác lên vai chính mình.

Tiếp theo, tay anh lướt xuống đóa hoa ướt át của cô trên chộc, khi cô phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, nhấn mạnh phần eo, rất nhanh đem dục vọng chen vào hoa huyết ướt át của cô.

“A...” Cô phát ra tiếng rên rỉ nhỏ xíu, hai đùi mềm mại kẹp lấy thắt lưng anh, lừa dục vọng như bùng cháy thiêu đốt lẫn nhau.

Dục vọng kiên định của anh bị hoa huyết của cô ép chặt, hoa huyết tràn ngập mật dịch bao trùm lấy anh, khiến anh thuận lợi đi vào thật sâu.

Cô không ngừng rên rỉ, hai tay hoàn toàn không thể nâng lên, chỉ có thể nắm chặt lấy drap giường. Anh chậm rãi rút phần thân nam tính ra, lại nhanh chóng sát nhập sâu vào, mỗi một lần đi vào, đỉnh dục vọng đầu bị hoa huyết siết lấy quá chặt chẽ, khiến cho cả người anh căng lên, tuôn đầy mồ hôi.

Hai mắt cô nhắm chặt, mỗi một lần anh va chạm, lại khiến cho hai bầu ngực cô lay động, khiến nụ hoa hồng phấn về nên những đường cong ái muội.

“Thật thoải mái...” Cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng liếm giọt mồ hôi trước ngực anh.

Khiêu khích của cô khiến cho anh càng hưng phấn, anh buông hai chân cô trên vai xuống, áp cơ mạnh cơ thể mình trên người cô, mãnh liệt tiến vào bên trong cơ thể cô. Toàn thân như không còn sức, hai tay chỉ còn biết ôm chặt anh miệt mài không ngớt rên rỉ, hoa huyết ở sâu trong cơ thể không ngừng co rút tới cực đại, không ngừng đè ép dục vọng ngang tàng của anh, khiến cho anh càng gia tăng thêm một tầng dục vọng.

Hoa huyết run rẩy khiến cho sự công kích trứu sập của anh càng mãnh liệt hơn, tốc độ đóng đưa mộng của anh càng lúc càng nhanh, bị vây trong từng trận cao trào kịch liệt khiến cô hơi hốt hoảng bởi khoái cảm bao phủ.

“Anh muốn bắn rồi!” Anh gầm rú, vươn tay nhắc vai cô ôm chặt vào người, dục vọng mãnh liệt chôn sâu vào bên trong thân thể cô, đem toàn bộ mầm

mỏng dục vọng tuôn tràn vào sâu bên trong cô.

Anh dịu dàng ôm cô, thả hai cánh tay cô đang ôm lấy cổ mình xuống, để cô nằm yên trên giường, sau đó để cho thân thể mệt mỏi của chính mình ôm lấy cô thật lâu, thật lâu...

***

Xuân về hoa nở, sau mùa xuân là mùa hạ nóng bức. Trên đường mọi người đều đổi thành những trang phục mùa hè nhẹ nhàng, lộ ra dáng người yếu điệu tràn ngập sức sống thanh xuân.

“Cổ của cô bị làm sao thế? Sao lại chỗ nào cũng có một mảng đỏ? Là bị muỗi cắn hay là dấu hôn?” Buổi sáng đi làm, Tiểu Phân tò mò đi tới trước, vừa nhìn chăm chăm cô, vừa nháy mắt ái muội.

“Không phải... Đạo này thời tiết nóng, màn cửa sổ bằng lụa mỏng của nhà tôi lại hỏng, không hiểu sao muỗi lại bay đến cả đàn, chích tôi ngứa toàn thân.” Đại đội muỗi kia chính là Khang Trọng Lâm, mà dấu vết của anh còn đáng sợ hơn của muỗi.

“Nhà cô có muỗi sao?” Tiểu Phân tưởng thật. “Đạo này mọi người nói nhiệt độ cao nên muỗi nhiều, cô phải cẩn thận kẻo bị muỗi độc chích.”

“Tôi sẽ chú ý.” Cô xấu hổ gật đầu.

Gần đây Khang Trọng Lâm dường như thích hôn cô, trêu chọc cô, còn rất sáng khoái mà mang cô tới khách sạn tình thú bắt cô mặc đủ loại quần áo như y tá, học sinh, lụa mỏng, sườn xám...

Tối lúc bị dục vọng thiêu đốt mới nhiệt tình cùng nhau trườn miên. Hơn nữa đạo này dường như anh thích lưu lại dấu vết trên thân thể cô, khiến cho cô mỗi lần như vậy đều xấu hổ.

Mấy hôm nay cô vẫn dặn dò Khang Trọng Lâm không nên cắn loạn trên người cô, nhưng mà anh cố tình cắn như nghiện, thường thừa dịp cô không chú ý vụng trộm lưu lại dấu vết trên cổ cô.

“Nhưng mà, muỗi nào lại chỉ chọn cổ mà đốt...” Tiểu Phân nhìn cô nghi ngờ.

“À...” Cô sững sốt, không biết giải thích thế nào.

Lúc này, điện thoại nội tuyến vang lên, giải cứu Hoàng Nguyên Cần.

Cô lập tức nhắc máy, mệnh lệnh của Khang Trọng Lâm lập tức truyền đến.

“Hoàng Nguyên Cần tiểu thư, mời vào văn phòng tôi một chút.”

“Vâng.” Hoàng Nguyên Cần thờ phào nhẹ nhõm, may mắn được anh cứu đúng lúc.

Tuy nhiên chờ cô bước vào văn phòng của anh, cửa vừa đóng, cô lập tức bị anh ôm vào lòng.

“Tổng giám đốc, anh bảo em vào đây làm gì?” Cô hỏi nhỏ. Anh không nói gì, môi hạ xuống cổ của cô, cắn vài cái.

“Anh đói bụng à?” Cô không hiểu vì sao anh thích cắn cổ cô, tuy rằng như vậy có vẻ rất thân thiết, nhưng mà mỗi lần đều phải dùng cao dán che dấu thì rất lãng phí.

“Cũng không đói lắm.”

Cô cảm thấy vừa nhột vừa mắc cười. “Vậy sao anh cứ muốn hút máu em?”

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười sáng sủa của cô, mỉm cười theo. “Vậy đạo này em đang luyện ngũ trào công à?”

“Không có.” Cô lắc đầu.

“Vậy sao em lại đi cào lưng anh bị thương?” Anh đắc ý cười lại.

“Em không có.” Cô đỏ mặt.

“Rõ ràng có.”

“Sao anh biết? Anh lại không nhìn thấy?” Có người không có việc gì cứ nhìn sau lưng của mình sao?

Anh trừng mắt liếc cô một cái:

“Hôm trước anh đi với với Sở Duyên Vũ, bị cậu ta chế giễu suốt hai giờ.”

“Thật sao?” Hai mắt cô hiện ra ý cười, nghĩ tới anh bị xấu hổ ra sao thì lại cảm thấy buồn cười.

“Em đang cười sao?” Anh nhíu mày.

“Không có.” Cô tròn to mắt, cố gắng đè xuống ý cười, về mặt vô tội nhìn anh.

“Khóe miệng anh cong lên như vậy còn chối.” Anh buồn cười lên án.

“Không có biện pháp.” Rốt cục cô không chịu đựng được cười ha ha. “Cứ tưởng tượng anh bị xấu hổ, em lại cảm thấy buồn cười.”

“Em cứ cười đi!” Anh chắc lưỡi cười. “Sở Duyên Vũ không biết em là bạn gái anh à? Huống hồ đây đều là tác phẩm của em, để coi lần sau em gặp Sở Duyên Vũ có còn tỏ ra vô tội được không?”

“Bùm” một tiếng, hai gò má cô ửng hồng. Sao cô lại ngốc tới mức quên điều này. Làm sao bây giờ? Lỡ may truyền ra cô sẽ bị cười chê! Làm sao cô có thể đối mặt với thủ trưởng Sở Duyên Vũ đây?

“Sao, biết xấu hổ rồi sao!” Anh đắc ý cười ha ha.

“Nhưng mà anh cần loạn trên cổ em, anh cũng nên biết xấu hổ chứ!” Cô phản bác.

“Chắc chắn.” Anh lắc đầu. “Em còn không biết nam nữ có khác biệt sao? Anh gọi việc này là “làm ký hiệu”, để cho người ngoài biết em là hoa có chủ. Hơn nữa mọi người cũng sùng bái năng lực của anh, không biết tại sao anh có thể mỗi ngày “tăng ca” mà không mệt.”

“Anh nhàm chán vậy sao!” Cô bĩu môi. “Muốn cần cũng cần ở nơi không nhìn thấy chứ.”

“Anh thích.” Anh xấu xa nói. “Nếu em muốn cần cổ anh, anh cũng sẽ vui vẻ nhận.”

“Không cần, da anh cứng như mai rùa, vừa dày vừa cứng.”

“Hà?” Hai mắt anh sáng lên, khẳng định mà nói: “Em cần trộm anh rồi!”

Vốn đang hùng hổ, nhưng lại nhất thời bị xấu hổ khiến hai gò má cô đỏ lên. “Em không cần thận.”

“Vậy em có thể càng không cần thận một chút.” Anh rất phối hợp rướn cổ, nghiêng về phía cô. “Lại đây! Cho em cần một cái.”

“Đây là văn phòng đó, anh tỉnh lại cho em được không?” Cô thờ dãi.

Anh đưa tay ôm lấy cô, để cô ngồi lên bàn làm việc, rồi đến đứng trước mặt cô, cũng đem tầm mắt chuyển về phía nửa dưới thân mình. “Anh đã muốn thật sự “tỉnh lại”, nếu không phát tiết, chắc nội thương.”

Cô tròn mắt há hốc mồm nhìn theo ánh mắt anh tới phía dưới, nhìn vật quen thuộc đang căng trương kia, nhất thời tim lại đập nhanh hơn.

“Dạo này có phải anh hơi có nhu cầu quá mức với việc vận động trên giường?” Cô thật sự không hiểu sao đàn ông có thể thường xuyên động dục như vậy, với cô thì nhất định phải có không khí tốt, thời gian đúng thì mới có cảm xúc.

“Bởi vì thể chất anh tốt, bản chất dẻo dai, cho nên tinh lực dư thừa.” Anh cứ một lời hai ý mà thổi phồng lên, cúi đầu lại cần cần lên gáy của cô hai cái.

“Như vậy không phải là quá mức sao?” Cô lẩm bẩm nói. “Sử sách trước kia không phải có ghi lại, có rất nhiều đế vương vì miệt mài quá độ cho nên bị yếu sinh lý...”

Anh cứng đờ, không biết khóc hay cười, hơn nữa còn cảm thấy khó chịu trong người. “Em không cần nói những lời mất vui như vậy, sẽ khiến anh nhụt chí!”

“Nhưng em cũng không có biện pháp, em đang lo lắng cho anh đó!”

“Cám ơn sự lo lắng gà mẹ của em” Anh uể oải thở dài, lại cúi đầu cần bừa bãi trên môi cô, oán hận nói nhỏ: “Em còn nói nữa, anh sẽ mở toang cửa để cho Tiểu Phân ngoài kia biết được chúng ta đang làm gì.”

Cô tỏ vẻ tội nghiệp nhìn anh. “Em biết rồi.”

Anh nhìn cô giả bộ phụng phịu, nhìn không được đành cười, không đòi hỏi cô nữa, ôm cô xuống khỏi cái bàn, bản thân thì trở lại ghế ngồi.

Nhưng mà, cô trong đáng yêu như thế đứng ở trước mặt, bắt anh không chế bản thân thật sự rất khó. Bởi vì anh muốn hôn cô mới có ý kêu cô vào văn phòng, hiện tại buộc anh dùng tay thật sự khiến anh không vui.

“Em lại đây.” Anh vẫy tay.

“Cái gì?” Cô tới gần anh.

Anh giật lấy tay cô, để cho cô ngồi trên đùi mình, sau đó, anh không ngừng hôn cổ, hai má, mắt và hôn lên mặt cô, một tay lướt lên trên vuốt ve bộ ngực cô, một tay còn lại không khách khí tiến vào bên trong váy ngắn, vuốt ve đùi của cô.

“Anh... Giờ đang là thời gian làm việc...” Cô vừa run vừa nói.

“Anh chỉ muốn ôm em một cái, hôn em.” Hơi thở của anh dồn dập. “Anh hôn em thêm một chút là được rồi, anh sẽ không ‘xuống tay’ với em.”

“Được rồi!” Cô cũng khép nhẹ mắt hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“Không ngờ anh Trọng Lâm lại chọn quen với cô.” Hạ Lâm oán giận trừng mắt nhìn Hoàng Nguyên Cần, tỏ vẻ chịu đã kích sâu sắc.

Từ sau khi gặp sự cố cái đình, cô nàng không dám tìm gặp Khang Trọng Lâm, nhưng thói quen theo đuổi đã nhiều năm sao có thể sớm thay đổi, cho nên cô ta đã phái người lén lút theo dõi Khang Trọng Lâm, nhưng cô ta lại không ngờ phát hiện được Khang Trọng Lâm đang ở bên cạnh Hoàng Nguyên Cần.

“Anh ấy rất có mắt chọn người, cho nên mới chọn tôi.” Hoàng Nguyên Cần nói phóng đại.

Thật ra sau khi ở bên cạnh Khang Trọng Lâm, cô đã sớm biết chuyện giữa Khang Trọng Lâm là Hạ Lâm. Sau khi hiểu được Khang Trọng Lâm quả thực cự tuyệt Hạ Lâm, nhưng khi thấy Hạ Lâm cứ muốn lại tiếp cận Khang Trọng Lâm, cô hoàn toàn không hiểu được tại sao.

Sau, nghe nói Hạ Lâm đang có mối quan tâm khác, lực chú ý đã bị dời đi, hôm nay lại chạy tới khóc lóc với cô, chắc hẳn là do cô ta không cam tâm và vẫn còn kiêu ngạo muốn phá bình, thật ra cô đã sớm đối với Khang Trọng Lâm không để ý những chuyện tình như vậy.

Hạ Lâm tức giận trừng mắt liếc nhìn cô. “Hoàng Nguyên Cần, tôi nói cho cô biết một chuyện.”

“Chuyện gì? Cô nói đi!”

“Tuy rằng chúng ta học cùng một khóa, nhưng tôi chưa từng thích cô.” Hạ Lâm kêu lên.

“À, không sao cả.” Hoàng Nguyên Cần nhún vai. Dù sao hai người họ cũng không có giao tình gì, đối với cô mà nói chuyện này chả có gì. Trên đời này không có biết bao nhiêu người qua lại bên cạnh bản thân, luôn luôn có một số người không hợp với mình.

Hạ Lâm thấy cô không phản ứng, lại nhẹn không được lớn tiếng nhắc lại. “Sao anh Trọng Lâm lại chọn yêu cô cơ chứ? Cô không đẹp, không thông minh, không nổi bật, chỉ là một kẻ nghèo kiết xác bình dân, sao anh ấy lại coi trọng cô chứ?!”

Đây là điều mà cô ta suy nghĩ mãi không ra, nếu Khang Trọng Lâm chọn một thiên kim tiểu thư thì cô không nói gì, nhưng anh lại chọn một người chẳng có gì tương xứng là Hoàng Nguyên Cần.

“Thật ngượng.” Hoàng Nguyên Cần hoàn toàn tỏ ra lơ đãng, cười hi hi nói: “Nhất định là mắt anh ta như con sò cụp miệng, mới có thể coi trọng người tầm thường như tôi.”

Dù sao hiện tại cô là người Khang Trọng Lâm lựa chọn để yêu, những lời phê bình ghen ghét của người ngoài, cô đều mất điếc tai ngơ.

“Thật sự là rất kì quái!” Hạ Lâm nhẹn không được thét chói tai.

“Có gì mà kì quái, sức hấp dẫn của tôi người bình thường không thể chống cự, cô không biết sao?” Cô lại mặt dày tự thổi phồng bản thân.

“Cô thật không biết xấu hổ!” Hạ Lâm ngậy thơ kêu lên.

“Hạ Lâm, bạn học vô duyên, cô cũng không nên ở đây nói lớn tiếng nói bậy, mong là cô hãy duy trì chí chất nhã nhặn của mình được không?” Cô tỏ ra thần bí nhìn cô ta. “Nghe nói gần đây máy tay phóng báo lá cải hay lui tới nhà ăn, trăm ngàn lần cô đừng để bị chụp lại ảnh, lỡ may...”

“Lỡ may cái gì?” Hạ Lâm lo lắng hỏi.

“Cô có biết dạo này máy tay báo lá cải rất độc địa, lúc nào cũng phát biểu bừa bãi, nói không chừng việc hôm nay cô to tiếng lại bị lời văn của bọn họ

viết thành một tiêu đề về một người phụ nữ ghen tuông, biến thân thành một kẻ chanh chua chửi đổng.”

Hạ Lâm cứng lại, vội ngậm miệng lại, đoan chính ngồi xuống, mỉm cười tao nhã.

“Đúng rồi, đúng là như vậy, chúng ta nói chuyện nên duy trì đáng vẻ như vậy, sẽ không để cho người ta viết bậy bạ.” Hoàng Nguyên Cần rất muốn quay đầu cười ồm lên, may mắn là cô là người bình thường, không thì sống như vậy cũng thật vất vả.

“Đúng vậy! Bọn báo lá cải đó như là quỷ hút máu, nhất định tôi sẽ không để bọn họ nắm được nhược điểm.” Hạ Lâm cũng khó chịu kể lể. “Lần trước tôi tham gia một chương trình thời trang, vì cảm thấy quá hâm mộ nhà thiết kế mà chạy tới ôm ông ta, kết quả mớ báo lá cải kia lại độc ác viết rằng tôi nổi lên thú tính, cười đả đàng hôn người ta... Khiến cho tôi bị ba tôi mắng.”

Nói đến mấy tờ báo lá cải, vẻ mặt Hạ Lâm tỏ ra tội nghiệp và chua xót vô cùng, hồn nhiên quên mất mình đang tìm Hoàng Nguyên Cần tính sổ.

Hoàng Nguyên Cần cũng vô cùng đồng tình. “Thật thảm, nhưng mà đối phó với bọn họ chỉ có biện pháp là giữ gìn bản thân, có như vậy mới không bị họ tóm gáy, đúng không?”

Nghe lời an ủi của Hoàng Nguyên Cần, trong phút chốc Hạ Lâm tỏ ra nghi hoặc, cô ta quay qua chăm chú nhìn người bạn cùng trường tâm thườn của mình.

“Hoàng Nguyên Cần, tôi còn tưởng cô khó ở chung, nhưng hiện tại tôi lại đột nhiên phát hiện, hóa ra cá tính của cô cũng rất tốt.”

Hoàng Nguyên Cần phì cười, lại lập tức đứng đắn. “Cô cứ ở gần tôi lâu, sẽ nhận ra nhiều ưu điểm của tôi.”

Hạ Lâm ngập ngừng một lát mới nói:

“Vốn dĩ tôi nghĩ việc cô đoạt lấy anh Trọng Lâm là một tội ác quá lớn, cũng là khiêu khích quá lớn đối với tôi, không biết vì cái gì, hiện tại tôi lại không cảm thấy khó chịu.”

“Ồ?”

“Tuy rằng cá tính của cô kì lạ khó hiểu, tầm nhìn hạn hẹp, hơn nữa luôn làm theo ý mình, nhưng có lẽ chỉ cô mới hiểu tôi đang nghĩ gì.”

“...” Hoàng Nguyên Cần bắt đầu dĩ thờ dài, Hạ Lâm vừa mới nói cô có tính cách tốt, ngay sau đó lại nói cá tính cô khó hiểu. Ô, tính tình thiên kim tiểu thư quả như thời tiết mùa hè, thật hay thay đổi!

“Nếu không phải anh Trọng Lâm không có mắt nhìn như vậy, tôi cũng không muốn mình chỉ có tình cảm đơn phương hoa cỏ.”

Hoàng Nguyên Cần mở to mắt chớp chớp, cá tính trời sinh bốn cột của cô khiến cô nhìn không được phụ họa:

“Đúng đúng, cô xinh đẹp như vậy, lại còn trẻ, còn có biết bao nhiêu danh môn thứ hai, thứ ba, thứ tư để cô chọn, thân gia bối cảnh đều xuất sắc hơn Khang Trọng Lâm, hơn nữa nhất định còn yêu cô đến chết.”

“Đúng vậy! Những lời cô nói chính là những điều tôi đang nghĩ.” Hạ Lâm đang rung rung lại tỉnh táo lại. “Thật ra tôi đã sớm thích một người, lúc còn đi học tôi và anh ta thường bên cạnh nhau, nhưng mà anh ta là người ngoại quốc, lại không có gia thế tốt... Nếu không phải ba tôi luôn quản lý tôi nghiêm ngặt, tôi cũng không dời mục tiêu của mình. Hơn nữa mắt nhìn của anh Trọng Lâm thật kém, điều kiện cũng kém, mắt tư cách theo đuổi tôi rồi.”

Khóe miệng Hoàng Nguyên Cần hơi nhếch, không biết nên cười hay nên nhịn.

Hạ Lâm lại kiêu ngạo tiếp tục nói:

“Vài hôm nữa tôi sẽ chinh đón lại diện mạo, spa toàn thân, sau đó bay đi tìm người trong lòng mình, anh ấy so với Trọng Lâm còn đẹp trai hơn một trăm lần, lại còn là người đàn ông tốt.”

“Cố lên! Cố lên!” Hoàng Nguyên Cần vui vẻ ở một bên phát cờ hò reo. “Mau đi!”

Vào giữa mùa hạ, mỗi ngày bình ôn trôi qua, cảm tình của Khang Trọng Lâm và Hoàng Nguyên Cần cũng ngày càng ổn định. Bởi vì Khang Trọng Lâm vừa ấm vừa xoa, cô cũng bàn với anh chuyện ở chung, tính toán ngày, hai người bên nhau cũng gần một năm.

Hôm nay, Tân Khải bị ba mình phái đi trấn thủ ở Mi gần nửa năm gọi điện thoại hẹn cô đi ăn tối, cũng đúng lúc Khang Trọng Lâm đi miền Nam công tác, cho nên Hoàng Nguyên Cần quyết định gạt anh một mình đi đến cuộc hẹn, dù sao cũng không cần nói cho anh biết, anh sẽ không ghen lung tung. Sau đó, Tân Khải biết chuyện cô và Khang Trọng Lâm cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng rất phong độ chúc mừng bọn họ.

Thật ra anh ta luôn có tình cảm tốt với Hoàng Nguyên Cần, nhưng lại không muốn chia tay bạn gái, dù sao vì để ý một thân cây mà buông tay cả khu rừng không phải là tác phong của anh. Nhưng mà hiện tại biết anh họ và cô đang ở bên nhau, anh ta cũng rất vui.

Hoàng Nguyên Cần tự cho là chuyện cô vụng trộm đi ăn với Tân Khải có thể giấu được Khang Trọng Lâm, lại không ngờ Tân Khải lại gọi điện thoại cho Khang Trọng Lâm, chúc mừng anh và cô yêu nhau.

Khang Trọng Lâm biết cô lại một mình đi ăn tối với Tần Khải, vô cùng tức giận. Tuy rằng Tần Khải chủ động gọi điện thoại chúc mừng tình cảm của bọn họ, nhưng anh vẫn chưa có cách nào quên được chuyện Tần Khải tặng hoa cho Hoàng Nguyên Cần, càng không thể không để ý tới việc cả hai người rất thân thiết với nhau. Hơn nữa anh dám cá rằng, trước kia Tần Khải cũng có ý với cô, nếu không sẽ không tìm cách gặp cô nhiều lần như vậy.

“Sau này em ít gặp Tần Khải đi.” Đến nửa ngày làm việc, rốt cục Khang Trọng Lâm không thể đè nén được sự ghen tuông trong lòng, quyết định ra quyết sách với Hoàng Nguyên Cần.

“Vì sao? Anh ấy là em họ anh đó.” Hoàng Nguyên Cần vô tội nói.

“Không phải lần trước em đồng ý với anh không ăn cơm với người đàn ông khác?”

“Nhưng mà, Tần Khải là em họ anh, không tính là người đàn ông khác!”

Anh im lặng một lát, con ngươi đen u ám nhìn cô chăm chú một lúc mới tiếp tục nói:

“Công ty cậu ấy gần đây bầu lại ban giám đốc, cho nên cậu ta rất bận, chờ một thời gian nữa hãy tìm cậu ấy.”

“Phải không?” Cô buồn bực nhìn anh. “Nhưng sao đàn anh nói là cuối tuần rảnh, anh ấy mời chúng ta đi ăn cơm?”

“Cậu ta rảnh rồi vậy sao?” Có lẽ anh nên gọi điện thoại, nói cậu ta không hẹn nữa.

“Bởi vì anh ấy nói có một nhà hàng đồ chay khá ngon, cho nên mới mời chúng ta tới ăn.”

“Anh không rảnh.” Anh thẳng thừng nói.

“Em tự đi.”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Anh nói không được là không được.” Anh định đoạt. “Hơn nữa tuy rằng Tần Khải là người nhà, nhưng cậu ta vẫn là đàn ông, em lại đi ăn với đàn ông khác à? Chẳng lẽ em không nghĩ tới anh sẽ để ý tới sao?”

“Anh ghen sao?” Cô hồ nghi hỏi, tuy rằng bị anh trừng mắt đến lúc da đầu run lên.

“Hoàng Nguyên Cần!” Anh nhìn không được rống giận.

“A... Đột nhiên em thấy đau bụng. Nhất định là do ăn đồ chay quá nhiều, em muốn đi WC.” Nói xong chạy nhanh như chớp vào WC, để anh đứng lại một mình chờ đợi.

Khang Trọng Lâm quả thực tức giận chuyện cô không coi lời anh ra gì, cho nên cả ngày đều lạnh lùng với cô. Hoàng Nguyên Cần cũng không để ý, dù sao ở chung mấy tháng nay, cô đã hoàn toàn hiểu rõ tính cách của anh. Anh là một người có cá tính kiêu ngạo, đại khái là lần đầu tiên có người không nghe lời anh! Cho nên anh cũng phải dùng tới phương thức này cứu giúp lòng tự trọng của mình.

Tuy nhiên dù cô đã tìm hiểu tính cách quý dị của anh, cũng không có nghĩa là người khác cũng biết, cho nên cả công ty nguyên một ngày chìm trong không khí âm u, mọi người không dám tùy tiện vui đùa, ngược lại còn phải im lặng làm việc.

Từ ngân hàng trở về, Tiểu Phấn hết nhìn đồng lại nhìn tây một hồi mới tò mò:

“Tổng giám đốc đi chủ trì hội nghị rồi?”

“Ừ.”

“Tổng giám đốc làm sao vậy? Tâm tình ngày hôm qua còn tốt vậy, sao đột nhiên tâm tình hôm nay lại như vậy?” Tiểu Phấn tới gần cô, khẽ tai nói nhỏ. “Không có việc gì làm sinh nhàm chán?”

Thật ra Khang Trọng Lâm là người dễ ở gần, nếu tâm tình anh tốt, còn có thể tăng lương, mời rượu, hoặc là nói vài câu hài hước, nhưng một khi công việc có trục trặc hay quá nhàm chán, lại bắt đầu thể hiện bản chất độc tài, nếu không phải ban xuống một đồng việc, hoặc là lên con đập phá vài thứ, mấy tháng gần đây cô đã nắm rõ cá tính của anh.

“Tôi cũng không biết, bệnh thiếu gia của anh ra mỗi lần phát tác là như vậy!” Hoàng Nguyên Cần thuận miệng nói.

“Vậy là sao?”

“Cô không phát hiện ra sao?” Hoàng Nguyên Cần cười hi hi nói. “Mặc dù tổng giám đốc là người tài hoa, có năng lực, nhưng lại là người kì dị siêu cấp, tâm tình không tốt sẽ trừng mắt mọi người, công tác không có tính thử thách sẽ không nhận, ngay cả rau dưa trong bữa trưa, đối tác đẹp trai như vậy anh ta cũng xoi mói cho bằng được, không phải là bệnh thiếu gia thì là gì?” Những lời cô nói không phải là bịa đặt, những lời này đều có căn cứ nha!

“Nhưng bởi vì tổng giám đốc có bản lĩnh, cho nên dù anh ta làm chuyện gì, mọi người cũng không cảm thấy ngán, ngược lại cảm thấy anh ấy rất ngầu, siêu tính cách.” Tiểu Phân nói, hai mắt sáng lên.

“Bởi vì cái sự sùng bái mù quáng của các cô, mới có thể tạo nên tính cách cổ quái của anh ta. Cô đã quên lúc trước biệt hiệu của anh ta là đại ma vương sao?” Hoàng Nguyên Cần cố ý nói xấu hình tượng của anh với đồng nghiệp. “Thật ra anh ta rất xấu tính, thích trêu chọc người khác, cá tính tự cao tự đại, bản tính chiếm đoạt cao, hơn nữa lại hay ghen.”

“Ghen?” Tiểu Phân nhú mày. Hoàng Nguyên Cần mới phát hiện mình lỡ miệng, vội vàng bổ sung: “Hơn nữa tôi phát hiện một bí mật độc ác.”

“Bí mật gì?” Vừa nghe hai chữ bí mật, tiểu Phay quên ngay truy vấn chuyện ghen.

Cô ngừng lại một lát tỏ vẻ huyền bí, sau đó chậm rãi nói:

“Tổng giám đốc chỉ cần bắt đầu cảm thấy nhàm chán, sẽ trở nên siêu cấp ác liệt, sau đó đẩy dọa người.”

“Có hả?” Về mặt Tiểu Phân hoài nghi, cho tới giờ cô chưa từng thấy tổng giám đốc như vậy. Cho nên hơi cảnh giác.

“Có mà.” Cô dùng sức gật đầu. “Lần trước anh ta gọi tôi tới nhà làm báo cáo bản vẽ, thế mà lại mời tôi ăn bánh ngọt!”

Tiểu Phân không lưu ý chuyện Hoàng Nguyên Cần tới nhà tổng giám đốc, ngược lại còn ngạc nhiên về vụ bánh ngọt.

“Là loại bánh ngọt quý quái nào?” Sao nghe như trò đùa trẻ con vậy?

“Vừa đắng vừa ngọt.” Tiểu Phân nghe vậy cau mày le lưỡi.

“Nhất định rất ghê tởm.”

“Rất ghê tởm đúng không! Nhưng mà tôi vẫn nhẫn nại nuốt vào.” Hoàng Nguyên Cần kiêu ngạo nói.

“Thật là đáng thương.” Tiểu Phân đồng tình nhìn cô.

“Thật ra còn đáng thương hơn.” Hoàng Nguyên Cần dường như cố ý nhào nặn lên một thủ trường ngược đãi tinh thần. “Có một lần anh ta mời tôi ăn một loại kẹo đậu.”

“Nghe có vẻ được.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Nhưng kẹo đậu này lại có bí mật bên trong. Đây là loại kẹo tổng thống Mỹ thích ăn, nhưng mà tổng giám đốc quả không phải là người bình thường, anh ta mời tôi ăn kẹo đậu có vị bùn đất với vị cắt mũi.” Kể lại chuyện bị anh trêu đùa đến kinh ngạc, Hoàng Nguyên Cần nhin không được tức giận.

“Cái gì?” Tiểu Phân trừng mắt.

“Thật ghê tởm đúng không!”

Nghe thế Tiểu Phân kinh ngạc hỏi lại:

“Cái vị cắt mũi có vị thế nào?”

“À... lần lạt.” Hoàng Nguyên Cần đứng đắn nói.

“Tôi muốn điên rồi... Ha ha ha...” Tiểu Phân mở lớn mắt, muốn buồn nôn lại không nhịn được cười ha ha.

“Tôi cũng muốn điên lên rồi.” Hoàng Nguyên Cần cười theo, hai người cười đùa.

“Hai người thoát nhìn rất nhân rồi, vậy lát nữa việc giám sát quay chụp quảng cáo giao cho các cô.” Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng cả hai.

Hoàng Nguyên Cẩn cứng đờ, tuy rằng văn phòng có máy lạnh, nhưng lại cảm thấy lưng bắt đầu đổ mồ hôi. Khang Trọng Lâm vốn nói phải đi họp, lại không biết khi nào đứng ở sau lưng cả hai, hơn nữa hiểu nhiên là đã nghe hết điều cả hai nói.

“Tổng giám đốc, ngài họp xong rồi sao? Vừa lúc tôi phải đi tới phòng hành chính một chuyện, giám sát cứ giao cho Hoàng tiểu thư vậy.” Nói xong, Tiểu Phân lươn lẹo không có nghĩa khí chạy mất, để lại Khang Trọng Lâm và Hoàng Nguyên Cẩn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Theo anh vào.” Anh kéo cô vào văn phòng, khóa cửa lại.

Cô bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm cho sợ tới mức không dám động đậy, cứng ngắc ngồi ở trên ghế.

Anh bước từng bước lại gần, khiến cho cô thở dốc.

“Ha ha... Em chỉ nói giỡn thôi.” Rốt cục cô không chịu nổi áp lực, lắp bắp nói. “Anh biết đấy, đi làm nhiều khi rất nhàm chán, cho nên nếu như nhiều chuyện trở thành thú vui của em anh cũng không cần để ý.”

“Anh hay ghen? Anh là đại ma vương? Còn có bệnh thiếu gia?” Anh thuận thế bắt lấy cánh tay của cô, nhìn chăm chăm đôi mắt trong veo của cô.

Cô chột dạ giật mình, đành run rẩy lộ ra nụ cười nịnh nọt. “Anh yêu, đừng nóng giận, chỉ là nói đùa.” Cô giống như an ủi vỗ vỗ ngực anh, hy vọng anh không lộ ra biểu tình hung hăng.

“Hóa ra anh có nhiều khuyết điểm như vậy.” Anh không tiếp thu sự trấn an của cô, vẫn bám lấy đề tài, hai trong mắt cũng không kiềm chế được tràn ra ý cười.

“Vốn là vậy.” Cô lộ ra vẻ tươi cười, biết anh hơi khó chịu, nhưng không đến nỗi tức giận, vì thế nói thẳng: “Không phải trước kia anh hay bắt nạt em sao? Em chỉ tìm cơ hội báo thù một chút thôi. Hơn nữa em chỉ nói đại, Tiểu Phân sùng bái anh như vậy, nhất định sẽ không để bụng đâu.”

“Phải không?”

“Đương nhiên rồi.” Cô đứng dậy, nịnh bợ hôn lên khuôn mặt anh nhiều cái hôn, đến khi thần sắc anh khôi phục bình tĩnh hơn nữa còn có nét cười, cô mới thò ra một hơi.

Thấy tâm tình anh tốt lên, cô bắt đầu len lút đi về phía cửa, miễn cho việc lại chọc cho anh giận lên.

“Đi đâu?”

“Đi ra ngoài làm việc.”

“Không cho.” Anh ôm lấy cô từ phía sau, khiến cho cô không thể động đậy.

“Anh yêu, em cũng không muốn. Nhưng em là người phụ nữ đầy hứa hẹn, không muốn bỏ dở việc làm, như vậy rất có lỗi với lương tâm mình.”

Anh ôm chặt lấy cô, hôn gáy của cô, lầm bầm nói:

“Mỗi lần anh hôn em ở văn phòng, em đều tìm cớ.”

Cô cười gượng vài tiếng, thật sự là bởi vì gần đây số lần anh giờ trò với cô càng ngày càng nhiều, cô lo lắng tình cảm của cô và anh sẽ bị phát hiện, như vậy trước mặt đồng nghiệp cô sẽ không được tự nhiên. Hơn nữa, gần đây dường như anh đã hôn cô thành nghiện, ba lần bảy lượt nhân cơ hội hôn trộm cô vài lần, có vài lần xém chút nữa bị người khác phát hiện.

“Đừng hôn em nữa, tránh ra...”

“Anh không khống chế được, hơn nữa hôm qua em còn chọc cho anh giận, đến bây giờ anh vẫn chưa phát tiết hoàn toàn.” Anh không ngừng hôn bờ gáy ngọc của cô, một tay trượt lên ôm lấy bầu ngực tròn, trầm thấp nói bên tai cô.

Ngày hôm qua vì chuyện của Tân Khải, bọn họ cãi nhau một chút, đêm đó Khang Trọng Lâm dường như muốn phát tiết cơn giận và bức bối, trừng phạt cô suốt một đêm, khiến cho cô mệt mỏi đến không đứng dậy nổi.

“Đêm qua còn chưa đủ sao? Hơn nữa giờ đang là lúc đi làm...” Cô muốn ngăn cản nhưng lại không chống cự lại nổi sự trêu chọc của anh, chỉ chốc lát cô chỉ có thể thở hồng hộc, mềm nhũn tựa vào tường.

“Em đừng tưởng rằng có thể tránh né anh...” Anh níu non bên tai cô, đầu lưỡi linh hoạt liếm dọc vành tai cô.

“Không...” Cô cắn môi dưới, sợ hãi bản thân không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ.

Một tay anh vuốt ve bộ ngực đầy đặn của cô, một tay kia không khách khí luồn vào bên trong váy ngắn, trực tiếp công kích cấm khu giữa hai chân, cách lớp quần mỏng, anh hưng phấn phát hiện sự trêu chọc của mình phát huy tác dụng.

“Quả nhiên là đã ướt...” Anh mỉm cười, vừa lòng phát hiện vẻ hưng phấn và biểu lộ khao khát của cô. Tay anh vẫn cách lớp quần mỏng manh trêu chọc

noi mẫn cảm của cô, khiến cô mềm nhũn dựa vào tường, không ngừng thở dốc.

“Thật ra em cũng rất mong chờ anh nhỉ?” Anh xoay người cô, để cô dựa lưng vào tường. Tiếp theo anh kéo váy ngắn của cô lên, cũng tuột quần lót của cô xuống.

“Trọng Lâm...” Cô yêu kiều khẽ gọi.

“Em yêu, anh không thể nhẫn nại.” Anh nói xong, liền phóng xuất dục vọng nam tính sớm đã cương cứng, thoải mái tiến thẳng vào trung tâm hoa huyết ướt át.

Cả người cô run lên, suýt chút nữa đứng không vững.

“Như vậy quá kích thích...” Hơi thở của cô hỗn loạn.

“Như vậy mới có lạc thú.” Anh nhếch miệng cười. “Vừa rồi là ai nói anh xoi mói, có bệnh thiếu gia? Anh liền biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn cho em xem.”

Mỗi lần cô muốn phát ra tiếng rên rỉ, lại cố gắng mím môi nén lại, anh liền cố gắng cắm sâu vào trong cơ thể cô, khiến cho cô không thể không thừa nhận, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh, để mặc thân thể run rẩy.

Anh ra sức va chạm bên trong cơ thể ẩm ướt của cô một hồi, lại quay người cô lại, khiến cho cô đối mặt với vách tường, để bản thân ôm lấy vòng eo nhỏ của cô từ phía sau.

“Nhẹ một chút.” Cô nhịn không được thở phì phò nói.

Cô uốn cong thắt lưng chống tay lên vách tường, lại xấu hổ không thể ức chế được dục vọng dâng trào. Lúc này cô nghe rõ có tiếng bước chân đi về phía văn phòng của anh.

“Thật sự có người...” Đột nhiên cô giật mình, muốn quay đầu ngăn cản sự xâm lược của anh, càng sợ hãi có người đẩy cửa vào.

“Không có sự chấp thuận của anh, không ai dám vào.” Anh nói nhỏ bên tai cô, trấn an. Cô bị anh áp chế trên vách tường, tai nghe rõ từng bước chân, nhưng phần bên dưới cơ thể đang kết hợp với anh không ngừng mẫn cảm bởi cảm giác ngứa ngáy khô nóng.

Vì lo lắng tiếng rên rỉ của mình khiến mọi người chú ý, cô lập tức đưa tay bịt miệng mình.

“Không nên phân tâm” Anh lại cố ý đưa đẩy thật mạnh trong cơ thể cô vài cái.

Cô cắn môi dưới thừa nhận sự xâm nhập của anh, hơi thở ngày càng đứt ngắn, hai gò má hồng phớt, ngay cả bụng cũng co rút theo tiết tấu. Cả người cô mềm nhũn tựa vào bức tường, cảm thấy cảm giác co thắt trong cơ thể dâng trào, không tự chủ phối hợp lại sự xâm nhập của anh. Anh lại mãnh liệt xâm chiếm, khiến cho mặt dịch trơn bóng bên trong cơ thể cả hai hòa hợp, khoái cảm nhẹ nhàng vui vẻ tuôn trào.

Theo luật động càng ngày càng mãnh liệt của anh, khoái cảm tê dại càng lúc càng thối quết vây quanh cả hai...

***

Buổi chiều lúc hai giờ, Khang Trọng Lâm sáng khoái từ bên ngoài đi đến, Tiểu Phân lập tức sùng bái nhìn về phía anh.

“Tổng giám đốc, ngài đã trở lại.”

“Tổng giám đốc?” Vốn đang sửa sang lại văn kiện, Hoàng Nguyên Cần bị giật mình, lập tức ngẩng đầu lên. “Không phải ngày mai anh mới về sao?” Buổi sáng lúc ra khỏi cửa anh nói phải đến chỗ đối tác họp, ngày mai mới trở lại công ty, còn muốn cô trở về nhà trước.

“Không có cách nào khác, anh nhớ thư kí của mình.” Con người đen của anh tỏ ra không có ý đồ tốt, sau đó đột nhiên cúi người hôn lên khóe miệng cô.

Ngay lập tức Hoàng Nguyên Cần hóa đá.

“A...” Tiểu Phân kinh hãi kêu lên, trở mắt nhìn cả hai, suy nghĩ nhanh chóng trượt đi, nhớ tới dấu hôn trên cổ Hoàng Nguyên Cần, cả người ngáy ra.

Chả trách mỗi lần thấy chị Hoàng từ phòng tổng giám đốc đi ra đều đỏ hồng mặt, hóa ra... Khang Trọng Lâm đảo mắt nhìn về phía Hoàng Nguyên Cần đang trừng mắt nhìn anh, anh lập tức khôi phục thần sắc tự nhiên đi vào văn phòng anh.

Ai bảo cô cố ý tuyên truyền tính xấu của anh, giờ cơ hội trả thù đã đến.

“Hai người...” Tiểu Phân la lên, nhìn tới nhìn lui Hoàng Nguyên Cần đang cứng ngắc cả người. Hóa ra con muỗi lớn cắn cổ chị Hoàng chính là tổng giám đốc, hóa ra bọn họ đã sớm có quan hệ mờ ám!

Oa! Tin mới, tin trọng đại...

Chỉ trong một buổi chiều, “chuyện tốt” của Hoàng Nguyên Cần và Khang Trọng Lâm đã truyền khắp công ty, Hoàng Nguyên Cần âm thầm buồn bực hành vi của anh, nhưng anh lại tỏ ra đúng tình hợp lý hỏi cô hiện tại có phải người yêu của anh không.

Thật sự là oan uổng nha! Cô nào có gan hùm mà can đảm lắc đầu, nhưng chỉ có cảm giác sinh hoạt cá nhân sẽ có chút thay đổi.

Nhưng mà nếu đã công khai, cô chỉ có thể thuận theo.

Vào lúc ban đêm, Khang Trọng Lâm và Hoàng Nguyên Cần đường hoàng nắm tay, mười ngón quấn quýt cùng nhau rời khỏi công ty.

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại www.gacsach.com - góc nhỏ cho người yêu sách]

Vừa về nhà tắm rửa xong, cô ngồi đọc tạp chí bên cạnh anh.

“Mát xa cho em” Cô chu cái miệng nhỏ, hai mắt rạng rỡ nhìn anh. Ở công ty, tuy cô bị anh sai bảo, nhưng ở nhà, cô có thể sai khiến anh, rất công bằng.

“Chờ một lát, anh phải xem xong thứ này.”

“Hôm nay đi làm người ta đứng lâu như vậy, hai chân rất mỏi, anh cũng không thể mát xa một chút sao?” Cô dụi mạnh vào cánh tay anh, nũng nịu.

Anh buông tạp liệu, nhìn ánh mắt đáng thương của cô, vươn tay kéo cô lại gần, nhấc chân cô đặt lên trên đùi anh, một tay nhẹ nhàng mát xa chân của cô.

“A... Phía dưới một chút.” Cô hí hóp mắt, vẻ mặt sung sướng chỉ huy.

“Như vậy à?”

“Ừ... Dừng lực một chút.”

“Phu nhân, dùng lực như vậy được chưa?” Anh buồn cười hỏi. Ở công ty anh là thủ trưởng, về nhà, anh là nô tài.

“Rất đúng, anh có tài mát xa trời cho.” Cô mở mắt ra, cười hi hi.

Anh mỉm cười, bàn tay to bắt đầu di động trên đùi cô. “Tiểu Cần, dạo này em mập lên một chút thì phải?”

“Đâu có?” Cô mở to mắt, trừng mắt nhìn anh. “Anh không nên nói bậy.”

Về mặt anh đứng đắn. “Anh nhớ rõ trước kia chân em thon dài, khóa lấy thắt lưng anh rất có lực...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Cô đỏ mặt che miệng anh lại, ngăn cản anh nói tiếp. Anh buồn cười gỡ tay cô ra.

“Không sao! Cho dù em béo như heo mẹ, anh cũng sẽ thích em.”

Cô bấu môi, vừa tức giận vừa buồn cười. “Heo mẹ đều nặng cả trăm kí, em không béo như vậy.”

“Được, anh sửa lại.” Anh cười nói. “Cho dù em béo như heo con, anh cũng sẽ thích em.”

Cô trừng anh, trông mắt đen lúng liếng đảo một vòng, lập tức tặc lưỡi cười:

“Cho dù anh bị hói đầu, cử động không tiện, cần người bón cho ăn, em cũng không vứt bỏ anh, cùng lắm thì tìm người tới chăm sóc cho anh.” Cô thông minh đáp trả anh.

Anh ngạc nhiên, lập tức cười to. Cô cũng theo tiếng cười của anh mà tươi cười.

Tình yêu, hiện tại đối với anh mà nói, không phải là bình thường mà lại làm cho người ta có cảm giác quen thuộc sao?

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.